UFO

TOP SECRET/MAJIC

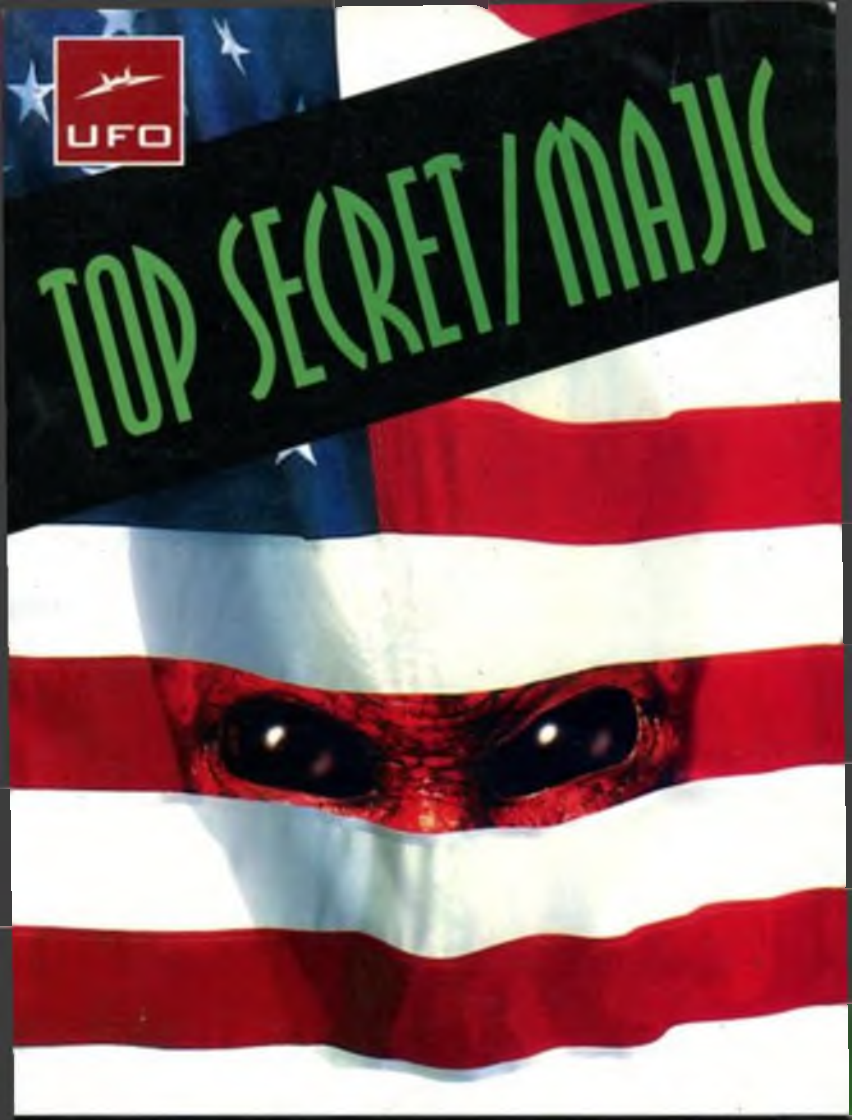

Stanton T. Friedman

Editura DOMINO

STANTON T. FRIEDMAN

TOP SECRET/MAJIC

Editor: Doru Ion Nedelcu
Coperta: Editura DOMINO
Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu

Titlul original: *TOP SECRET/MAJIC*
Copyright © 1996 by Stanton T. Friedman
Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin
Editurii **DOMINO**

Adresa: Editura Domino, 0200, Târgoviște, jud. Dâmbovița,
B-dul Prieteniei, Bl. H12, parter
Telefon: 045-213707

Tipar: Grupul Drago prnt

TIPOGRAFIA FED Calea Rahovei 147.
sector 5 - București: Tel: 335.93.18; Fax: 337.33.77

ISBN 973-9326-15-3

STANTON T. FRIEDMAN

TOP SECRET/MAJIC

Traducere de
Dorin Preisler

Editura DOMINO
1998

Lui Jesse Marcel, Sr., fără a cărui mărturie această cercetare nu ar fi început nicicând.

Mulţumiri

Mulţi, foarte mulţi oameni au fost de mare ajutor şi au constituit pentru mine un factor de încurajare în cei doisprezece ani în care am cercetat documentele Majestic-12. Mulţumiri deosebite datorez Fondului pentru Cercetări OZN şi lucrătorilor de la multele arhive pe care le-am vizitat, cu o deosebită recunoştinţă pentru Dennis Binger, de la Biblioteca Harry S. Truman, Herb Pankratz de la Biblioteca Dwight D. Eisenhower, Larry Bland de la Arhivele George C. Marshall, Ed Reese de la Arhivele Naţionale şi celor ce lucrează la Diviziunea de Manuscrise a Bibliotecii Congresului, la Arhivele Universităţii Harvard şi multor altora. Apreciez în mod deosebit discuţiile cu George Elsey, Forrest Pogue, doamna C.H. Humelsine, Tim Good, Nick Redfern, Tim Cooper, Robert Swiatek, John Schuessler, William L. Moore şi Jaime Shandera.

Sunt recunoscător Reţelei Mutuale OZN (MUFON) pentru publicarea unui număr din rapoartele mele în volumele simpozioanelor sale anuale, ca şi revistei *International UFO Reporter*, pentru publicarea unor articole legate de MJ-12. Deosebită recunoştinţă datorez agentului meu literar, John White, şi editorului meu, Robert Weisser — sunt sigur că le-am pus răbdarea la mare încercare. Foarte importante au fost şi răbdarea şi înţelegerea soţiei mele, Marilyn şi a fiicei mele Melissa, care s-au împăcat în cele din urmă cu mult prea desele mele călătorii şi cu obsesiile mele legate de Majestic-12 şi de farfurii prăbuşite.

Poate că vă număraţi printre miile de oameni din toată lumea care au informaţii directe sau indirecte despre farfuriile zburătoare. Poate că aţi văzut una chiar dumneavoastră, sau poate cunoaşteţi pe cineva care a văzut una. Poate aveţi un prieten sau o rudă în legătură cu agenţiile guvernamentale numite în această carte. Poate consideraţi că povestea dumneavoastră nu este importantă, sau poate că între timp v-aţi convins singur că a fost doar o festă a imaginaţiei.

Dar ceea ce aţi văzut *poate* fi foarte important. Sute de oameni ca dumneavoastră au prins curaj după citirea unor cărţi sau vizionarea unor documentare TV şi au spus apoi ce au văzut. Adesea, relatările lor au dus la noi drumuri deschise în căutarea adevărului despre farfuriile zburătoare, permiţând cercetătorilor

să coroboreze informații mai vechi sau să descopere noi martori și noi documente.

Dacă această carte vă inspiră curajul de care spuneam, nu ezitați să mă contactați. Numărul meu de telefon este 506-457-0232; numărul meu de fax este 506-450-3832. Din Statele Unite îmi puteți scrie pe adresa PO Box 958, Houlton, Me 04730-0958. Din Canada sau alte părți ale lumii, puteți trimite scrisori pe adresa 79 Pembroke Crescent, Fredericton, New Brunswick E3B 2V1 Canada. Prin Internet, mi se poate scrie pe adresa fsphys@brunswickmicro.nb.ca. Numele martorilor nu vor fi folosite fără permisiunea lor expresă. Sunt dornic să ascult toate relatările.

Stanton Friedman
Fredericton, New Brunswick

Cuvânt înainte

În prezenta sa carte, Stanton Friedman realizează ceea ce n-a mai reușit nimeni până acum: demonstrează, cu dovezi inatacabile, că fenomenul OZN face obiectul unei vaste operațiuni de mușamalizare, privită ca o chestiune de cea mai mare importanță de către agențiile guvernamentale ale Statelor Unite.

Friedman este implicat în cercetările OZN de peste un sfert de secol. În acest timp, el s-a luptat neobosit cu rezistența de la aproape toate nivelurile. El a descoperit falsuri, adevăruri ascunse și a luptat cu birocrația arogantă și cu mult prea zeloșii denigratori ai fenomenului OZN, ca să nu mai vorbim despre ceilalți cercetători, foarte doritori să-l discrediteze pentru propriile lor scopuri. Friedman este unul dintre puținii profesioniști adevărați ai studiului OZN.

În paginile care urmează, el scrie o cronică detaliată a unei realități aproape de neconceput: există un mare secret, aflat în centrul politicii guvernului Statelor Unite, iar guvernul păzește aceste secret cu un zel atât de fanatic, încât acțiunile sale par uneori să depășească granița normalului și să ajungă în zona paranoiei.

Pentru a-și consolida argumentația, Friedman și-a petrecut o bună parte din viață luptându-se să extragă secrete de la o birocrație care a reușit să reducă la o glumă grotescă, de tip kafkian, Legea

Libertății Informației*. În sistemul nostru federal, abuzurile legate de FOIA sunt un loc comun. Răspunsurile la cererile făcute în virtutea acestei legi şi care ar trebui să ia un foarte scurt timp sunt trenate intenționat, special pentru ca legea însăşi să fie dezavuată. Unele dintre cererile depuse de Friedman în 1988 nu au primit nici până acum răspuns.

Perseverența lui Friedman este demnă de toată admirația. Munca de cercetător profesionist al fenomenului OZN nu este prea bănoasă. Recunoaşterea publică constituie în cel mai bun caz o consolare îndoielnică. Dar Friedman se numără printre membrii unui mic grup de oameni hotărâți şi puternici, care persevereză de ani de zile într-o direcție.

El ne oferă o argumentație foarte pertinentă privitoare la autenticitatea unui număr de documente care atestă operațiunea de muşamalizare guvernamentală. Printre acestea, este notabil memorandumul Cutler-Twining din 1954, care se referă la MJ-12, grupul format din militari de rang înalt şi oameni de ştiință de prestigiu, care a supervizat recuperările şi analiza OZN-urilor în anii '40 şi '50, grup care s-ar putea să existe şi astăzi. Un alt document uimitor care s-a bucurat de cercetarea lui atentă este memoriul de informare al lui Eisenhower din 1952, care oferă o scurtă trecere în revistă a situației recuperării resturilor de nave şi de rămăşițe biologice extraterestre.

Ambele documente au fost criticate pe larg în presa de specialitate, dar analiza minuțioasă a lui Firedman pune sub un mare semn de întrebare onestitatea şi motivația celor care s-au străduit să le nege valabilitatea. Despre unii dintre aceştia se arată cum au ignorat dovezile, sau chiar au „fabricat" ei unele, în zelul lor de a demonstra că documentele sunt false. De acum, *ei* trebuie să demonstreze çă nu susțin sau poate chiar că nu fac parte din conspirația tăcerii. În caz contrar, cuvântul lor nu va mai valora mare lucru.

Dar, mai important chiar decât aceste documente, este un eveniment petrecut spre sfârşitul anilor '70, a cărui dezvăluire a fost grăbită de Friedman cu ajutorul mişcării Citizens Against UFO Secrecy (CAUS) şi care demonstrează, dincolo de orice dubiu, că guvernul ascunde adevărul în privința fenomenului OZN.

---

* *Freedom of Information Act* (pe scurt, FoI, sau FOIA), lege prin care orice cetățean american are dreptul să studieze conținutul arhivelor şi registraturilor instituțiilor publice din Statele Unite, cu excepția informațiilor declarate secrete pentru un număr de ani. Mecanismul de consultare a arhivelor constă în a depune formularul unei cereri FoI, în legătură cu un anume act, după care petentul va primi un răspuns oficial, în scris (n.t.).

Folosindu-se de FOIA, CAUS a cerut informații despre OZN din arhivele CIA. CIA a susținut că nu deține asemenea informații. După ce judecătorul federal Gerhard Gesell a cerut respectarea cererii, CIA a prezentat unele documente care sugerau că alte agenții, printre care și NSA (National Security Agency), ar avea asemenea dosare. A fost trimisă o cerere FOIA către NSA. Acțiunile judecătorești ulterioare nu au reușit să determine prezentarea nici unuia din cele 156 de documente solicitate.

Atunci, CAUS i-a cerut lui Gesell să solicite documentele spre a fi văzute de el personal, pentru a-și da cu părerea asupra legalității refuzului NSA. Incredibil, NSA a refuzat și acest lucru. În locul documentelor, agenția a prezentat un document oficial, parafat, prin care justifica ținerea în secret a respectivelor informații.

Pentru a citi și această declarație, lui Gesell a trebuit să i se aprobe dreptul de acces la documente *Above Top Secret* (mai mult decât secrete). După ce a citit declarația oficială a NSA, judecătorul a fost de acord că nimeni n-ar trebui să citească acele documente — nici măcar el însuși! Cazul a ajuns în fața Curții de Apel, dar și acest tribunal a fost de acord cu Gesell și cu NSA că documentele trebuie să rămână secrete. Curtea de Apel, care în mod normal decide după luni de deliberare, a venit cu această rezoluție după doar câteva zile. Orice ar fi fost scris în acea declarație oficială, judecătorii au considerat, *fără vreo ezitare*, că informațiile trebuie să rămână acoperite.

Aceasta relevă cu certitudine un lucru: documentele acelea conțin informații ce constituie un secret extraordinar și incredibil. Ce fel de informații ar putea produce necesitatea menținerii unui asemenea nivel de secret, încă neatins, este greu de spus. Secretul trebuie să fie unul mult diferit de celelalte ale guvernului federal. Este greu de conceput ceva atât de periculos încât să nu poată fi dezvăluit nici măcar unui judecător trecut prin furcile caudine ale verificărilor, în cadrul restrâns al tribunalului. Judecătorul s-a comportat de parcă cunoașterea acelui secret l-ar fi adus într-o situație de-a dreptul primejdioasă. Se poate spune că Friedman și CAUS s-au apropiat de secretul cel mai bine păzit din istoria Americii.

Altă problemă constă în secretul însuși. Bineînțeles, au existat tot felul de speculații. De exemplu, s-a sugerat că, de vreme ce extratereștrii înșiși sunt secretoși, ei ar forța guvernul să-și joace mai departe rolul în activitatea de mușamalizare.

Totuși, s-ar putea ca motivele adevărate ale păstrării secretului să fie mult mai „pământești". Este mult mai probabil ca acoperirea

acestui secret să se autoperpetueze, căci dezvăluirea lui în acest moment ar face opinia publică să înțeleagă că a fost mințită ani de zile într-un mod atât de iresponsabil, încât guvernul va pierde pentru totdeauna încrederea populației.

Friedman ne oferă propria lui concepție fascinantă despre motivele pentru care acest material a fost ținut sub un secret care depășește toate standardele de securitate. El ne povestește în detaliu fapte remarcabile despre această vastă operațiune de acoperire, inclusiv o extraordinară întâlnire de gradul trei, care s-a soldat cu rezultate tragice pentru personalul militar implicat.

Argumentele sale privitoare la existența unei acoperiri oficiale sunt extrem de convingătoare, chiar înfricoșătoare. Complicitatea marii prese naționale pare incontestabilă. Friedman arată că *Washington Post* i-a răspuns de o manieră complet inadecvată când a pus unele întrebări cu privire la cererea congresmanului Steven Schiff către General Accounting Office (Curtea de Conturi americană), pentru deschiderea unei anchete având ca obiect incidentul Roswell din 1947.

În această carte, teribil de provocatoare, este vorba nu numai de istoria unui secret extraordinar, probabil una din realitățile cele mai importante ale vremurilor noastre, ci și de viața unui om care a luptat pentru aducerea la lumină a acestui secret cea mai mare parte a vieții sale de adult. Cantitatea de noroi și de batjocură de care a avut parte Stanton Friedman este uluitoare și se poate presupune cu siguranță că și prezenta carte va beneficia de același tip de tratament din partea presei.

Faptul că toate acestea nu l-au oprit până acum este un mare noroc. Friedman este tipul de om care, după ce a căzut de pe o înălțime, se reculege și pornește din nou urcușul.

Deasupra lumii noastre stă suspendată o umbră, iar această umbră este secretul în discuție. Am ajuns, în istoria republicii noastre, la teribilul moment în care slujbașii poporului vor să țină ascunsă față de propriul popor cea mai vitală informație pe care o posedă.

Nu putem decât să sperăm că Friedman și succesorii lui vor scrie într-o zi istoria completă a acestui secret îngrozitor, astfel încât națiunea noastră să fie în sfârșit curățată de efectele nefaste și demoralizatoare.

Whitley Strieber

Introducere

CE CAUTĂ UN FIZICIAN ATOMIST ÎNTR-UN LOC CA ACESTA?

Cercetez de aproape 40 de ani fenomenul OZN. Am scris două cărți și zeci de articole, am vorbit în fața unor auditorii de sute de oameni, am apărut în mult mai multe emisiuni în direct, cu intervenții telefonice, atât la TV, cât și la radio. Sunt ceea ce s-ar numi o „personalitate", judecând după numărul de străini care mă opresc pe stradă când sunt departe de casă, în turnee de conferințe.

Sunt absolut convins că OZN-urile extraterestre există, că ele vizitează Pământul și că guvernul nostru cunoaște acest lucru. Nu mă bazez pe propriile dorințe, nu sunt nici vreun filozof apocaliptic, preocupat de venirea sfârșitului lumii. Convingerea mea decurge din analiza științifică a faptelor pe care eu și alți cercetători le-am adunat de-a lungul anilor. Acest munte de informații susține zdrobitor ideea că alte civilizații, probabil din propria noastră galaxie și din apropierea sistemului nostru solar, ne supraveghează îndeaproape.

În copilăria pe care am petrecut-o în Linden, New Jersey, la sfârșitul anilor '40, cel mai bun prieten al meu, Roger, locuia la câteva străzi mai departe. Fratele lui Roger era cu patru ani mai mare decât noi și avea o colecție fabuloasă de reviste SF, pe care ne dădea voie să le citim. Deși preferam cărțile de aventuri pe care le împrumutam de la bibliotecă, îmi plăceau și revistele SF. Bineînțeles, spre sfârșitul anilor '40 eram entuziasmat de ideea călătoriilor spațiale, ca mulți din puștii din perioada postbelică, dar la liceu eram prea ocupat cu sportul, grupul de dezbateri și temele. După liceu, am avut în continuare un orar foarte încărcat, primii doi ani de studenție la Rutgers lucrând și ca picolo în stațiunile din munții Catskill și pe litoralul din New Jersey, pentru a-mi putea plăti taxele. Mi-am continuat studiile — și mi-am îmbogățit experiența de chelner — la Universitatea din Chicago.

După ce Universitatea din Chicago mi-a acordat titlul de master în fizică, în 1956, am obținut o slujbă la Departamentul de Propulsie

Nucleară a Aeronavelor al companiei General Electric, în Evendale, la nord de Cincinnati, Ohio. După cum indică şi numele, lucram la avioane cu reacţie de înaltă performanţă, propulsate de energia nucleară, motiv pentru care programul nostru era clasificat ca Informaţii cu Restricţii Deosebite. Programul era finanţat în comun de Comisia pentru Energie Atomică şi Forţele Aeriene. Eram la limitele tehnologiei, iar programul avea buget pentru materiale exotice, teste costisitoare şi calcule laborioase.

Departamentul se dezvolta rapid. În 1958, avea circa 3500 de angajaţi, din care cam 1100 ingineri şi oameni de ştiinţă. Guvernul oferea facilităţi, materiale fisionabile şi un buget de peste 100 de milioane de dolari pe an. Colaboratorii mei — din care unii făcuseră şi armata, deci erau cu câţiva ani mai în vârstă decât mine — erau nişte minţi ascuţite, de la care am avut multe de învăţat. Dar şi eu eram nerăbdător să arăt ce ştiu, pentru că nimeni nu avea prea multă experienţă în domeniul respectiv.

Problema principală a muncii noastre era realizarea unui scut de protecţie pentru reactorul nuclear care trebuia să propulseze avionul. Reactorul încălzea aerul la peste 925 °C — o temperatură mult mai mare decât cea de la reactoarele convenţionale, răcite cu apă. Principalele noastre subiecte de meditaţie erau temperatura şi greutatea, deoarece motorul cu propulsie nucleară avea nevoie de un nou tip de scut termic, care constituia cea mai mare parte din greutatea motorului. Aveam deci ocazia unei contribuţii importante, prin efectuarea unor experimente la temperaturi înalte, cu diverse combinaţii exotice de materiale. Am făcut mari progrese în vederea îndeplinirii scopului, iar prin 1957 am pus în funcţiune cu succes motoare cu reacţie bazate pe energia nucleară.

Prin 1958, voiam să comand câteva cărţi la o companie care trimitea produse prin poştă. Mai aveam nevoie de încă un volum, ca să îndeplinim numărul de la care nu se mai plăteau taxele poştale, deci îmi plimbam privirea la întâmplare prin catalog. Ochii mi-au căzut asupra unei scurte însemnări despre *Raportul asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate* al unui anume căpitan din Forţele Aeriene, Edward J. Ruppelt, care condusese Proiectul Bluebook al Forţelor Aeriene în anii '50, de la Baza Aeriană Patterson din Dayton, la o aruncătură de băţ de noi.

Pe mine, Forţele Aeriene mă fascinau. Experimentele în care eram implicat se făceau la un poligon de teste nucleare administrat de Convair, aflat la capătul autostrăzii, la Baza Aeriană Carswell,

Fort Worth, Texas, iar când mă aflam acolo îmi plăcea să mă uit la diversele avioane care decolau şi aterizau. Uriaşele şi greoaiele B-36 erau construite chiar la Fort Worth, de Convair, ca şi subţirelul şi agilul bombardier de înaltă performanţă B-58. Acolo se aflau şi purtătoarele de stindard ale Forţelor Aeriene, bombardierele B-52.

Nu auzisem de farfuriile zburătoare şi nu-mi păsa absolut deloc de ele, dar îmi închipuiam că acest căpitan Ruppelt ştie despre ce vorbeşte. Dacă or fi nişte nave spaţiale extraterestre, care poate folosesc energia nucleară pentru zborul în atmosfera noastră sau chiar între stele? Programul nostru putea să profite de pe urma acestei lecturi. Sau poate cartea se va dovedi comică.

La sosirea cărţilor, am citit-o mai întâi pe cea a lui Ruppelt. Nu m-a convins pe loc că farfuriile zburătoare ar exista, dar căpitanul inclusese acolo şi dovezi greu de respins. I-am împrumutat cartea vecinului meu, Charlie, şi el inginer, cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine. Îl respectam pe Charlie, iar acesta era mai convins decât mine că e ceva în treaba asta cu OZN-urile. Părerea lui despre informaţiile lui Ruppelt mi-a amplificat interesul în domeniu. (La peste zece ani după aceea, când am vorbit la Institutul de Inginerie Electrică şi Electronică din Connecticut, primele cuvinte ale lui Charlie, în timp ce se apropia de mine împreună cu soţia, au fost: „Parcă nu credeai în farfurii zburătoare".)

Câţiva ani mai târziu, lucram la Aerojet General Nucleonics, în apropiere de San Francisco. Programul de motoare nucleare aviatice mă dezamăgise, pe măsură ce bugetul fluctuase serios de mai multe ori, iar conducerea nu se zbătea pentru fonduri. Aerojet General era mult mai mic decât GE-ANP, iar eu eram acum considerat un expert în domeniu. Datorită în parte competenţei mele, Aerojet General a câştigat un contract pentru producerea unor reactoare de foarte înaltă performanţă, extrem de compacte, pentru alimentarea cu energie electrică a vehiculelor spaţiale.

Din nefericire, după nu multă vreme, programul ANP a fost anulat, iar Pratt & Whitney, cel mai important concurent al lui GE, a primit contractul pentru reactori nucleari compacţi. Avea facilităţi foarte costisitoare, pe care Aerojet General nu şi le putea permite, iar proiectul lor folosea pentru răcirea reactoarelor metale lichide, cum ar fi sodiul, potasiul sau litiul. Deoarece îmi plăcea în California, am acceptat să lucrez la alte proiecte ale firmei Aerojet General, între care şi dezvoltarea unei rachete cu propulsie nucleară.

Apoi am iniţiat consultaţii cu alte compartimente ale companiei, pentru proiectul unui reactor compact, transportabil, capabil

să producă electricitate în condiții de izolare. Deoarece războiul rece era la apogeu, iar americanii erau speriați că o să plouă cu rachete ruseşti peste ei, am fost implicat şi în recenzarea literaturii ştiinţifice sovietice, pentru determinarea capacităților lor militare în spațiu — fie vorba de radar, arme, sau alte sisteme.

Am câştigat şi această competiție, iar eu am petrecut peste un an ca inginer de proiect la „Analiza şi evaluarea reactorilor rapizi şi intermediari pentru aplicații la vehicule spațiale". Deşi numele programului era impunător, era de fapt o activitate de o singură persoană. Contractul era administrat de Divizia de Tehnologii Străine a Forțelor Aeriene de la Wright Patterson, din Ohio — întâmplător, aceeaşi divizie administrase şi Proiectul Blue Book, cel mai cuprinzător şi cel mai puțin secret studiu asupra observațiilor OZN efectuat de guvernul Statelor Unite.

În cursul următorului an şi jumătate, am făcut un număr de călătorii la Dayton, spre a mă întâlni cu coordonatorul meu de proiect şi a recenza cantități imense de rezumate de literatură tehnică sovietică la Battelle Memorial Institute din Columbus. De asemenea, m-am întâlnit şi cu şeful Proiectului Blue Book, maiorul Friend, de câteva ori. Deşi aveam toate aprobările necesare pentru a lucra la program, biroul de tehnologii străine era un seif în interiorul unui seif, iar eu am putut intra acolo doar escortat.

În acest timp, dădusem peste o versiune de circulație restrânsă a Raportului Special 14 al Proiectului Blue Book al U.S. Air Force, la biblioteca Universității Statului California, Berkeley, aflată în apropiere. Citisem deja mai mult de o duzină de cărți despre OZN-uri, mulțumită unui bibliotecar local săritor, dar nici una nu menționa Raportul Special 14 pe nume. Sunt prin natură un om atras de cifre, iar acum mă aflam într-un paradis al cifrelor. Raportul Special dădea peste 240 de histograme, tabele, grafice şi hărți. Acoperea peste 3000 de observații, din care mai mult de 600 nu putuseră fi identificate de investigatorii de profesie.

Organizația care efectuase munca efectivă de colectare, revizuire şi evaluare a observațiilor era nu alta decât Battelle Memorial Institute. Acolo se ajunsese la concluzia că, cu cât este mai bună calitatea observației, cu atât mai probabil aceasta va rămâne neidentificată de către oamenii de ştiință care efectuează analiza.

Cine a compilat raportul a făcut evaluări calitative asupra fiecărei observații raportate. Observațiile erau catalogate în „cunoscute" (avioane, astronomice etc.), „necunoscute" şi „informații

insuficiente". De asemenea, se comparau întreţesut „cunoscutele" cu „necunoscutele", folosind şase caracteristici, între care mărimea aparentă, forma, viteza şi culoarea. Cercetătorii ajunseseră la concluzia că probabilitatea ca o „necunoscută" să fie pur şi simplu o „cunoscută" ratată era de mai puţin de un procent!

Tot sortând munţii aceia de date, am devenit tot mai sigur că informaţiile deţinute de guvern indică cu tărie faptul că un număr semnificativ de observaţii OZN corespund probabil unor vehicule extraterestre. Am descoperit şi că Forţele Aeriene, în declaraţia lor de presă din octombrie 1955, pur şi simplu au mint.

Raportul nu a fost niciodată distribuit public de către Forţele Aeriene, deşi declaraţia de presă fusese însoţită de o reclamă amplă, cu un desen ca în reviste cu o farfurie zburătoare şi cu ceea ce Forţele Aeriene numeau un rezumat al Raportului Blue Book — dar nici unele dintre acestea nu includeau acele date fascinante din tabele. Evident, nu s-a spus cine a făcut munca sau unde a fost aceasta efectuată, nici măcar titlul programului. Fără îndoială, dacă presei i s-ar fi menţionat numele de „Raportul Special 14", s-ar fi găsit un reporter isteţ care să întrebe „dar cum e cu rapoartele 1-13?"

Am scris două rapoarte finale pentru proiectul meu de la Tehnologii Străine. Primul, pentru uzul general, era în principal o bibliografie „nesecretă" a publicaţiilor sovietice, legată de aspectul tehnologiei folosite pentru reactori spaţiali pentru aplicaţii spaţiale. Al doilea a avut o distribuire foarte limitată, fiind protejat de un grad de secret foarte înalt. Acolo făceam o evaluare privind capacităţile sovietice raportate la tehnologia americană, anticipând că în curând sovieticii vor construi reactori nucleari pentru aplicaţii spaţiale. (Când satelitul sovietic Cosmos 954, dotat cu un reactor nuclear, a reintrat în atmosferă şi s-a prăbuşit în zonele nelocuite din Canada, am fost probabil printre puţinii americani încântaţi de ştire. Raportul meu fusese corect! Cosmos 954 era cam al treisprezecelea asemenea satelit trimis de sovietici pe orbită, dintr-un total care a ajuns la vreo treizeci. Chiar şi la ora aceasta, Statele Unite au un singur reactor nuclear lansat în spaţiu. În presă s-a făcut multă vâlvă despre iradierea lichenilor şi elanilor, dar n-am văzut nici un articol care să pună degetul pe adevărata rană: sovieticii erau mult în faţa noastră în folosirea energiei nucleare pentru aplicaţii militare în spaţiu.)*

* Publicul american nu vede cu ochi buni lansarea unor reactoare în spaţiu. Chiar şi sondele spaţiale destinate studierii planetelor exterioare, care au absolută nevoie de acest tip de energie, sunt atacate de ecologişti. Un asemenea reactor conţine de obicei câteva kilograme de plutoniu (n.t.).

Bazându-mă pe experienţa mea de la Diviziunea pentru Tehnologii Străine şi de la Battelle, eram absolut convins că un raport clasificat foarte secret, cel mai probabil Raportul Special 13, fusese scris şi conţinea informaţii preţioase. Dar Forţele Aeriene au continuat să susţină declaraţia aceea de presă absolut nepotrivită, pe care nimeni n-a pus-o în discuţie la vremea aceea.

Pe vremea când lucram la Aerojet General, am făcut parte din Comitetul Naţional de Investigare a Fenomenelor Aeriene (NICAP), cu sediul la Washington, ca şi din Organizaţia pentru Cercetarea Fenomenelor Aeriene (APRO), cu sediul la Tucson. Ambele organizaţii au fost desfiinţate, dar ele m-au pus în contact cu alţi profesionişti interesaţi. Mulţi dintre noi, cei de la Aerojet General, luam masa chiar în birouri, discutând despre spaţiul cosmic, farfurii zburătoare şi securitate. I-am scris lui Aimé Michel, cercetător francez care scrisese două excelente cărţi despre OZN-uri, căutând noi idei pentru implicarea mai serioasă în domeniu. Sfatul lui a fost următorul: „Nu te ambala, e mult prea frustrant."

Sfatul acesta nu m-a descurajat, pentru că existau şi alte influenţe. În timp ce lucram la Aerojet General, la proiectul unei rachete cu fuziune nucleară pentru călătorii în spaţiul interstelar, folosind nou descoperitele materiale supraconductoare, am luat legătura cu John Luce, probabil cel mai mare om de ştiinţă pe care l-am cunoscut vreodată. Luce, fost şef al departamentului pentru fuziune de la Ridge National Laboratory, venise la Aerojet General ca director de cercetări. John era un conducător înnăscut, deşi nu fusese niciodată la o facultate. Se pare că pentru el acest amănunt nu a constituit un handicap, pentru că a obţinut un titlu onorific de doctor în ştiinţe şi peste 40 de patente pentru dispozitive de înaltă tehnicitate. Era una din autorităţile mondiale în materie de fuziune şi dispozitive de fizica plasmei şi reuşea întotdeauna ce alţi experţi nu puteau face.

Munca lui mi-a demonstrat un adevăr foarte important: progresul tehnologic vine din abordarea lucrurilor într-un mod diferit, pe o cale neprevăzută anterior. Astfel, viitorul nu este niciodată o extrapolare a trecutului. De exemplu, rachetele propulsate prin fuziune nucleară, proces care produce energia Soarelui, sunt un avans imens faţă de actualele noastre rachete chimice, aşa cum microcircuitele sunt un avans faţă de tuburile electronice cu vid care puneau în funcţiune primele calculatoare. Folosind materialele potrivite într-o rachetă cu fuziune nucleară bine proiectată, pot fi ejectate particule

care au (la aceeaşi masă) o energie de *zece milioane de ori* mai mare decât în cazul rachetelor chimice folosite astăzi. Şi totuşi, cele mai multe rapoarte academice care conţin calcule privitoare la călătoriile interstelare pornesc de la presupunerea că se vor folosi rachetele chimice primitive de astăzi. Dacă extrapolăm trecutul, călătoria interstelară este imposibilă. Dacă facem lucrurile altfel decât în trecut, călătoria interstelară devine plauzibilă.

La începutul anului 1963, m-am mutat la Diviziunea Allison a lui General Motors din Indiannapolis, unde am supervizat programul de ecranare a reactorilor nucleari militari. Majoritatea timpului l-am petrecut cu problemele ridicate de subcontractorul nostru de la White Plains, New York.

Fiul meu are hemofilie, deci am devenit membru activ în filiala locală a Fundaţiei Naţionale pentru Hemofilie. Având nevoie de un orator care să fascineze la un dineu pentru obţinerea de fonduri, am luat legătura cu Frank Edwards, binecunoscut reporter, care se afla în conducerea NICAP şi-şi declara sus şi tare convingerea că OZN-urile sunt de origine extraterestră şi că guvernul cunoaşte acest lucru. Discursul a avut un mare succes.

Următoarea mea haltă de specialist în fizica nucleară a fost la Laboratorul Astronuclear Westinghouse, din apropiere de Pittsburgh, unde am lucrat la studii de protecţie radiativă a unui motor nuclear de rachetă. M-am întâlnit cu colegi noi, interesaţi de fenomenul OZN. Frank Edwards mi-a trimis un exemplar din cartea sa *Flying Saucers—Serious Business* („Farfuriile zburătoare — o chestiune serioasă"), iar după ce am citit-o l-am sunat pe Frank pentru a vedea cum aş putea să-i răspândesc mesajul. Fiind deja obişnuit cu numeroase călătorii şi cu contactele cu mass-media, el mi-a dat unele indicii, inclusiv despre contactarea unui producător de talk-show la KDKA, cel mai mare post de radio din Pittsburgh. L-am sunat pe acesta şi m-am oferit să apar într-o emisiune ca să vorbesc despre OZN-uri. Nu prea entuziasmat de idee producătorul a spus că o să mă sune el. Mi s-a părut că o spune ca să scape de mine, dar nu a trecut mult şi m-au sunat la 6:30 seara, pentru show-ul de la ora 7. Un alt invitat anulase emisiunea şi mă întrebau dacă nu puteam eu să-l înlocuiesc.

Din fericire, locuiam în apropierea postului de radio şi am ajuns la timp pentru emisiune. Dar, din păcate, a fost un adevărat botez al focului. Gazda mea cunoştea prea puţine despre subiect şi a

făcut băşcălie pe tema OZN-urilor şi a celor interesaţi de acestea. Nu am ştiut cum să stăpânesc situaţia. Am făcut şi eu ce am putut. Se pare că m-am descurcat foarte bine, pentru că o femeie care era tehnician la Westinghouse a auzit şi mi-a cerut să vorbesc la clubul ei de lectură, la care se lectura chiar cartea lui Edwards. Şi aşa am ajuns, în salonul ei, să susţin prima prelegere OZN, pe gratis. Am avut multe asemenea prelegeri, pe care am ajuns să le numesc conferinţe „la cornuleţe".

Pe măsură ce susţineam conferinţe, am descoperit că îmi place să vorbesc şi că oamenii mă credeau, orice aş fi spus. La urma urmei, eram specialist în fizica nucleară, lucram la Westinghouse, recomandări care în Pittsburgh, cu numeroasele sale divizii nucleare şi unităţi de cercetare, erau aur curat. Această acceptare oarbă a spuselor mele m-a înspăimântat: acum ştiam cum de avuseseră succes toţi demagogii secolului douăzeci. Eu doream ca oamenii să înceapă să gândească, să exploreze, să preia datele primare şi să-şi facă o părere proprie despre fapte. Am decis că voi încerca să abordez mai mult grupurile cu pregătire tehnică, care probabil nu ar fi acceptat ca literă de evanghelie tot ce aş fi spus.

Nu voiam să am probleme de serviciu, drept care am întrebat conducerea dacă există restricţii în privinţa conferinţelor. Răspunsul a fost că pot vorbi unde vreau şi spune orice vreau, în timpul meu liber, câtă vreme reieşea clar că spusele mele exprimă opiniile mele personale şi nu pe cele ale firmei. Puteam chiar declara că lucrez ca fizician la Westinghouse. Nu puteam primi un răspuns mai cinstit. (Chiar şi în ultima vreme am auzit că oamenii de ştiinţă din Europa se tem să vorbească despre OZN-uri, de teama represaliilor şefilor.)

Am convins un coleg de la Westinghouse să mă invite ca vorbitor la o întrunire a secţiunilor locale ale Institutului de Inginerie Electrică şi Electronică (IEEE) şi ale Institutului American pentru Aeronautică şi Astronautică (AIAA), care urma să se ţină la Institutul Mellon. El era preşedintele programului. I-am spus că vor veni mulţi oameni şi că nu voiam în schimbul discursului decât o fată care să aibă grijă de copil şi costul dineului pentru mine şi soţia mea.

Când am mers la dineul de dinaintea programului, de la hotelul aflat peste drum de institut, m-am gândit că mai bine mă abţineam. La dineu au luat parte doar cam două duzini de oameni. Totuşi, la intrarea în sală, încrederea în colegii mei ingineri a revenit bruse. Sala era plină-ochi, iar lumea încă venea. Pe când începeam să vorbesc, asistenţa era de peste 400 de persoane.

Discursul meu — „Farfuriile zburătoare *sunt* reale!" — avea scopul să amintească obiecţiile ridicate de sceptici şi să le demoleze prin invocarea faptelor. M-am bazat mult pe Raportul Special 14. Pot spune că audienţa a fost interesată. Era o prezentare pe care ei puteau s-o abordeze. Am recunoscut acolo un număr de persoane importante de la Westinghouse şi de la alte corporaţii, iar şedinţa de întrebări şi răspunsuri a continuat până ce ne-a dat afară omul de serviciu. Nu am avut parte de întrebări ostile. Oamenii veneau la mine nu numai cu întrebări, ci şi cu bani. Am vândut opt exemplare din Raportul Special 14 şi am primit comenzi pentru alte zece. Mai îmbucurător, după eşecul de la radio, un număr de ascultători au întrebat cum ar putea să aprofundeze subiectul, iar eu le-am făcut legătura cu foarte activul nostru grup OZN din Pittsburgh, numit Institutul de Cercetări OZN (UFORI).

UFORI fusese iniţial gândit ca un subcomitet al NICAP, dar se dezvoltase rapid. Finanţa întruniri, publica un buletin şi distribuia materiale ştiinţifice. Am fost ales preşedinte în 1968. Scopul nostru era acela de a obţine date clare în timpul unei observaţii şi de a educa publicul prin intermediul mass-media în privinţa existenţei navelor extraterestre. De asemenea, am contribuit şi cu o lucrare la audierile Congresului privitoare la OZN, din 29 iulie 1968.

La un timp după sesiunea comună IEEE-AIAA, conduceam maşina spre slujbă, împreună cu o femeie numită Jo Ann, supervizor la Westinghouse. Aceasta îşi luase doctoratul la Universitatea Carnegie-Mellon, iar în cursul discuţiei i-am cerut într-o doară să afle dacă aş putea vorbi la Universitate. Mi-a spus să vorbesc cu decanul. Fără să mă gândesc prea mult, i-am spus că am vorbit cu un profesor de acolo care nu arătase nici un interes în domeniu. Ea s-a uitat la mine şi mi-a zis: „Vorbeşte cu decanul, Stan. E soţul meu!"

L-am sunat pe soţul ei, care, a reieşit după aceea, ascultase unele dintre intervenţiile mele la KDKA. El mi-a spus că ar fi încântat să mă invite să vorbesc la universitate. După ce am stabilit o dată şi o oră, m-a întrebat cât vreau. M-am gândit rapid — o să fie cam o jumătate de zi învoire de la slujbă — am spus 100 de dolari, sperând să-mi dea 50. „S-a făcut", mi-a spus el. Apoi, din cauză că Jo Ann mă cunoştea, mi-a spus cât primeau ceilalţi vorbitori din seria de conferinţe: 1200-1500 dolari! A avut chiar amabilitatea să-mi dea adresa agenţiei prin care fuseseră angajaţi ceilalţi vorbitori. După ce am ţinut cuvântarea la Universitatea

Carnegie-Mellon, care a mers extrem de bine, am sunat agenția respectivă și aceasta m-a angajat să vorbesc la Societatea Inginerilor din Detroit pentru astronomica sumă de 3000 de dolari, plus cheltuielile de călătorie! Această cuvântare a fost într-adevăr punctul de cotitură. Cele o mie de locuri s-au vândut cu trei săptămâni înainte. Eram de acum un orator profesionist.

În lunile care au urmat, am vorbit la câteva întruniri ale IEEE, AIAA și la alte societăți tehnice. Am primit și o cerere din partea unui coleg de la Laboratorul Național Los Alamos, ca să vorbesc la filiala locală a organizației American Nuclear Society. Atât eu, cât și gazda mea, am fost încântați când o mulțime de 500 de oameni de știință s-au prezentat la discurs și au participat la o entuziasmantă sesiune de întrebări și răspunsuri. Dar n-am fost surprins, pentru că persoana care obținuse exemplarul din Raportul Special 14, găsit de mine la biblioteca din Berkeley era chiar un om de știință de la Los Alamos. Biblioteca lor avea o grămadă de cărți despre OZN-uri. Ironia soartei, nu știam la ora aceea nimic despre prăbușirile de OZN-uri din New Mexico, mai ales despre incidentul Roswell, de care aveam să devin foarte strâns legat. Dar după douăzeci și cinci de ani cuvântarea mea de la Los Alamos avea să se numească „Farfurii prăbușite în New Mexico". Eram sigur că bucăți din farfuriile distruse fuseseră aduse la Los Alamos pentru teste, deoarece instalația de acolo avea măsuri foarte stricte de securitate, unii dintre cei mai buni oameni de știință și o parte din cel mai bun echipament din lume. Bănuiesc că unii dintre oamenii de știință care s-au îngrămădit la conferința mea au luat parte la aceste teste.

Între timp, munca mea la programul de rachete propulsate cu energie nucleară îmi dădea mari satisfacții. Proiectam și evaluam prin măsurători scuturile antiradiație, în timpul testelor la putere maximă din poligonul de teste nucleare din Nevada, ca și la testele de mică putere, chiar în laboratorul nostru. Am descoperit o nouă tehnică de evaluare a vitezei de încălzire nucleară în dispozitivele noastre de control și am scris chiar și o lucrare (neclasificată secretă) despre aceasta. Oricât de abracadabrant ar suna, una din referințele din lucrare era la adresa sistemului nostru din Pittsburgh și a sistemului de testare la putere maximă NRX-A6 din Nevada. Reactorul avea o mărime de doar 1,80 x 1,50 metri, dar producea 1100 de megawați, cam jumătate din puterea centralei-mamut de la Grand Coulee Dam.

Lucrând la temperaturi de peste 2200 grade Celsius, răcit cu hidrogen gazos, reactorul torcea liniştit, în timp ce noi aşteptam să dea semne că o să crape. Estimările noastre pentru funcţionare fuseseră de cinci până la patruzeci de minute, dar reactorul a mers toată ora rezervată testului. Şi l-am oprit doar pentru că se terminase hidrogenul destinat răcirii miezului. Testul era o dovadă tangibilă a succesului muncii noastre.

După mai puţin de un an, Los Alamos a scos un motor de rachetă propulsată cu energie nucleară puţin mai mare, Phoebus 2B, la o putere de 4400 de megawaţi, cel mai puternic reactor pus în funcţiune în lumea liberă până la ora aceea. Din nefericire, programul de rachete cu propulsie nucleară era pe moarte. Au apărut substanţiale reduceri de buget şi nici politicienii şi nici birocraţii nu au avut destul curaj ca să susţină programul, deşi rachetele se dovediseră promisiuni foarte tentante pentru transportarea astronauţilor pe Marte sau pentru contribuţia la instalarea unei baze lunare, sau la transferul de pe o orbită terestră pe una lunară. Am fost prins de una dintre aceste restructurări masive şi astfel am devenit un orator itinerant cu normă întreagă.

Familia mea era foarte stresată de acest program permanent de conferinţe itinerante. Hemofilia fiului meu mai mic ducea la hemoragii imprevizibile şi foarte dureroase. Fiica mea este surdă şi avea nevoie de o educaţie specială. Soţia mea a suferit o gravă cădere nervoasă şi a fost spitalizată luni întregi. Nu-mi mai vedeam capul de treabă — trebuia să predau pe fiica mea de doi ani unei babysitter, iar pe băiatul de patru ani unui alte babysitter, apoi să fug la muncă. În cele din urmă, am angajat o îngrijitoare care să aibă grijă de casă, ca să nu înnebunesc de tot. Între timp, eu şi soţia mea ne-am despărţit. Ruptura a fost dureroasă pentru noi toţi, mai ales pentru fiul meu de 14 ani.

Călătoream foarte mult şi mă simţeam îngrozitor că nu sunt în stare să ajut deloc în casă. Apoi mi s-a oferit o şansă unică. Am fost angajat la McDonnell Douglas, în Santa Monica, California, sub conducerea doctorului Robert Wood, om de ştiinţă interesat de multă vreme de OZN-uri. Unul dintre subalternii lui citise un discurs de-al meu de la Westinghouse Research Laboratory şi mă recomandase pentru a lucra la determinarea mecanismelor farfuriilor zburătoare, fiind plătit din fondurile Blue Sky (destinate gândirii abstracte), puse la dispoziţie de programul Manned Orbiting

Laboratory, al lui McDonnell. Mi-am luat bruma de mobilă ce-o mai aveam, hainele, lucrurile din casă şi am pornit de-a latul ţării. Dar, în timpul călătoriei, am auzit la radio că programul fusese anulat. Ce mai puteam face? M-am prezentat la departamentul de personal, unde lumea a fost şocată de apariţia mea. „Noi dăm afară 5000 de oameni, mi-au spus ei, iar dumneata vrei să începi lucrul?"

Chiar şi aşa, mi-au onorat contractul şi m-au ţinut acolo câteva luni. Am făcut cercetări în domeniul sistemelor de propulsie magnetoaerodinamice (similare ca principiu cu submarinul electromagnetic născocit de unul din oamenii de ştiinţă de la Westinghouse) care ar putea explica hipermanevrabilitatea farfuriilor zburătoare şi capacitatea lor de a trece peste evidentele probleme ale încălzirii, frecării, producerii bang-ului sonic şi a secţiunii radar foarte reduse. Am descoperit referinţe la sute de lucrări, cea mai mare parte din afara circuitului academic. Marea majoritate erau documente secrete, ceea ce arată că guvernul era categoric interesat de o asemenea tehnologie.

Cele trei luni de şedere la McDonnell Douglas au fost urmate de şase luni la TRW Systems, unde am lucrat la nava spaţială Pioneer, care a ieşit deja din sistemul nostru solar. Când contractul a expirat, am redevenit lector itinerant cu normă întreagă. Cu excepţia activităţii de consultant, terminasem definitiv cu munca în industrie. Devenisem singurul expert în ştiinţe spaţiale care şi-a dedicat întregul timp ufologiei.

Multe din cele învăţate în timpul lucrului în industrie s-au dovedit foarte utile în cercetările ufologice. Toate rapoartele sau lucrările scrise de mine şi toate afirmaţiile pe care le-am făcut la întrunirile grupului nostru trebuiau justificate prin logică şi dovezi în faţa colegilor şi supervizorilor mei. Nu puteam să fac muncă de cercetare bazându-mă numai pe declamaţii şi adesea a trebuit să recunosc că nu sunt destule dovezi pentru a justifica o concluzie sau alta. Am învăţat repede că absenţa dovezilor privind un fenomen nu este acelaşi lucru cu dovada absenţei fenomenului cu pricina. Iar în timpul cercetărilor mele am aflat că secretele pot fi foarte bine păstrate şi că o cantitate imensă de muncă ştiinţifică extraordinară se face în programe secrete, despre care publicul nici măcar n-a auzit vreodată.

Prin urmare, informaţiile prezente în această carte sunt rezultatul unei munci de cercetare meticuloase, iar conexiunile logice făcute de mine se bazează pe un contact de aproape patruzeci de

ani cu tehnologiile de vârf şi cu procedurile de înaltă securitate. Departe de a fi o poveste pe care s-o citească doar împătimiţii de chestiuni tehnice, vânarea detaliilor legate de vizitatorii noştri extratereştri şi de interesul guvernului nostru pentru aceştia (şi negarea existenţei lor) este una dintre cele mai fascinante poveşti de aventuri a vremurilor noastre.

Obiectivul prezentei cărţi este trecerea în revistă a unei cantităţi importante de cercetări efectuate de la primirea primelor documente ale Operaţiunii Majestic-12, de la sfârşitul anului 1984. În plus, vor fi prezentate, pentru prima oară într-o expunere publică, ultimele documente MJ-12 primite. În multe privinţe, această căutare este fascinantă, dar în acelaşi timp şi frustrantă. Munca este complicată de simplul fapt că, dacă documentele sunt autentice, ele sunt supuse unei clasificări secrete înalte. Am lucrat ca specialist în fizica nucleară cu un nivel de acces Q (cerut de programele nucleare clasificate foarte secrete) în regim de securitate, din 1956 până în 1970 şi de-a lungul anilor am vizitat un total de 15 arhive de documente şi am un foarte solid respect pentru securitatea naţională. Nu există nici un dubiu că guvernul Statelor Unite este capabil să păstreze secrete, inclusiv pe cele legate de OZN-uri.

De-a lungul anilor, m-am obişnuit să am de-a face cu diverse puncte de vedere. Dar atacurile asupra documentelor prezentate aici au fost cu adevărat intense. Controversele s-au întins pe parcursul mai multor ani. Această carte vă pune pe masă faptele. Vă invit să vă formaţi singuri o opinie.

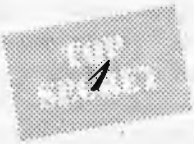

PRĂBUŞIREA DE LA ROSWELL ŞI MAJESTIC-12

O perioadă de circa cinci ani după mutarea mea în California de Sud din 1969, am lucrat la un număr de articole de revistă despre OZN-uri împreună cu regretata Bobbi Ann Slate Gironda. A fost o conlucrare fructuoasă. Cunoşteam cum stau lucrurile cu cercetarea ştiinţifică şi cu problemele de securitate şi ştiam cum se poate verifica autenticitatea unui material. Bobbi avea rara capacitate de a face aceste informaţii accesibile cititorilor fără un fundament tehnic.

În 1973, Bobbi a intervievat un pădurar care făcuse o observație OZN. În timpul conversației lor, pădurarul i-a spus că dacă vrea o poveste şi mai interesantă ar trebui să vorbească cu mama lui, Lydia Sleppy. Aceasta ne-a relatat mai întâi o observație proprie, despre ceva ce i se întâmplase pe când locuia în New Mexico. Dar apoi ne-a spus ceva mult mai important.

În 1947, pe când lucra la un post de radio din Albuquerque, New Mexico, a primit un telefon de la un corespondent din Roswell, localitate aflată la aproape 320 de kilometri sud-est. Corespondentul îi relatase cum o farfurie zburătoare se prăbuşise în afara oraşului şi cum fusese aceasta recuperată de grupul Forțelor Aeriene ale Armatei Terestre staționat la Baza Roswell şi apoi dusă la Aerodromul Wright (actualmente Baza Aeriană Wright-Patterson) din Ohio.

Ziarele din toată țara avuseseră multe zile pe prima pagină ştiri despre „farfuriile zburătoare", după ce pilotul Kenneth Arnold văzuse, în timpul faimosului său zbor din 24 iunie 1947, nouă obiecte în formă de disc mişcându-se „ca o farfurie aruncată pe suprafața unei ape". Arnold a cronometrat zborul obiectelor între două vârfuri muntoase şi a ajuns la concluzia că zburau cu o viteză de peste 2400 de kilometri pe oră! (Pe vremea aceea, recordul de viteză al unui avion era de doar 1000 kilometri pe oră.) La începutul lui iulie 1947, se strânseseră deja mai mult de 1500 de observații raportate în Statele Unite, Canada şi alte țări.

În timp ce corespondentul lui Sleppy dicta povestea la telefon, ea o bătea la maşină pentru ştirile ce urmau. Dintr-o dată, transmisia a fost întreruptă, iar ea a primit mesajul: „STOP. NU CONTINUAȚI ACEASTĂ TRANSMISIE." Deşi din punctul nostru de vedere, nu este surprinzător că telexul stației era supravegheat, dată fiind intensa activitate secretă guvernamentală şi militară din New Mexico, pentru Lydia a fost în mod sigur un şoc. Mai târziu, când a vorbit cu persoana care-i comunicase ştirea, aceasta a refuzat să discute subiectul.

O farfurie zburătoare prăbuşită şi o acoperire guvernamentală de 26 de ani. Bobbi şi cu mine ne-am hotărât să verificăm. Chiar am dat de niște oameni care au lucrat cu Lydia la vremea aceea. Totuşi, aceştia sau nu-şi aminteau de eveniment, sau aveau o amnezie selectivă, iar firul urmat de noi s-a dovedit steril. Am catalogat povestea drept unul dintre acele fascinante indicii de care auzi, dar care nu duc nicăieri. Aveau să treacă peste 15 ani până să vorbesc din nou cu Lydia.

Pe 11 ianuarie 1977, mă aflam în Minnesota, pentru o conferință la campusul universității din Morris, aflat cam la 40 de kilometri de granița cu Dakota. Temperatura din după-amiaza aceea era de -40 grade Celsius, dar şi aşa am vorbit în fața unei săli pline. După conferință, am ieşit la o pizza cu o veche cunoştință, Bill Moore, care asistase la program. Bill şi cu mine ne întâlnisem la Pittsburgh cu zece ani înainte, pe vremea când eram foarte activ în UFORI, lucrând în acelaşi timp pentru Westinghouse. El era interesat de OZN-uri, dar legătura lui cu UFORI era sporadică, pentru că în organizație erau mai mult oameni de ştiință.

Am discutat o vreme. El era profesor la un liceu din Herman, la vreo 15 kilometri distanță, dar era interesat de foarte multe lucruri. Am mai avut multe discuții de-a lungul anului care a urmat, despre metode de cercetare OZN, care mai târziu s-au transformat în proiecte adevărate.

Pe 20 februarie 1978, mă aflam la Baton Rouge, pentru o conferință la Louisiana State University şi pentru trei interviuri separate la un post de televiziune local. La o cafea, directorul postului, puțin încurcat că al treilea reporter întârzia, mi-a spus: „Persoana cu care ar trebui să vorbiți este Jesse Marcel. El a avut în mână bucăți din acele farfurii zburătoare, pe când era ofițer activ, cu mult timp în urmă." Omul nu părea prea pătruns de ceea ce vorbea, dar eu am început imediat să-l bat la cap să-mi dea mai multe informații. În cele din urmă, el mi-a spus: „Păi, eu şi Jesse suntem radioamatori şi ne cunoaştem de mult. Locuieşte în Houma. E un tip foarte direct şi demn de toată încrederea."

Aveam o zi foarte încărcată şi o mulțime de oameni care mă aştepta la universitate. Ziua următoare, pe când aşteptam avionul care să mă ducă la următoarea destinație din circuitul de conferințe. am aflat numărul de telefon al lui Jesse Marcel şi l-am sunat. El mi-a spus o poveste fascinantă. La sfârşitul anilor '40, fusese ofițer de contrainformații la Aeroportul Armatei Terestre de la Roswell. Îşi lua masa la clubul ofițerilor când a primit un telefon de la şeriful local, care îi spusese că un fermier local venise cu bucăți dintr-o epavă stranie. Exista o înțelegere prealabilă, prin care şeriful se obliga să anunțe baza ori de câte ori se întâmpla ceva care putea avea legătură cu personalul sau echipamentul bazei.

Marcel s-a deplasat la biroul şerifului, pentru a cerceta resturile, şi şi-a dat seama pe loc că nu era nimic care să aibă legătură cu bogata sa experiență din Forțele Aeriene ale Armatei. A vorbit cu

comandantul bazei, colonelul William Blanchard, care i-a spus să se ducă la fermă să vadă cu ochii lui. Astfel că, însoțit de agentul de contrainformații Cavitt, Marcel l-a însoțit pe fermier până la ferma sa aflată într-o zonă izolată, departe de orice drum. Se lăsase întunericul, așa că au înnoptat acolo. A doua zi, fermierul le-a arătat epava împrăștiată pe o suprafață de aproape un kilometru lungime și cam o sută de metri lățime. Marcel și Cavitt au adus un vehicul de teren al armatei și un Buick plin de fragmente — doar o mică parte din resturile aflate pe terenul fermei.

Acestea erau materiale foarte ușoare și foarte dure, de mai multe feluri, pe care Jesse nu a putut să le identifice. Erau un fel de grinzi cu profil transversal în formă de I, cu simboluri ciudate pe partea interioară, ușoare ca lemnul de balsa, dar care nu au putut fi nici tăiate, nici rupte, nici arse. Apoi un material ca o folie, care după ce era mototolit revenea la forma inițială, fără urmă de cută. Apoi, își amintea de un material foarte subțire, care nu a putut fi spart nici cu barosul.

După ce s-a oprit acasă, noaptea târziu, și le-a arătat soției și fiului său unele din fragmentele de epavă, Jesse a dus resturile la bază. Pe 8 iulie 1947, colonelul Blanchard a ordonat ofițerului de legătură cu publicul, Walter Haut, să întocmească o declarație de presă care anunța recuperarea unei farfurii prăbușite, spunându-i totodată lui Jesse să pună resturile epavei într-un avion B-29 și să zboare cu acesta până la Aerodromul Wright din Ohio, destinația normală pentru orice echipament capturat de la inamic. Trebuia să aibă loc și o escală la Fort Worth, Texas, la statul-major al Armatei a Opta a Aerului, din care făcea parte și grupul lor, Flota Mixtă 509 (la vremea aceea, Flota 509 era singura unitate de bombardament nuclear din lume). La sosirea la Fort Worth, generalul Roger Ramey, șeful Armatei a Opta a Aerului și superiorul nemijlocit al lui Blanchard, l-a instruit pe Jesse să nu spună nimic și a declarat presei că materialul era de fapt reflectorul radar al epavei unui balon meteorologic. Jesse s-a întors la Roswell, dar fotografia lui se afla deja în toate ziarele din țară, unde a și stat în următoarele cinci zile, ca parte a campaniei Armatei de a ridiculiza poveștile cu farfurii zburătoare.

Această conversație telefonică a fost începutul unui efort lung și intens din partea mea de a afla adevărul despre cele întâmplate la Roswell. Povestea lui Marcel și altele legate de prăbușire și recuperarea unei nave extraterestre lângă Roswell și a unei alteia, tot în New Mexico, au fost povestite și răspovestite în articole,

cărți și filme, deci nu este cazul să le recapitulăm. Dar, ca rezultat al publicității și eforturilor de cercetare, eu și alți investigatori am continuat să descoperim noi și noi martori și fire care să aducă adevărul mai aproape de lumina zilei.

Alt eveniment deosebit de important a avut loc pe 24 octombrie 1978. În această zi i-am întâlnit pe Vern și Jean Maltais, după conferința pe care am susținut-o la Universitatea de Stat din Bemidji, Minnesota. Aceștia mi-au relatat despre un vechi prieten al lor, constructor, specialist în ingineria civilă, numit Barney Barnett, care locuise un timp în Socorro, New Mexico. Acesta le spusese lui Vern și Jean că descoperise o farfurie aproape intactă înfiptă în pământ, și patru trupuri stranii întinse lângă ea. Veniseră apoi militarii și le spuseseră, lui și membrilor unei expediții arheologice din apropiere, că zona trebuie evacuată imediat și nimic nu trebuie spus vreodată despre eveniment. Familia Maltaise nu cunoștea data când se petrecuse evenimentul relatat de Barnett. În chiar aceeași zi, m-am întâlnit cu Bill Moore la colegiile din Thief River Falls și Crookston, Minnesota, unde aveam conferințe, și i-am pasat acestuia povestea, pentru investigare.

În ianuarie 1979, Bill a venit cu istorisirea lui Hughie Green, actor englez, care a descris cum, în timp ce traversa cu mașina Statele Unite, spre sfârșitul anilor '40, a aflat la radioul mașinii, de la mai multe posturi, incredibila poveste a recuperării unei farfurii zburătoare prăbușite în New Mexico. Dar, la întoarcerea lui pe Coasta de Est, povestea se dezumflase deja. Bill l-a contactat pe Green și a aflat data evenimentului (începutul lui iulie 1947), ceea ce l-a dus la verificarea ziarelor din Biblioteca de Periodice a Universității Minnesota. A descoperit articole datate 8 iulie 1947, despre cele întâmplate lui Jesse Marcel! Astfel, am fost în măsură să verificăm acuratețea amintirilor lui Marcel. Aveam acum o bază solidă de pe care să pornim căutarea în alte ziare. Aceste rapoarte suplimentare au adus numele unor oameni pe care i-am fi putut contacta — dacă-i puteam găsi. Efortul nostru investigațional s-a amplificat.

Trei luni mai târziu, mă aflam la Houma, într-una din etapele de filmare a ceea ce mai târziu a devenit documentarul de 93 de minute *UFOs Are Real*. Producătorul era Brandon Chase, iar eu — consilier tehnic, co-scenarist și comentator. (Conform unei informații din *Omni*, s-au vândut peste 100000 de exemplare ale casetei.) L-am intervievat pe Jesse Marcel îndelung. În 1980, când

a apărut cartea *The Roswell Incident* (scrisă de Moore şi Charles Berlitz), eu şi Bill vorbisem cu circa 60 de oameni care aveau legătură cu evenimentul.

Bill şi cu mine am continuat cercetările şi efortul promoţional. Bill promova, în 1980, *The Roswell Incident*. În acest timp, el a fost abordat de Richard Doty — un tip aflat „înăuntru"— care a aranjat o întâlnire. La întâlnire, Doty a venit cu dovezi care arătau că lucrase la Biroul de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene (AFOSI). Bill a stabilit o bună relaţie cu Doty, care a spus că voia să scoată la lumină informaţii OZN şi că va încerca să ne ajute discret, cum va putea mai bine. A trebuit să fim prudenţi cu tot ce primeam. Era fascinant să ai legături cu „partea ascunsă" a contraspionajului din Forţele Aeriene. Contactul acesta a continuat câţiva ani.

În august 1980, m-am mutat din Hayward, California, la Fredericton, New Brunswick, Canada, la o distanţă de peste 5500 de kilometri, în provincia de origine a celei de-a doua soţii. În California, legislativul aprobase Moţiunea 13, masacrând bugetele educaţiei şi implicit veniturile mele din conferinţele din comunităţile universitare californiene. Înainte de plecare, am fost contactat de o companie care voia să producă un film de ficţiune despre OZN-uri. Regizorul ar fi urmat să fie Jaime Shandera, iar pe mine mă voiau consultant. Deoarece aveau nevoie şi de cineva care să scrie scenariul, l-am recomandat pe Bill Moore, care mai scrisese şi chiar regizase piese de teatru. Deşi am avut câteva întâlniri şi chiar s-au tras câteva cadre, proiectul a eşuat, din lipsă de fonduri. Dar rezultatul final a fost că Bill, care la vremea aceea locuia în Arizona, a început o fructuoasă colaborare cu Jaime. Eu mutându-mă în Est, Bill (mutat acum şi el în sudul Californiei) şi Jaime au început să lucreze la contactele OZN, rămânând în legătură cu mine prin telefon şi prin diversele conferinţe şi întruniri la care am participat cu toţii.

Apoi, în decembrie 1984, în pragul uşii lui Jaime Shandera au apărut documentele Majestic-12.

Mai precis, a apărut o rolă de film de 35 mm, alb/negru, nedevelopat, învelit într-un plic maro, dublu, trimis prin poştă pe adresa lui Shandera din Burbank, fără adresa expeditorului şi cu o ştampilă a poştei din Albuquerque, New Mexico. De ce lui Jaime? O explicaţie ar fi aceea că toată lumea ştia că Shandera era într-o strânsă colaborare cu Bill Moore şi cu mine la problema prăbuşirii de la

Roswell şi că, împreună cu Bill, avusese multe contacte cu persoanele implicate, din care unele aveau legături cu OSI din Albuquerque.

În urma întâlnirilor cu agentul Doty şi cu alţii Bill şi Jaime au rămas cu impresia că aceste persoane implicate erau interesate ca publicul să afle toate faptele legate de farfuriile zburătoare, dar într-un mod care să le protejeze identitatea. Dar nu poţi şti niciodată.

După ce au developat filmul, Bill şi Jaime m-au sunat imediat. Ceea ce au descoperit ei pe film era o copie a opt pagini de document clasificate TOP SECRET/MAJIC, cu o pagină de titlu care preciza că este vorba de un „Document de informare: Operaţiunea Majestic 12 Pregătit pentru preşedintele ales Dwight D. Eisenhower (strict confidenţial): 18 noiembrie, 1952". Pagina a doua a setului conţinea o listă a membrilor grupului Majestic-12, toţi decedaţi. Apoi mi-au citit pagina a treia: „Pe 24 iunie, 1947, un pilot civil care zbura deasupra munţilor Cascade din statul Washington a observat nouă nave zburătoare în formă de disc zburând în formaţie cu o mare viteză... În ciuda eforturilor de până acum, s-au aflat puţine lucruri de substanţă despre aceste obiecte până când un fermier localnic a raportat că unul s-a prăbuşit într-o regiune izolată din New Mexico... Pe 07 iulie 1947 a început o operaţie secretă de recuperare a epavei acelui obiect..."

Oricât de incredibil suna, documentul de pe film se ocupa de prăbuşirile din New Mexico şi de eforturile guvernului de a le ţine secrete. Conform acelei informări, epava unei farfurii zburătoare fusese recuperată de guvernul Statelor Unite la 120 de kilometri de Roswell, la începutul lui iulie 1947. Patru mici trupuri de extratereştri, aparent ejectate din vehicul, fuseseră găsite la trei kilometri est de locul principalelor resturi. Guvernul ar fi luat în posesiune epava şi cadavrele pentru un atent studiu şi pentru evaluare, iar în septembrie 1947 ar fi iniţiat Operaţiunea Majestic-12, ca o „operaţiune ultrasecretă de Cercetare — Dezvoltare/Informaţii, care răspunde direct şi numai în faţa Preşedintelui Statelor Unite."

Această informare „preliminară" pentru Eisenhower conţine afirmaţia că trupurile extratereştrilor cu aparenţă umanoidă sunt diferite de *homo sapiens*, că pe epavă se aflau simboluri stranii, care nu fuseseră încă interpretate, că în 1952 avusese loc o intensificare a activităţii OZN, că în decembrie 1950 mai fusese recuperată o farfurie prăbuşită şi că se recomanda insistent ca Operaţiunea Majestic-12 să dea socoteală numai preşedintelui. Numărul

de exemplare era strict controlat. Marcajele de securitate indicau că originalul era exemplarul unul din unu. Se pare că la vremea aceea nu mai fuseseră făcute alte copii. (A se vedea Anexa A, cu transcrierea completă a documentelor de pe film.)

Ultima pagină a documentelor de pe film avea titlul „Completarea A". Aceasta era o scurtă notă a preşedintelui Truman către secretarul apărării James Forrestal, datată 24 septembrie 1947, prin care Forrestal era autorizat să continue Operaţiunea Majestic-12, în urma sfatului cunoscutului administrator din ştiinţă şi tehnologie, doctorul Vannevar Bush, şi al directorului CIA, care pe vremea aceea era amiralul Roscoe H. Hillenkoetter (aflat pe lista de pe pagina a doua în calitate de ofiţer care a întocmit informarea).

Am fost foarte entuziasmat de această descoperire, dar ştiam şi că trebuia să fim foarte, foarte prudenţi. Nu era nici o îndoială că acest document de informare TOP SECRET/MAJIC, adresat strict confidenţial preşedintelui ales Eisenhower, era unul dintre cele mai importante documente guvernamentale ultrasecrete care ar fi reuşit să ajungă în faţa publicului. Ca să înţelegem cum funcţionează asemenea campanii murdare de intoxicare, e de ajuns să ne gândim la cazul Watergate sau la conferinţele de presă bine regizate din timpul Războiului din Golf din 1991.

În plus, de-a lungul anilor a existat şi o mare varietate de farse şi fraude OZN puse la cale de persoane particulare. Oamenii creau fotografii trucate. Diverşi indivizi pretindeau că au dovezi pe care nu le aveau, sau că avuseseră experienţe pe care de fapt nu le avuseseră. Unii creau false urme fizice pe locul unei presupuse aterizări a unui OZN. Unii urmăreau să dobândească celebritate şi bogăţie de pe urma experienţelor lor OZN.

Nu numai farsorii puşi pe îmbogăţire fac asemenea lucruri, ci şi denigratorii OZN fără scrupule, care creează experienţe, documente şi fotografii false, încercând să arate că investigatorii OZN sunt nişte proşti uşor de dus de nas. Bill Moore şi cu mine ne-am lovit nu o dată de asemenea indivizi, dintre care mulţi sunt legaţi de Comitetul pentru Investigarea Ştiinţifică a Pretinselor Fenomene Paranormale (CSICOP). Oare aceste misterioase documente nu erau destinate să ne facă de râs în faţa publicului, astfel încât denigratorii să poată spune „V-am prins!" şi să ne discrediteze, nu numai pe noi, ci şi întregul caz Roswell?

Pe de altă parte, documentele puteau să conţină unele adevăruri amestecate cu materiale falsificate, trimiţând cercetătorii pe piste

false şi făcând ca secretele să rămână în continuare secrete. Poate că exista un grup Majestic-12, dar acesta putea să se ocupe de cu totul altceva.

A treia ipoteză era că documentele ar putea fi în întregime autentice.

Trebuia să stabilim care dintre variante este cea corectă.

Există multe complicaţii atunci când vrei să stabileşti validitatea unor documente, iar evaluarea lor este mult mai complexă, într-un fel, chiar decât cazul iniţial de prăbuşire-recuperare. Bazându-mă pe deceniile de cercetare a incidentului Roswell şi a muşamalizării corespunzătoare, sunt sigur că au fost recuperate o epavă şi cadavrele de extratereştri. Pornind de la studiul detaliat şi pe investigarea fenomenului OZN global, începute încă din 1958, sunt la fel de sigur că (1) unele OZN-uri sunt nave spaţiale controlate de în mod inteligent; (2) subiectul farfuriilor zburătoare reprezintă un fel de Watergate cosmic, în care un mic grup de oameni din administraţie cunosc de mulţi ani existenţa acestor vizitatori extratereştri; (3) nici unul dintre argumentele anti-OZN proferate de micul, dar foarte gălăgiosul grup de denigratori nu rezistă unei atente analize; şi (4) vizitele vehiculelor spaţiale extraterestre şi ascunderea cu succes de către guvern timp de 50 de ani a celor mai importante dovezi (epave şi cadavre de extratereştri) constituie cea mai importantă ştire a mileniului.

Este normal ca, după recuperarea unei farfurii zburătoare şi a unor cadavre de extratereştri, să se instituie un fel de organizaţie ultrasecretă care să evalueze implicaţiile. Supersecurizatul Proiect Manhattan din timpul celui de-al doilea război mondial este un excelent model, mai ales că mare parte din activităţile controlate de acest proiect au avut loc în New Mexico.

Aceasta nu înseamnă că eu sau ceilalţi cercetători OZN autentici credem orice poveste cu farfurii care ni se pune în faţă. Eu am ceea ce se numeşte „coşul gri", în care ţin toate acele cazuri încă nevalidate şi care pot să fie sau să nu fie reale. Nici eu, nici Bill şi nici Jaime nu eram dispuşi să acceptăm autenticitatea informării fără o validare.

Pe măsură ce Bill îmi citea lista membrilor grupului, îmi devenea clar că Majestic-12 avea o distribuţie de zile mari, numai militari cu grade foarte mari, oameni de ştiinţă de înalt nivel şi

personal din contrainformații. Toți membrii grupului (cu o excepție) aveau cu siguranță cele mai mari acreditări de securitate, ceea ce însemna că aveau acces la documente legate de cele mai sensibile probleme ale securității naționale. Acest fapt se dovedea extrem de important, pentru că aflam cu această ocazie că guvernul Statelor Unite considera că subiectul OZN trebuie clasificat peste Top Secret. În 1979, obținusem o copie a așa-numitului „Memorandum Smith" din noiembrie 1950, un fost document Top Secret al guvernului canadian, care includea următorul paragraf:

> Am făcut cercetări discrete la ambasada canadiană din Washington și am obținut următoarele informații despre farfuriile zburătoare: (1) subiectul este cel mai secret în clasificarea din Statele Unite, depășind și bomba H; (2) farfuriile zburătoare există; (3) nu li se cunoaște încă modus operandi, dar la asta lucrează un mic grup condus de doctorul Vannevar Bush; și (4) întregul subiect este considerat de autoritățile Statelor Unite ca având o enormă semnificație.

Lucrul care m-a încurcat cel mai tare când am aflat lista — și un motiv important care m-a făcut să cred documentele sunt false — a fost prezența pe aceasta a astronomului Donald Menzel, de la Harvard. Era singurul nume de care nu ne lovisem în continua noastră cercetare a incidentului Roswell. Până la primirea filmului de către Jaime, contactasem deja 92 de oameni legați de incident. Ajunsesem la diverse arhive și aflasem cine și ce făcea în guvern în iulie 1947. Cercetasem registrele de la Casa Albă cu vizitatorii lui Truman, articolele de ziar ale perioadei, cu împrejurările și activitățile lor, și am făcut verificări încrucișate privitoare la persoanele care ar fi avut motive să fie implicate în evenimentele OZN. Chiar a trebuit să reconsiderăm o scrisoare din 23 septembrie 1947 a generalului Nathan Twining, în care erau enunțate mai multe organizații guvernamentale care urmau să fie anunțate de orice noutate de pe scena OZN. (A se vedea Anexa B).

Toți ceilalți oameni de pe lista Majestic-12 se potriveau perfect cu ideea de grup care se ocupă de problema OZN. Dar nu și Donald Menzel. Nimeni nu are nevoie de legitimații ultrasecrete ca să ajungă profesor de astronomie la Harvard.

Iar de ani de zile doctorul Menzel era cel mai înverșunat denigrator OZN din Statele Unite, dacă nu din întreaga lume.

2

VIAŢA DUBLĂ A LUI DONALD MENZEL

Când Bill Moore mi-a spus că pe lista Majestic-12 se află numele lui Donald Menzel, prima mea reacţie a fost să declar documentul o făcătură.

Donald Howard Menzel era cunoscut în cercurile ufologilor, încă de la începutul anilor '50, ca un sceptic absolut. El a scris, singur sau în colaborare, trei cărţi în care nega fenomenul OZN şi a făcut dese declaraţii publice că toate observaţiile OZN pot fi explicate ca fenomene naturale obişnuite sau ca obiecte făcute de oameni. Cum putea fi un asemenea sceptic membrul unui grup care se ocupa de recuperarea farfuriilor zburătoare şi a cadavrelor de extratereştri?

Nu-mi plăcea Menzel. Nu ne întâlnisem niciodată, dar vorbisem o dată la telefon. Citisem toate cele trei cărţi anti-OZN ale lui şi multe din articole şi aveam impresia că la oameni ca el se gândise Max Plank când a spus: „ideile noi ajung să fie acceptate nu din cauză că oponenţii lor se lasă convinşi de ele, ci din cauză că oponenţii lor mor şi noile generaţii cresc obişnuite cu ele". În opinia mea, Menzel avea o platformă apriorică de explicare a observaţiilor OZN — pornea de la presupunerea că observaţiile erau cauzate de vreun fenomen obişnuit, apoi făcea ca faptele să se potrivească pe ipoteza lui.

Menzel şi cu mine am avut o singură întâlnire directă. Eram programat să vorbesc la Asociaţia Absolvenţilor Facultăţilor de Inginerie de la Harvard şi l-am sunat în dimineaţa aceea. Când m-am prezentat, el a răspuns rece: „Da, ştiu totul despre dumneavoastră."

„A, poate mi-aţi citit depoziţia în faţa Congresului", i-am replicat pe un ton neutru.

„Nu, dar am văzut memorii şi scrisori legate de dumneavoastră. Nu poţi fi om de ştiinţă şi să crezi în acelaşi timp în OZN-uri!"

Îmi venea să râd, dar am făcut tot ce am putut ca să mă abţin. Iată un profesor de la Harvard, despre care era de presupus că nu emite judecăţi de valoare înainte de cunoaşterea faptelor. I-am spus

că evident glumește, iar el a început să mă prelucreze apropo de știință și OZN-uri. I-am tăiat-o și i-am spus: „Domnule Menzel, nu v-am dat telefon ca să mă cert cu dumneavoastră. V-am sunat doar ca să vă invit personal la cuvântarea mea de diseară de la Asociația Inginerilor."

Răspunsul lui Menzel a fost abrupt: „N-am să fiu acolo."

Deci, pentru mine, Menzel însemna unul din acei denigratori rigizi ai OZN-urilor, care par întotdeauna să spună „Nu te mai obosi să-mi vorbești de dovezi, am deja părerea mea."

Deși nu-mi plăcea ca om, rolul lui în controversa OZN mi s-a părut nu atât înnebunitor, cât enigmatic. Era un astronom faimos, dar ale cărui raționamente despre OZN-uri puteau fi făcute praf de orice student de la fizică din anul întâi. Se vedea clar că denatura faptele ca să se potrivească cu teoria lui.

Menzel a avut o depoziție la audierile de la Congres de pe 29 iulie 1969 și la o sesiune de comunicări legate de observațiile OZN de la Asociația Americană pentru Progresele Științifice din Boston, în decembrie 1969. Un observator de la întrunirea din Boston a spus că Menzel aproape a avut un atac de cord și a părut mult mai supărat decât ar fi cerut-o situația, mai ales în timpul depoziției doctorului James E. McDonald, profesor de fizică la Universitatea Arizona. McDonald intervievase peste 500 de martori OZN și adusese dovezi zdrobitoare împotriva teoriilor lui Menzel și ale altui denigrator, Philip Klass.

De asemenea, eram dezorientat de faptul că descoperisem în niște dosare ale Forțelor Aeriene faptul că Menzel avea un exemplar din Raportul Special 14 al Proiectului Blue Book, dar nu menționase această lucrare în nici una dintre cele trei cărți și în nici un articol! Această bază de date oficială este unică și e de așteptat că la ea va face referință orice om de știință interesat de problematica OZN.

În plus, de ce ar lucra un profesor de astronomie de la Harvard, care nu posedă în mod obișnuit autorizații de înaltă securitate, împreună cu ceilalți din lista din Majestic-12? Printre aceștia se numărau primii patru directori ai CIA (sau ai organizației care o precedase), primul Secretar al Apărării și Vannevar Bush, care în timpul războiului fusese șeful Biroului de Cercetare și Dezvoltare Științifică și fusese responsabil pentru Proiectul Manhattan și alte proiecte de cercetare militare ultrasecrete.

M-am gândit mult la aceste lucruri în biroul meu. Oare să mă fi înșelat în privința intențiilor lui Menzel? Am început să recitesc

dosarele mele despre ceilalți din lista din document, de care ne lovisem în încercările noastre de a cunoaşte primele operațiuni OZN ale guvernului. În hârtiile despre Vannevar Bush, am descoperit o scrisoare lămuritoare, pe care o copiasem la Biblioteca Congresului. Pe 14 ianuarie 1951, Bush primise o scrisoare de la Robert Proctor, membru al unei foarte vechi firme de avocatură din Boston numită Choate, Hall şi Stewart:

„Am plăcerea să vă informez că, pe data de 11 ianuarie, comisia de verificare a loialității i-a anunțat pe dr. Donald Menzel şi pe subsemnatul că dr. Menzel este declarat fără pată în privința loialității şi a acuzațiilor aduse lui de către Forțele Aeriene ale Statelor Unite. Scrisoarea secretarului executiv al comisiei care a emis această sentință conține următorul paragraf:

«Sunt încântat să vă anunț că această comisie a hotărât că, aşa cum arată toate dovezile arată că nu există vreun motiv care să ducă la concluzia că ați fost neloial guvernului Statelor Unite şi că nu există argumente ferme pentru a crede că trebuie să fiți înlăturat din motive legate de securitatea națională. Această decizie a fost aprobată de Asistentul Secretarului Forțelor Aeriene (Management).»

Sunt convins că veți fi informat direct de către Donald Menzel, dar, în virtutea angajamentelor față de dumneavoastră, v-am anunțat imediat cu privire la rezultat, dat fiind interesul dumneavoastră în domeniu. Făcând acest lucru, doresc să exprim personal sincera mea apreciere la adresa ajutorului pe care l-ați furnizat în prezentarea cazului."

Acum priveam în cu totul altă lumină această scrisoare. De ce a fost Menzel în pericol de a-şi pierde toate legitimațiile de înaltă securitate de la Forțele Aeriene? În primul rând, de ce a avut asemenea legitimații? Ştiam că în timpul celui de-al doilea război mondial fusese în Marină. Dar ce legătură era între Bush şi Menzel? De ce i-a oferit Bush „tot sprijinul" la audiere?

Nu exista nici un fel de menționare a audierii în fața comisiei pentru activitatea antiamericană nici în *New York Times* (unde apăreau de obicei, în epoca în care peste tot erau văzuți comuniști). Diverse cereri FOI depuse la diverse agenții guvernamentale şi la Arhivele Naționale nu au dus la nici un rezultat. I-am contactat pe Choate, Hall şi Stewart şi am aflat că în mai 1950 avusese loc o sesiune de audieri în urma căreia au rezultat mai mult de 1300 de pagini de depoziții şi că unul dintre cei mai înverşunați apărători ai lui Menzel fusese Vannevar Bush!

Am dedus că, pe lângă uriaşa corespondenţă despre OZN-uri a lui Menzel de la biblioteca organizaţiei American Philosophical Society, există şi o cantitate substanţială de documente la Universitatea Denver, unde fusese student, ca şi la Harvard.

Să dobândeşti accesul la documentele de la Harvard este un lucru anevoios. A trebuit să capăt permisiunea scrisă a şefului departamentului de astronomie şi a directorului Observatorului Smithsonian. De asemenea, a trebuit să obţin şi permisiunea doctorului Menzel ca să citesc autobiografia lui nepublicată. Am primit în cele din urmă permisiunea de la cei de la Harvard şi în aprilie 1986 am făcut o vizită la Cambridge. În seara primei zile petrecute la Harvard, eu şi câţiva membri ai departamentului de astronomie am vizitat-o pe doamna Menzel, o femeie încântătoare şi amabilă, care mi-a oferit şi permisiunea ei.

Majoritatea întrebărilor mele s-au concentrat pe audierile legate de loialitatea faţă de America, nu pe farfuriile zburătoare. Am întrebat-o într-o doară şi despre munca la cercetări secrete a soţului ei; ea a dat a lăsat să se înţeleagă că nu ştie nimic despre acest lucru. Ştiam din experienţa mea îndelungată din programele nucleare că acesta este adevărul: pur şi simplu, familiei nu-i spui nimic despre ceea ce faci în programele cu înaltă clasificare secretă.

Mulţumită lui Joan Thompson, care lucra la departamentul de astronomie de la Harvard şi era de multă vreme interesată de OZN-uri, am fost în măsură să pun întrebări despre Menzel şi unui număr de persoane din acest departament.

Odată ajuns în interiorul arhivelor de la Harvard, lucrurile nu au mai fost atât de simple. Ghidul de orientare, care ar fi trebuit să fie un fel de index pentru lucrările lui Menzel, nu mi-a dat nici o indicaţie despre vreun document OZN. În arhive nu se afla nici un xerox care să poată fi folosit de investigatori. Ca la orice altă arhivă, a trebuit să indic cutiile pe care vreau să le studiez, să aştept ca arhivarul să vină cu ele de la depozit, să le parcurg dosar cu dosar, să le returnez arhivarului şi să scriu încă o cerere. Aveam doar trei zile de petrecut la Harvard, pentru că aveam în program să merg la Princeton, ca să cercetez documentele Forrestal.

În faţa titlurilor de dosare care nu-mi spuneau nimic şi fiind şi sub presiunea timpului, am decis să fac o breşă în întuneric şi să încep cu corespondenţa lui Menzel cu preşedintele Kennedy. Cinstit vorbind, eram curios ce nevoie era să se întocmească un asemenea dosar. (Se părea că Kennedy a fost în Comitetul Supervizor de la

Harvard şi că îşi alesese drept domeniu de interes special astronomia şi că se cunoştea foarte bine cu Menzel.) Spre surprinderea mea, corespondența a demonstrat că Menzel a dus două vieți separate.

Pentru public, Menzel era faimosul profesor de astronomie, membru a multe comitete internaționale, conducător de expediții pe urmele eclipselor solare, ctitor de observatoare solare, magistru al studenților lui şi mare denigrator OZN.

În viața privată, el făcea o muncă clasificată extrem de secretă pentru agențiile de informații federale, mai ales pentru gigantica NSA (National Security Agency), şi pentru mai mult de treizeci de corporații, în domenii cum ar fi propagarea undelor radio, criptografia şi, se pare, navele interstelare extraterestre.

(Din cele câteva biografii ale lui Menzel, nici una nu a adus vorba despre legăturile strânse ale acestuia cu agențiile de informații. Articolele din *Current Biography*, sau *Modern Scientists and Engineers* editată de McGraw-Hill, sau *Who's Who*, ca şi aprecierea pe opt pagini a fostului lui student şi mult timp coleg Leo Goldberg din aprilie 1977, din *Sky and Telescope*, menționează denigrarea OZN, dar nici un fel de legături cu NSA, CIA, forțele armate, sau cu Vannevar Bush. Se pare că două trăsături esențiale ale fascinantei lui cariere sunt discreția şi patriotismul.)

Discreția, dar şi legăturile lui Menzel cu serviciile de informații, le putem vedea din două citate din scrisori ale lui către Kennedy. Vorbind despre NSA şi predecesoarea sa, Agenția de Informații a Marinei, într-o scrisoare din 13 august 1960, el spunea: „Sunt implicat în această activitate de aproape 30 de ani, probabil cea mai îndelungată asociere a unei persoane cupersoanecu acest domeniu. Cred că voi putea fi de mare ajutor în acest domeniu delicat." (NSA are o puternică implicare în problematica OZN. A refuzat să elibereze 156 de documente OZN, sau chiar o versiune necenzurată a unei declarații oficiale de 21 de pagini făcute în fața judecătorului federal Gerhard Gessel, în care justifica păstrarea documentelor. În cele din urmă, respectivul document a fost dat publicității, în virtutea FoI, cu 75% din pagini înnegrite.)

Pe 3 noiembrie 1960, în altă scrisoare despre NSA: „Sunt consultant pentru acest subiect clasificat Top Secret şi sunt asociat în această privință şi cu CIA. Nefiind o scrisoare primită pe canale sigure, nu intru în alte detalii."

Deci Menzel aparținea grupului cu legitimații de înaltă securitate numit Majestic-12! Printre alte lucruri fascinante, cele trei zile de la Harvard mi-au relevat următoarele:

- Menzel i-a declarat lui Kennedy că avusese o legitimație de tipul *Navy Top Secret Ultra Security*, chiar pe vremea când Forțele Aeriene încercau să-i retragă statutul, de nivel mult mai mic, de *Secret*.
- Asocierea lui Menzel cu Vannevar Bush datează cel puțin din 1934, conform declarațiilor amândurora. La vremea aceea, Bush era unul dintre decanii de la MIT și lucra la construirea unuia dintre primele calculatoare analogice. Menzel era interesat de acest sistem pentru calcule astronomice. Este limpede, din declarația de loialitate a lui Bush, că a păstrat contactul cu Menzel în timpul războiului mondial, când l-a folosit în Washington la diverse proiecte și că această legătură a continuat și după război. (Bush nu a discutat la audiere detaliile proiectelor secrete, deoarece audierea nu era secretă.)
- Menzel era cunoscut pentru discreția sa ieșită din comun legată de materialele secrete. Mulți dintre cei care au depus mărturie pentru el la audierile de loialitate, inclusiv Bush, au subliniat totala sa discreție în ceea ce privește proiectele secrete din timpul războiului. Avem și o mărturie din partea îndrumătorului lui de doctorat de la Princeton. Toți au fost de acord că era excepțional de discret.
- Menzel ar fi fost cât se poate de conștient de folosirea dezinformării de către guverne. De exemplu, el știa ce s-a făcut pentru ca germanii și japonezii să nu-și dea seama că Aliații le spărseseră codurile secrete.
- Menzel învățase japoneza pe când lucra la criptografie. (A lucrat în acest domeniu înainte, în timpul și după război.) A fost persoana ideală pentru analizarea simbolurilor de pe resturile prăbușirii de la Roswell, pentru că avea și legitimațiile de înalt nivel necesare, și calitățile criptografice și de abordare a unui limbaj simbolic cu totul nou — „extraterestru".
- Conform carnetului în care făcea înregistrarea cheltuielilor de călătorie, a făcut dese drumuri la Washington D.C. și în New Mexico, cu însărcinări guvernamentale, din 1947 până în 1949. Oficial, a fost trimis în New Mexico pentru construirea Observatorului de pe Sacramento Peak, care nu este departe de Roswell.
- Îi cunoștea foarte bine pe Detlev Bronk și Lloyd Berkner, alți membri al MJ-12, ca și pe cei mai mulți dintre savanții de marcă ai anilor '50.

- În autobiografia sa, Menzel arată că a scris nu numai articole pentru ziare, ci şi SF. A menţionat şi că a lucrat pentru CIA şi că a scris un document Top Secret despre NSA, care a ajuns la Ike* şi se pare că a avut un impact serios. (Biblioteca Eisenhower a fost incapabilă să localizeze vreun exemplar din acest memorandum NSA, ilustrând coşmarul cercetătorului — chiar şi un material secret vechi de zeci de ani este în continuare inaccesibil în arhive.)

Acum, toate incertitudinile mele legate de Menzel făcuseră loc convingerii că acesta era cel mai potrivit membru al lui Majestic-12 pentru dezinformarea publicului. Scrisese science-fiction şi articole de popularizare a ştiinţei. Faptul că articolele despre OZN-uri nu sunt decât pură dezinformare rezultă dintr-o analiză mai atentă a recenziilor critice la adresa scrierilor mele, ale lui Brad Sparks, cercetător de pe Coasta de Vest, foarte convingător, ale regretatului doctor James McDonald, care a depus mărturie în faţa unei comisii a Congresului, şi ale fizicianului optician doctorul Bruce Maccabee, fost preşedinte al Fondului pentru Cercetări OZN. De exemplu, Menzel a susţinut adesea că observaţiile OZN erau miraje, sau halouri solare. McDonald, specialist în fizica atmosferei, a demonstrat clar că asemenea explicaţii nu rezistă unei analize cantitative a acestor fenomene bine cunoscute. În unele cazuri, Menzel a inventat concepte fictive, cum ar fi „reflexia pe nori". Dacă analizezi atent ce oferă Menzel drept explicaţie pentru diverse observaţii OZN, descoperi că nimic nu stă în picioare. Iar Menzel era prea inteligent ca să nu-şi dea seama că scrie aberaţii.

Un aspect foarte important al carierei lui Menzel este acela că, spre deosebire de majoritatea astronomilor, lucrase şi practic, nu era doar un teoretician. De exemplu, pe timpul războiului şi-a folosit cunoştinţele din astronomie pentru blocarea vederii globului solar de către piloţii atacaţi de japonezii care veneau „din soare". După război, Menzel a dus o bătălie cu doctorul Harlow Shapley, şeful lui oficial de la Harvard, pentru necesitatea unei proiectări mai precise în munca de construire a unui observator în Africa de Sud. Shapley a făcut ceea ce Menzel a numit o treabă de mântuială, iar telescopul nu a fost niciodată atât de folositor pe cât ar fi fost dacă s-ar fi aplicat soluţiile lui Menzel. De asemenea, Menzel a fost consultant al unor corporaţii ca Lockheed şi McDonnell Douglas

* Preşedintele Eisenhower (n.t.).

la numeroase proiecte ultrasecrete de mare tehnicitate, care i-au solicitat aplicarea teoriei în numeroase probleme practice.

Deci omul era pregătit, doritor şi capabil să-şi bage până la coate mâinile în echipamente. Este interesant că, în conformitate cu documentul rezumativ MJ-12, Menzel ar fi avansat ipoteza unei origini extraterestre a epavei. Este o opinie compatibilă cu o minte care înţelege aplicaţiile practice.

Prin contrast, doctorul J. Allen Hynek, şi el astronom şi consultant al Proiectului Blue Book timp de 20 de ani, a refuzat să facă orice fel de cercetări practice asupra aspectelor tehnice ale zborului interstelar. Adesea, el spunea că dacă grosimea unei cărţi de joc ar reprezenta distanţa de la Pământ la Lună, atunci distanţa la cea mai apropiată stea ar consta într-un teanc de cărţi de joc gros de peste 30 de kilometri. După el, raportul distanţelor era egal cu raportul timpului călătoriei. Pentru Hynek, era o dovadă irefutabilă că este imposibil să călătoreşti spre stele.

Ceea ce Hynek nu a luat în consideraţie, iar Menzel ar fi ştiut cu siguranţă, era că analogia cu cărţile de joc este falsă. Dacă dublezi viteza unei rachete după ce părăseşte câmpul gravitaţional terestru şi începe să se deplaseze către lună, ea va ajunge într-un timp de douăzeci de ori mai scurt, nu de două ori!

În ciuda acestor dezvăluiri, mulţi nu pot accepta ideea că Menzel a atacat public ufologii şi a respins toate observaţiile OZN, în timp ce, în particulr. ar fi făcut parte din sistemul de abordare a acestora. Multora li se pare imposibil să duci două existenţe paralele şi să fii atât de discret. Cum poate cineva să nu spună nimănui — nici prietenilor apropiaţi, nici familiei — despre o asemenea muncă secretă?

Dat fiind că am lucrat la multe asemenea proiecte, răspunsul meu este clar: e foarte simplu. Există multe exemple celebre de oameni cu viaţă dublă. Să ne gândim la Burgess, MacLean şi Philby, trei spioni sovietici ajunşi foarte sus în serviciile secrete britanice. Aceştia şi-au păcălit mai bine de 15 ani familiile şi prietenii, riscând în orice moment închisoarea sau exilul. Doctorul Klaus Fuchs a fost un om de ştiinţă care, în timp ce a lucrat la Los Alamos, a furnizat sovieticilor o considerabilă cantitate de informaţii ultrasecrete despre bomba atomică americană. Colaboratorii lui au fost şocaţi de aflarea ştirii. Şi nu a făcut-o pentru bani. Aldrich Ames a vândut mulţi ani secrete sovieticilor, părând în tot acest timp un

agent CIA de nădejde. Iar astea sunt numai cazurile despre care am auzit noi!

Poate un exemplu mai bun de discreție este oferit de *Generalul și Bomba*, carte biografică a lui William Lawren despre generalul Leslie Groves, cel care a condus operațiunile de zi cu zi ale Proiectului Manhattan. În dimineața zilei de 6 august 1945, soția lui Groves a primit un telefon de la biroul de la Pentagon al soțului ei, sugerându-i-se să asculte la radio un anunț foarte important. Evident, era vorba de bomba atomică de la Hiroshima. Ascultându-l, și-a dat seama că probabil fiul ei nu va mai pleca în Pacific și i-a fost recunoscătoare ofițerului. Dar ultima frază a știrii spunea că bomba fusese realizată sub conducerea soțului ei. Era prima oară când auzea despre ce a făcut el în ultimii trei ani!

Cei mai mari susținători ai ideii că secretele nu se pot păstra sunt cei care nu pot să țină un secret. Am vorbit cu zeci de generali, ofițeri și agenți de contrainformații din al doilea război mondial, în tentativa mea de a afla mai multe despre programele guvernamentale secrete. Părerea lor unanimă a fost că secretele pot fi păstrate, că oamenii cu legitimații de înalt nivel de securitate pur și simplu nu le spun familiilor sau prietenilor nimic legat de cunoștințele sau proiectele secrete. Există două motive evidente: mai întâi, dacă le spui altora, îi expui riscului de a fi răpiți sau torturați de inamic sau teroriști. Al doilea, oamenii cu asemenea legitimații sunt mai toți de acord cu ideea că informația clasificată ca foarte secretă oricum nu ajută celor care nu au nevoie de ea.

Pe lângă ideea că un om poate foarte bine să păstreze un secret, unul dintre „bătrânii" cu care am discutat mi-a dezvăluit că există programe cu „buget negru", de care publicul probabil că nu va auzi niciodată. Tim Weiner, corespondent al ziarului *New York Times*, a primit premiul Pulitzer pentru anchetă jurnalistică. În documentata lui carte *Blank Check: The Pentagon's Black Buget* („Cec în alb: Bugetul negru al Pentagonului") apărută în 1990, el prezintă un dosar „beton" al bugetului care scapă controlului direct al Congresului și care ajunge la suma de cel puțin 34 miliarde de dolari!

Menzel și toți ceilalți posesori de legitimații de înalt nivel din timpul celui de-al doilea război mondial au învățat să fie discreți. Vannevar Bush însuși era celebru pentru insistența lui ca informația secretă să fie compartimentată și nici persoanele cu cele mai înalte autorizații să nu cunoască totul despre un proiect. Chiar și J. Allen

Hynek a recunoscut că a ştiut de ideea de compartimentare a activităţii, din vremea când lucrase sub conducerea acestuia la Laboratorul de Fizică Aplicată al Universităţii Johns Hopkins. Vederile stricte despre securitate ale lui Bush erau bine cunoscute de toată lumea.

Pentru a ne da seama de capacitatea lui Menzel de a-şi separa diversele ocupaţii, să luăm în calcul faptul că s-ar fi salvat de multe necazuri la audierile de loialitate de la Forţele Aeriene dacă ar fi declarat că posedă o autorizaţie *Top Secret Ultra* din partea Marinei. Dar n-a făcut-o, deşi ulterior a descris acea perioadă ca cea mai urâtă din viaţa lui. Audierile au fost ţinute în mai 1950, dar abia în ianuarie 1951 Forţele Aeriene l-au absolvit de orice vină. În toată această perioadă, Menzel a trăit într-o mare incertitudine.

Printre acuzaţiile de neloialitate care i s-au adus s-a numărat şi aceea că a condus o expediţie care a urmărit o eclipsă în Uniunea Sovietică, în 1936. De asemenea, că a spus lucruri frumoase despre contribuţia sovietică la război, în timpul unui dineu dedicat prieteniei sovieto-americane din timpul războiului. Şi că soţia lui îi dăduse unui astronom sovietic o pereche de ciorapi de damă, ca să-i ducă soţiei! Era, de asemenea, acuzat de asociere cu simpatizanţi comunişti — de exemplu, Shapley, şeful lui Menzel de la Harvard, avea reputaţia aceasta. Cei care au adus acuzaţiile împotriva lui Menzel nu s-au prezentat la audierile de loialitate. Audierile nu au fost publice, iar Menzel nu a vorbit despre necazurile lui cu nimeni, nici cu colegii de pe timpul războiului cu care am discutat eu ulterior, şi care nici măcar nu auziseră de aceste audieri.

Unii, cum ar fi prietenul lui Menzel, doctorul Ernest Taves, coautor la ultima lui carte despre OZN, susţin că, deşi Menzel era persoana ideală pentru a fi solicitată în situaţii cum ar fi o prăbuşire OZN, evenimentul ca atare nu ar fi suscitat, în primele luni, nevoia de secret. Dar e suficient să ne gândim puţin ca să ne dăm seama că, în perioada războiului rece, prăbuşirea unei farfurii zburătoare prezintă aspecte militare şi deci de securitate naţională evidente. Militarii vor dori să exploateze tehnologia cea nouă şi vor clasifica totul la nivelul *Above Top Secret* (Peste Strict Secret), pentru ca inamicul să nu afle despre lucrări. Multele decenii de cercetări ultrasecrete ale lui Menzel şi răspunsurile lui la audierile de loialitate arată clar că nu era dispus să divulge informaţii secrete nimănui (nici preşedintelui Kennedy), dacă persoana respectivă nu avea nevoie de ele.

Este îndoielnic că savanții noștri de frunte vor fi capabili să ghicească secretele tehnologice ale farfuriilor zburătoare în următoarele decenii. Ar fi ca şi cum lui Cristofor Columb i s-ar fi dat un submarin nuclear în 1492 şi i s-ar fi spus să construiască unul pentru traversarea oceanului.

Din scrisorile lui către Kennedy, este limpede că Menzel avea facilități pentru stocarea, prepararea, transmiterea şi primirea unor documente ultrasecrete. Am făcut serioase eforturi să descopăr cine i-a făcut munca de organizare a documentelor. După o considerabilă muncă de detectiv printre fostele secretare de la Harvard, am descoperit în cele din urmă o femeie care fusese studenta lui Menzel la unul din cursurile de criptografie ale acestuia de dinainte de război, apoi asistenta lui la Washington pe timpul războiului, după care s-a întors împreună cu el la Harvard şi s-a căsătorit cu unul din asistenții lui. Menzel a fost ca un tată pentru ea, chiar căsătoria ei având loc în casa lui Menzel.

Am reuşit să descopăr locul în care îşi trăia anii pensiei, pe la sfârşitul lui 1986. Dar a fost de la început foarte reticentă în a dezvălui informații secrete. Am asigurat-o de discreția mea şi am convenit când să vin să o vizitez. Dar m-a sunat curând şi a anulat întrevederea, invocând o scuză penibilă. Era clar că vorbise cu cineva şi i se interzisese. Din contactele mele la Harvard, am aflat că vorbise cu soția şi fiicele lui Menzel şi că se arătase îngrijorată. Am avut cu ea mai multe discuții telefonice, dar de fiecare dată s-a ținut departe de subiectul MJ-12. Am avut impresia că ştie despre ce vorbesc, dar că nu poate spune nimic, fiind încă sub jurământ.

În timp ce urmăream această sursă, am întâlnit un om care lucrase la Engineering Research Associates (ERA) din Minnesota după al doilea război mondial. Compania fusese înființată de unul dintre colaboratorii lui Menzel la munca de criptografie, la sugestia lui James Forrestal, pe vremea aceea Secretar al Marinei. Compania a devenit precursoarea unor mari corporații de calculatoare.

Un membru din Minnesota al MUFON, o importantă organizație ufologică, îmi vorbise despre acest om de ştiință, care îşi amintea de colaborarea lui cu Menzel, cu mulți ani în urmă. Am verificat şi am aflat că Menzel primise oferta pentru o slujbă cu normă întreagă la ERA, dar refuzase. Savantul mi-a spus că într-o vară Menzel a lăsat baltă munca de consultant şi a plecat în grabă la unul din proiectele lui secrete. Am întrebat cât am putut de neutru:

„În ce an era asta?" Mi-a răspuns pe loc: „Sunt aproape sigur că era în 1947".

Pe măsură ce urmăream traiectoria lui Menzel, făceam cunoscute şi altora descoperirile mele. Unul dintre acei oameni era profesor la Harvard şi îl cunoscuse pe Menzel foarte bine. Omul ţinea un curs despre construirea bombei atomice şi, prin urmare, cunoştea mai multe despre proiectele secrete decât majoritatea oamenilor de ştiinţă. ştiind cât de îndeaproape sunt spionaţi şi urmăriţi cei care lucrează la aşa ceva. Dar nu cunoştea nici abilitatea criptografică a lui Menzel, nici legăturile sale cu CIA şi NSA, şi nici faptul că acesta cunoştea limba japoneză. În sfârşit, i-am pus întrebarea care mă obseda, pentru că pe Menzel nu apucasem să-l cunosc personal: „L-aţi cunoscut foarte bine. Credeţi că dacă ar fi fost implicat total în problema farfuriilor şi a cadavrelor de extratereştri, ar fi fost în stare să conducă o campanie de dezinformare?"

Răspunsul m-a şocat şi m-a amuzat. „I-ar fi plăcut la nebunie. Ar fi fost băgat în cea mai importantă chestiune a secolului şi ar fi putut arăta cât de deştept e, băgând pe toată lumea în ceaţă."

Până atunci, cercetările mele nu descoperiseră „în flagrant" amestecul lui Menzel în Operaţiunea Majestic-12. Nu este surprinzător, dată fiind natura *Above-Top-Secret* a proiectului. (Să ne amintim Memorandumul Smith din 21 noiembrie 1950.) Dar am putut demonstra că Menzel ar fi putut foarte bine să fie membru al unui asemenea grup extrem de select, deşi era şi persoană publică. şi că includerea lui în documentul informativ Majestic-12 nu afectează cu nimic credibilitatea documentului. Menzel avea cunoştinţele tehnice şi teoretice potrivite; scrisese SF şi literatură de popularizare ştiinţifică; avea autorizaţiile de înalt nivel necesare; menţinuse timp îndelungat o legătură cu lucrările secrete la nivel naţional; avea legături cu celelalte personalităţi din lista Majestic-12. Probabil că i-a plăcut să fie parte a unuia dintre cele mai importante proiecte de după război şi a lăsat la o parte orice reticenţe legate de inducerea în eroare a publicului şi a celorlalţi membri ai comunităţii ştiinţifice. În plus, probabil că a înţeles necesitatea protejării tehnologiei aferente farfuriilor zburătoare şi importanţa pregătirii publicului pentru cutremurătoarea ştire că Pământul a fost vizitat.

Menzel avea contacte ştiinţifice şi influenţă în lumea întreagă. Cuvântul lui a avut efectul de a ţine departe de chestiunea OZN

astronomii şi ceilalţi oameni de ştiinţă. Orice organizaţie Top Secret şi-ar dori aşa ceva, pentru că cea mai mică fisură ar fi putut releva existenţa proiectului de cercetare a farfuriilor prăbuşite şi a inteligenţelor extraterestre.

Cercetarea legăturilor lui Menzel cu chestiunea OZN duce la aflarea altor amănunte semnificative. Menzel se obişnuise să deseneze mici „marţieni". Unele desene chiar au fost publicate. După ce a citit un articol al meu despre Menzel, un om de ştiinţă mi-a scris că acum înţelege de ce făcea Menzel asemenea desene. Menzel chiar ştia cum arată extratereştrii!

În audierea sa în faţa Congresului, din 1968, Menzel a declarat că, dacă extratereştrii ar fi vizitat Pământul, în mod sigur ar fi dorit să vorbească în faţa Academiei Naţionale de Ştiinţe, al cărei membru era el. El indica foarte categoric ideea că, de vreme ce nu au ajuns la Academie, sigur n-au ajuns nici pe Pământ. Asta pentru că el ar fi fost unul dintre cei care ar fi vorbit cu adevărat cu un extraterestru.

În ceea ce mă priveşte, cel mai important rezultat al descoperirilor despre doctorul Menzel a fost că ele m-au încurajat să intru mai profund în investigarea documentelor Operaţiunii Majestic-12. Dacă acestea erau reale, ele indicau o muşamalizare intensă şi lungă de zeci de ani a vizitelor extraterestre pe planeta noastră. Dacă documentele erau false sau intenţionat făcute să inducă în eroare, ele nu puteau fi adunate laolaltă decât de cineva dinăuntru, care ştia că Menzel era potrivit pentru acel proiect. Nimeni din afară n-ar fi putut bănui acest lucru.

3

ALŢI MEMBRI AI GRUPULUI MAJESTIC-12

În timpul celor două decenii de cercetări OZN şi al celor şase ani de lucru intens la prăbuşirea de la Roswell, înainte ca Jaime Shandera să primească documentele Majestic-12, descoperisem posibile conexiuni între farfuriile prăbuşite şi toţi cei menţionaţi în documentul Majestic-12, cu excepţia lui Menzel. După ce probabilitatea ca Menzel să fie în miezul problemei a devenit foarte mare, credibilitatea listei de membri a fost definitiv stabilită.

(Mai târziu, am avut o întrevedere cu generalul Arthur E. Exon, comandant al Bazei Aeriene Wright-Patterson la mijlocul anilor

'60. Acesta auzise o mulțime de zvonuri despre farfuriile prăbușite și despre extratereștri, pe vremea când era detașat la Aerodromul Wright, în 1947, apoi în calitate de comandant al bazei, în 1964 și 1965, și mai târziu, la Pentagon. M-am întâlnit cu el și am avut și câteva convorbiri telefonice. El a considerat că primele trei documente MJ-12 și lista membrilor inițiali sunt autentice, dincolo de orice bănuială.)

Grupul inițial de doisprezece includea șase civili și șase militari. Militarii erau câte doi de la Forțele Aeriene, Marină și Armata Terestră. Toți erau excelenți analiști și organizatori și foarte importanți conducători în activitatea de informare, antrenați și testați în focul războiului.

Generalul Nathan Twining nu surprinde pe nimeni ca membru al lui MJ-12. Twining era unul dintre cei patru de pe listă aflați încă în viață pe vremea când eu am început cercetările la cazul Roswell, dar, după spusele soției, fiilor și fostului său pilot, suferea de boala lui Alzheimer. Actele sale fuseseră donate Bibliotecii Congresului. Am reușit să obțin aprobarea fiului său pentru consultarea lor. Din nefericire, marea lor majoritate erau încă secrete. Am depus cereri de revizuire a gradului de secret al acestor hârtii și în cele din urmă am făcut niște descoperiri interesante într-un dosar etichetat „NUMAI PENTRU PERSOANE CU AUTORIZAȚII TOP SECRET": două informări din partea lui Robert Cutler despre Operațiunea Solarium.

Am descoperit materiale interesante și în dosarele cu corespondența lui Twining. Acesta plănuise să meargă cu avionul la Seattle pe 16 iulie 1947, ca să inspecteze noul bombardier B-50 construit de Boeing și să pescuiască împreună cu niște vechi prieteni.

Călătoria aceasta pe Coasta de Vest era plănuită de mai multă vreme (aranjamentele fuseseră confirmate încă de pe 2 iunie), dar a fost brusc anulată. Earl Schaefer, vicepreședinte la Boieng-Wichita (Kansas) îi scrisese lui Twining pe 10 iulie, rugându-l să se oprească în drum pentru a vedea prototipul avionului XL-15. În răspunsul său de pe 17 iulie, generalul spune „cu profund regret, a trebuit să anulăm zborul spre uzinele Boeing, datorită unei probleme importante, ivite subit aici... Am fost plecat în ultimele săptămâni..." Există articole de ziar care demonstrează că Twining a fost în jurul datei de 9 iulie în New Mexico. Altfel spus, pe vremea prăbușirii de la Roswell existau în New Mexico probleme importante, ivite subit...

Câțiva ani mai târziu, unul dintre copiii lui Twining mi-a dat numele pilotului generalului, pe care am reușit să-l localizez și cu care chiar am vorbit în persoană. Acesta mi-a permis să copiez multe pagini din jurnalul lui de zbor:

- Luni 7 iulie 1947, au zburat de la aerodromul Wright din Ohio (baza lui Twining) la Aerodromul Armatei de la Alamogordo, New Mexico. Călătoria a durat șase ore și jumătate.
- Vineri, 11 iulie, au zburat înapoi la Aerodromul Wright, oprindu-se la Poligonul de Rachete White Sands și la Albuquerque (Sandia și Aerodromul Kirtland al Armatei). Zborul retur a durat opt ore și patruzeci de minute.

Aceasta a fost singura călătorie a lui Twining în New Mexico în vara lui 1947.

Pe 8 iulie 1947, colonelul Blanchard de la Baza Aeriană a Forțelor Terestre de la Roswell a ordonat locotenentului Walter Haut să emită o declarație de presă despre strania epavă descoperită de Mac Brazel pe teritoriul fermei Foster. Atunci, de ce a zburat Twining la Alamogordo și nu la Roswell, în preziua declarației? O cantitate tot mai mare de dovezi arată că a existat în fapt o prăbușire la vest de Socorro, New Mexico, pe Platoul San Augustin, la 2 iulie, fără declarații de presă. Prăbușirea ar fi putut fi urmărită cu radarul de la poligonul de rachete White Sands. Instalația era pregătită pentru o lansare de rachetă pe 3 iulie și procedura standard era să se urmărească baloanele cu radarul, pentru a determina vânturile de mare altitudine cu 72 de ore înaintea lansării, cu alte citiri la 48, 24 și patru ore înainte de lansare. (Aceste radare erau cu lămpi și nu erau folosite decât când era nevoie de ele.) Articolele din ziare spun că lansarea a fost amânată, din cauza unui accident care a dus la afectarea unor persoane de către o substanță toxică.

Reperarea de către radar a OZN-ului ar explica apariția promptă a militarilor la locul prăbușirii și rapida expulzare de către aceștia a lui Barney Barnett și a grupului de arheologi din zonă. Iar într-o astfel de eventualitate, cu siguranță că ar fi urmat o recunoaștere aeriană de la Alamogordo, aflat mult mai aproape decât Roswell.

Alamogordo este locul în care se aflau savanții lui Twining de la Air Materiel Command (Corpul de Înzestrare al Armatei), inclusiv contingentul german condus de Werner von Braun. Probabil că evenimentul a dus la o atentă urmărire a presei, telefonului și radioului, ca să se vadă dacă povestea nu s-a întins. Personalul postului de

radio de la Roswell a spus că au fost sunați de la Washington și li s-a spus să nu mai emită nici o știre despre discul prăbușit la Corona, altfel își vor pierde licența. Foarte puțin probabil să fie o doar coincidență întâlnirea dintre președintele Truman și senatorul de New Mexico Chavez, pe 9 iulie, fără vreo explicație publică.

Este important să ne amintim că Roswell era, în principal, o bază a Comandamentului Aerian Strategic, care avea drept scop nu cercetarea și dezvoltarea, ci antrenarea unei puternice formațiuni de bombardiere grele pentru un nou tip de bombă, cea nucleară. Avea un nivel securitate foarte înalt, dar o cu totul altfel de misiune decât cea a bazei de la White Sands, Alamogordo (acum Holloman) și Kirtland.

Astfel, generalul Twining ar fi o alegere evidentă pentru un grup care să controleze recuperarea și studiul farfuriilor zburătoare prăbușite. Era tânăr, viguros și avea numeroși ingineri cu care colabora și în Ohio, și în New Mexico, și care îi raportau despre aceste prime farfurii prăbușite. Chiar și mass-media recunoștea în el o sursă adecvată. Multe ziare care pe 8 iulie 1947 publicau un articol despre recuperarea de la Roswell se foloseau și de o cablogramă a unui reporter de la *Oregonian* din Portland, Oregon. (*Oregonian* a fost de fapt și primul ziar care a raportat observarea de către Kenneth Arnold a nouă discuri zburătoare care zburau cu mare viteză deasupra munților Cascade, pe 24 iunie 1947.)*

> *Oregonian* afirmă că generalul maior Nathan F. Twining, șef al Air Materiel Command, ar fi spus răspicat că „farfuriile zburătoare nu sunt rezultatul experimentelor serviciilor militare".
>
> „Nici AAF și nici altă componentă a forțelor armate nu posedă vreun avion, rachetă ghidată, sau alt dispozitiv aerian care să poată fi considerat din greșeală farfurie zburătoare sau o formație de discuri zburătore... Unii dintre acești martori au văzut evident ceva, dar noi nu știm ce cercetăm."

Almagordo Daily News de pe 14 iulie 1947 nota că Twining fusese la bază pe 11 iulie într-o inspecție „de rutină". Nu s-au făcut fotografii, iar inspecția a fost efectuată de o echipă de rang foarte înalt, care numai de rutină nu poate fi considerată. Este limpede că Twining avea misiunea de a studia posibilitatea unor proiecte guvernamentale secrete legate de aeronave de înaltă performanță.

* Evenimentul de la care a și apărut denumirea de „farfurie zburătoare" (n.t.).

Altă scrisoare de-a lui Twining m-a condus pe o altă pistă. Raportul Condon din 1969 — volum de 965 de pagini, al cărui titlu oficial era *Studiu ştiinţific asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate* şi care era un studiu comandat de Forţele Aeriene Universităţii Colorado, coordonat de doctorul Edward Condon — include şi o scrisoare a lui Twining către generalul de brigadă Schulgen de la Cartierul General al Forţelor Aeriene (Anexa B). Scrisoarea a apărut în documentarul din 1979 *OZN-urile sunt reale*. Principala idee este aceea că discurile sunt conduse de fiinţe inteligente. Dar există şi alte aspecte importante ale scrisorii. La un moment dat, se menţionează „resturile descoperite", care nu ar prezenta „dovezi fizice indubitabile". Scrisoarea -- datată pe 23 septembrie 1947, ziua precedentă memorandumului Truman-Forrestal din documentele Majestic-12 — a fost clasificată *Secret*, în timp ce resturile găsite au intrat în categoria *Above Top Secret*.

Mai departe, în scrisoare, Twining recomandă ca seturi complete cu informaţiile despre OZN să fie trimise următoarelor: „Armata, Marina, Comisia pentru Energie Atomică (AEC), JRDB, Grupul de Consilieri Ştiinţifici ai Forţelor Aeriene (AFSAG), NACA şi proiectelor RAND şi NEPA". Abia la multă vreme după ce am început să cercetez Roswell, în 1979, mi-am dat seama de importanţa acestei liste. Ultimele şase grupuri se ocupau cu tehnologii sofisticate, nu cu cele folosite în mod curent în industria de apărare. Iar veriga de legătură dintre toate este Vannevar Bush.

În 1982, remarcasem amănuntul că Bush fusese preşedintele dinainte de război al Comitetului Consultativ Naţional pentru Aeronautică (NACA). În timpul războiului, fusese şeful Oficiului pentru Cercetare Ştiinţifică şi Dezvoltare (OSRD) — predecesorul lui JRDB (Comisia Comună pentru Cercetare şi Dezvoltare), la care de asemenea a fost prim preşedinte şi din care s-a format AEC. JRDB a fost primul organism care a iniţiat un program de Aplicaţii ale Propulsiei cu Energie Nucleară.

Trecând în revistă un număr de documente NACA la Biblioteca Truman şi la altele, am descoperit şi că Twining fusese în NACA şi că în 1948 Detlev Bronk şi generalul James Doolittle ajunseseră şi ei membri. Doolittle era unul dintre cei mai mari aviatori ai lumii şi unul dintre primii doctori în aeronautică (la MIT, unde Bush era decan). Doolittle a devenit în 1953 preşedinte al NACA, a fost preşedinte al AFSAG şi a fost implicat într-o serie de activităţi ultrasecrete din epoca postbelică, aflându-se inclusiv la conducerea

Nume	Data naşterii	Data morţii	Vârsta în iulie 1947	Domeniul de activitate
Lloyd V. Berkner	1/2/1905	4/6/67	42	Om de ştiinţă, explorator; secretar executiv al JRDB; conducător al programului spaţial; în Comisia Robertson a CIA.
Detlev Bronk	13/8/1897	17/11/75	49	Fiziolog al aviaţiei; membru al Academiei Naţionale de Ştiinţe şi al Consiliului Naţional pentru Ştiinţă; preşedinte la universităţile Johns Hopkins şi Rockefeller.
Vannevar Bush	11/3/1890	28/6/74	57	Şef al NACA, OSRD, JRDB; alte poziţii de mare răspundere şi secret; MIT; Institutul Carnegie
James V. Forrestal	15/2/1892	22/5/49	55	Secretar al Marinei; primul Secretar al Apărării
Gordon Gray	30/5/1909	25/11/82	38	Comitetul 5412; consilier pentru securitatea naţională; posturi în spionaj; Secretar al Armatei Terestre.
Roscoe H. Hillenkoetter	8/5/1897	18/6/82	50	Amiral; Serviciul de Informaţii al Marinei; prim director al CIA, al treilea al DCI
Jerome Hunsaker	26/8/1886	10/9/84	60	Inginer aeronautică la MIT; şef NACA
Donald Menzel	11/4/1901	14/12/76	46	Astronom la Harvard; Consultant înaltă securitate la NSA, CIA
Robert M. Montague	7/8/1899	20/2/58	47	General în Armata Terestră, comandant la Fort Bliss; şef al Centrului pentru Armament Special de la Baza Sandia
Walter B. Smith	5/10/1895	9/8/61	51	General în Armata Terestră, ambasador la Moscova; al doilea director CIA şi al patrulea la DCI
Sidney W. Souers	30/3/1892	14/1/73	55	Amiral; consultant contraspionaj, prim director al Central Intelligence Group
Nathan Twining	11/10/1897	29/3/82	49	General în Forţele Aeriene; şef AMC; şef de stat-major al Forţelor Aeriene; şef al Statului-Major Interarme
Hoyt S. Vandenberg	24/1/1899	2/4/54	48	General în Forţele Aeriene, al doilea director al Central Intelligence Group; al doilea la DCI; şef stat-major Forţele Aeriene

unui comitet care a făcut o evaluare a CIA pentru preşedintele Eisenhower şi organizarea supersecretei Operaţiuni Solarium în 1953.

Lista membrilor MJ-12 sugerează şi alte conexiuni. Jerome Hunsaker de la MIT i-a succedat lui Bush ca preşedinte al NACA. Vandenberg fusese în NACA. Bronk a devenit vicepreşedinte al NACA şi a condus un Comitet pentru Biologie al OSRD-ului condus de Bush. Într-un mod sau altul, carierele tuturor celor de pe listă se intersectau.

Primul lucru care te izbeşte la lista membrilor Majestic-12 este faptul că toţi sunt oameni foarte importanţi. Nici unul nu a fost ales în vreun post important, dar aveau un statut foarte înalt. Trei din membrii iniţiali fuseseră primii trei directori ai CIG (Central Intelligence Group, provenit din Office of Strategic Services şi predecesorul CIA). Aceştia trei şi alţi doi erau comandanţi militari de rang foarte înalt. Un membru era primul Secretar al Apărării, altul avusese slujbe de înaltă răspundere sub Truman. Cinci alţii erau savanţi de frunte în aviaţie, cercetare, tehnologie şi astronomie şi aveau legitimaţii pentru activităţi ultrasecrete.

Doctorul Vannevar Bush era un cercetător de renume mondial, profesor şi apoi decan la MIT între cele două războaie mondiale. În anii '30, el a fost unul dintre iniţiatorii computerului analogic — strămoşul computerelor personale de astăzi. Cercetările lui legate de apărare au început încă din primul război mondial, când a lucrat la detectarea submarinelor. Dar capacităţile lui de conducător s-au arătat mai ales în al doilea război mondial. Ca şef al OSRD, el a condus dezvoltarea bombei atomice, a amorsei de apropiere, a radarului şi a cel puţin alte 90 sisteme de înaltă tehnicitate cu aplicaţii militare. Una din cele mai importante calităţi ale lui era o puternică dorinţă de a face înţelese tehnologiile şi personalului de pe teren, nu numai doctorilor în ştiinţe.

Pe lângă activitatea ştiinţifică, a mai fost şi membru al Consiliului de Război, al tot felul de comitete, un apropiat al preşedintelui Roosevelt şi un extraordinar administrator al tehnologiilor noi. După război, a fost activ în problemele de interes naţional, dedicându-se unificării serviciilor militare, controlului civil asupra energiei atomice şi înfiinţând Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă. A activat în consiliul de administraţie al MIT şi în altele şi a primit nenumărate premii. O clădire de la MIT îi poartă numele.

Când a acceptat să fie preşedinte al JRDB în 1947, Bush a scris în scrisoarea de acceptare: „Dorinţa mea este ca în cele din

urmă să mă eliberez de sarcinile guvernamentale şi să mă întorc complet la ştiinţă". Considerând numărul uriaş de comitete şi comisii în care trebuia să activeze, nu e de mirare că voia să abandoneze problemele administrative. Bush a demisionat pe 1 octombrie 1948. Dar este absolut limpede că era încă puternic implicat în activităţile oficiale de la Washington. În 1953, era membru al Comisiei Rockefeller şi avea o bogată corespondenţă cu preşedintele şi cu mulţi membri ai MJ-12.

Bush era cunoscut pentru opţiunea sa privind compartimentarea activităţilor secrete. Opunându-se ideii de legitimaţie universal valabilă, Bush insista ca oamenii de ştiinţă să aibă acces doar la informaţia secretă care le este necesară pentru munca lor. Curiozitatea ştiinţifică nu era un motiv suficient pentru a-ţi băga nasul dincolo de domeniul tău. Acest lucru a fost foarte important pentru mentalitatea de război a vremii, pentru că standardul impus de Bush a limitat mult pagubele care puteau fi făcute de spioni. Deoarece nici o persoană care lucrează la un proiect nu are informaţii complete, capturarea de către inamic nu duce decât la divulgarea acelei părţi a tehnologiei, în care persoana este implicată direct.

La Biblioteca Congresului din Washington există un dosar voluminos cu corespondenţa nesecretă a lui Bush. Numeroase alte acte se află în arhivele MIT.

Doctorul Detlev Bronk a condus în cadrul OSRD-ului coordonat de Bush un comitet de cercetări biologice, apoi a ajuns şef al NRC şi preşedinte al Academiei Naţionale de Ştiinţe. A activat în nenumărate alte comitete ştiinţifice şi a fost consilier al lui Truman, Eisenhower şi Kennedy. A fost preşedinte al Universităţii Johns Hopkins şi apoi al Universităţii Rockefeller din New York. Pe oriunde te întorceai în anii '50 şi '60 pe scena ştiinţifică din Washington, dădeai de Detlev Bronk. A fost numit la NACA în 1948. Domeniul lui de bază era fiziologia aviaţiei. La vremea aceea, în aviaţie erau multe probleme biologice, pentru că oamenii începeau să zboare mai sus, mai rapid, cu avioane tot mai uşor manevrabile. Nimeni nu era mai potrivit la vremea aceea să trateze problema eforturilor la care ar fi supuşi extratereştrii în navele lor.

Doctorul Lloyd Berkner fusese un pilot de referinţă, cercetător polar şi savant în domeniul undelor radio. Era foarte interesat de problemele spaţiului cosmic şi a condus Programul Anului Internaţional Geofizic din partea Statelor Unite în 1958, fiind persoana care a anunţat Americii lansarea satelitului sovietic în 1957. Printre altele,

a făcut parte şi din comitetul înfiinţat de directorul CIA în 1953 pentru evaluarea fenomenului OZN. (Poate se afla acolo ca să se asigure că nici un neavenit nu va fi informat despre farfuriile zburătoare şi Majestic-12.) Berkner a fost primul secretar executiv al JRDB sub Bush, iar în 1960 a încurajat puternic Proiectul Ozma al doctorului Frank Drake — prima căutare radiotelescopică a inteligenţei extraterestre.

Doctorul Jerome Hunsaker, primul născut şi ultimul care avea să moară dintre membrii grupului Majestic-12, avea o carieră ilustră. Din 1915 în 1930, el a participat la dezvoltarea unor sisteme aerodinamice, inclusiv primele aeroplane care au traversat Atlanticul, primele tuneluri aerodinamice şi diverse vehicule mai uşoare decât aerul. A fost folosit de Marină, apoi de Forţele Aeriene ale Armatei, a fost şeful catedrei de aerodinamică de la MIT zeci de ani şi succesorul lui Bush la NACA. A fost vârful de lance al proiectării de avioane de înaltă performanţă şi a pregătit mare parte din numele de marcă din domeniu. Multe din actele lui se află în arhivele MIT. (Interesant, Jaime Shandera a primit filmul cu documentele Majestic-12 abia la trei luni după moartea lui Hunsaker!)

Generalul Robert Montague, probabil cel mai puţin cunoscut din tot grupul, fusese coleg la West Point cu generalul Twining. În calitate de comandant la Fort Bliss, lângă El Paso, era responsabil pentru Poligonul White Sands din New Mexico, nu departe de locul prăbuşirii de la Roswell. Era un binecunoscut expert în matematică, lucra într-o zonă foarte sensibilă şi comanda foarte mulţi soldaţi. Conform generalilor cu care am discutat, Montague avea o pregătire tehnologică serioasă şi reputaţia că te puteai încrede complet în judecata şi discreţia lui.

Montague a fost ales să conducă ultrasecretul proiect de la Centrul pentru Arme Speciale al Forţelor Armate de la Baza Sandia, astăzi Laboratorul Naţional Sandia, lipit de Baza Aeriană Kirtland din Albuquerque, chiar la începutul lui iulie 1947. Misiunea celor de la Sandia era să convertească armele nucleare proiectate la Los Alamos în sisteme de arme uşor de folosit, care să suporte condiţiile grele de la decolări şi aterizări, de la lansarea de rachete, sau chiar de la prăbuşiri, fără ca încărcătura să detoneze.

Montague a fost prezentat înalţilor oficiali de la Washington la începutul lui iulie 1947 de către generalul Leslie Groves, conducătorul Proiectului Manhattan. Guvernul se temea foarte tare de intruşii care ar fi putut arunca un ochi asupra unor clădiri cu activitate ultrasecretă. Oare nu cumva erau spioni din Uniunea Sovie-

tică, în vehicule ultraperformante, poate proiectate de savanți germani?

Gordon Gray, un bogat editor de ziare din Carolina de Nord, a fost activ în serviciile de informații în timpul celui de-al doilea război mondial. Mai târziu, a fost președintele Comitetului 5412, care se ocupa de operațiunile de acoperire pentru Consiliul Național pentru Securitate (NSC) și CIA și de operațiuni prea secrete pentru a fi cunoscute de întreg NSC-ul. A fost un protejat al generalului George Marshall, iar președintele Truman l-a numit subsecretar și mai târziu secretar al Armatei Terestre. A fost și șef al Comitetului de Strategie Psihologică al CIA pe timpul administrației Truman. (Cele mai multe dintre înregistrările acestui comitet sunt încă secrete.) Mai târziu, Gray a fost Asistent Special al Președintelui pentru Probleme de Securitate Națională, de fapt legătura dintre președinte și NSC. De asemenea, a fost și membru al Comitetului consultativ al președintelui în probleme de contraspionaj. A activat mulți ani la Washington, în mai multe administrații, fiind apreciat de toată lumea pentru non-partizanatul său. La Washington, era considerat unul dintre cei mai strălucițI oameni.

Dar poate cele mai importante însărcinări au fost acelea de director al Biroului de Demobilizări și președinte al Comitetului 5412, în timpul administrației Eisenhower. Ceilalți membri ai comitetului erau Secretarul Apărării, Secretarul de Stat și directorul CIA. În cartea sa *Ike's Spies* („Spionii lui Ike"), Stephen Ambrose a scris că 5412 a fost „cel mai secret comitet al guvernului SUA. Nici o acțiune sub acoperire nu avea loc fără aprobarea acestui comitet." Ambrose l-a mai citat și pe doctorul Richard Bissel, aflat mult timp în conducerea CIA, care a spus că operațiunile odată aprobate de 5412 nici nu mai ajungeau la NSC, din cauză că erau prea „sensibile"!

Gray a făcut parte și din comitetul care l-a mazilit pe doctorul Robert Oppenheimer, supervizorul construirii laboratorului de la Los Alamos și al realizării primei bombe atomice, spre iritarea comunității științifice. Bush îl apărase pe Oppenheimer, dar, din corespondența lor rezultă că Gray și Bush au păstrat legătura și respectul reciproc.

În 1988, la patru ani după primirea documentelor Majestic-12, am reușit să mă întâlnesc cu unul dintre fiii lui, C. Boyden Gray. L-am descoperit în Washington D.C. și am primit numărul lui de telefon de la birou. Am sunat și mi s-a răspuns cu formula „biroul domnului vicepreședinte". Am discutat cu Boyden despre tatăl său, despre respectul de care se bucura acesta în Washington și despre lucrul lui la proiecte secrete. Am fost de acord să-i trimit copii ale

documentelor Majestic-12, despre care el nu ştia nimic. Abia când mi-a dat adresa mi-am dat seama că Gray vorbea din biroul *vicepreşedintelui Statelor Unite*, George Bush, fost şef al CIA. Câteva luni mai târziu, George Bush devenea preşedinte, iar Gray ajungea consilier la Casa Albă. Mi-am pus adesea întrebarea ce reacţie a provocat la acele nivele guvernamentale primirea, prin poşta obişnuită, a unui document cu inscripţia *Top Secret/Majic Strict confidenţial*.

În 1916, James V. Forrestal a început pe Wall Street o carieră de plasator de titluri, dar curând s-a înrolat în Marină şi a luptat în primul război mondial. După război, s-a întors pe Wall Street, unde a ajuns preşedinte al firmei Dillon, în 1937. În august 1940, preşedintele Roosevelt l-a numit Subsecretar al Marinei, post în care s-a ocupat de modernizarea acestei arme. În 1944, a fost numit secretar al marinei. Truman l-a numit în 1947 prim secretar al apărării după unificarea structurii de comandă a forţelor armate, care constau de atunci din Armata Terestră, Marina şi nou înfiinţatele Forţe Aeriene. Din această poziţie, Forrestal era cu siguranţă implicat în toate operaţiunile legate de securitatea naţională şi locul lui în lista Majestic-12 este absolut firesc.

Amiralul Sidney Souers a fost un foarte activ ofiţer de informaţii în timpul războiului. De origine din Missouri, Souers a fost numit prim şef al Central Intelligence Group, în 1946. Anul următor, Truman i-a cerut să devină primul şef al NSC. Adjunctul său la NSC era James Lay, pe care Souers l-a ales secretar executiv. În 1950, s-a retras din guvern şi a redevenit om de afaceri în Missouri. (În Biblioteca Truman există un dosar Souers, care arată că Truman şi Souers au continuat relaţiile şi după retragerea lui Truman în Missouri.) Dar, în virtutea experienţei, a păstrat un post de consilier la Casa Albă. A fost şi membru al primei comisii prezidenţiale de consilieri în contrainformaţii, numită de Eisenhower în ianuarie 1956. Aici a activat împreună cu colaboratori de marcă ai preşedintelui, cum ar fi generalii Omar Bradley şi James Doolittle. Judecând după corespondenţa lui, Souers nu ieşea în faţă, dar s-a bucurat de întreaga încredere a lui Harry Truman, J. Edgar Hoover, Vannevar Bush şi a altor oficiali din prima linie din guvernul Statelor Unite.

Generalul Hoyt S. Vandenberg, absolvent al Academiei Militare West Point, a fost şi el activ în contrainformaţii în timpul războiului, membru al Consiliului de Război şi însoţitor al preşedintelui Roosevelt la Yalta şi Montreal. I-a succedat lui Souers ca director la Central Intelligence în 1946, dar a plecat, împotriva

voinței lui, în Europa, la insistențele generalului Eisenhower. A fost primul adjunct al șefului Statului Major al Forțelor Aeriene, sub generalul Carl Spaatz, și i-a succedat acestuia în 1948. A fost înrudit îndeaproape cu puternicul senator Arthur Vandenberg.

Amiralul Roscoe H. Hillenkoetter, absolvent al Academiei Marinei Militare de la Annapolis, a lucrat în serviciile de informații ale Marinei în timpul războiului și a fost numit după război atașat militar în Europa. A fost primul director al CIA (succesoarea Central Intelligence Group) în 1947. A fost înlocuit ca director de generalul Walter Bedell Smith în 1950 și a servit un an în flotă, în războiul din Coreea, întorcându-se ca șef al Șantierelor Navale Brooklin, în 1950. În 1952 a fost numit șef al Districtului Naval 3, cu cartierul general la New York. A avut corespondență cu Menzel și a fost coleg la Annapolis cu Donald Keyhoe, șef al NICAP (Comitetul Național pentru Studierea Fenomenelor Aeriene), iar din anii '50 până în '70 agitator împotriva ascunderii de către guvern a informațiilor OZN. Hillenkoetter a făcut parte și el din conducerea NICAP, care însă nu s-a întrunit niciodată.

Generalul Walter Bedell Smith, care din documente ar fi fost numit înlocuitor în cadrul grupului Majestic-12 al lui James Forrestal, în 1950, a avut o carieră ieșită din comun. A fost singurul din listă fără studii superioare. A avansat doar pe linie militară și a ajuns șeful de stat-major al lui Eisenhower în timpul celui de-al doilea război mondial. A avut, după război, dificilul post de ambasador la Moscova. I-a succedat lui Hillenkoetter ca director al CIA spre sfârșitul lui 1950, apoi a devenit adjunct al secretarului de stat, în 1953. Istoricii îl consideră cel mai bun director al CIA în primii ani.

Carierele celor treisprezece membri ai grupului Majestic-12 se întretaie permanent. Bush și Forrestal au colaborat strâns la Washington mulți ani. Nu numai că se întâlneau des, după cum reiese din dosarele Forrestal de la Universitatea Princeton, dar și jucau tenis împreună. Din documente reiese că erau prieteni. Erau nu numai oameni de viziune, ci și de realizare a proiectelor, dublând cuvintele cu acțiunea.

Vandenberg și Twining au fost amândoi aviatori și vechi prieteni, cu cariere aproximativ similare de la absolvirea Academiei de la West Point. La începutul anilor '50, Twining a fost adjunctul lui Vandenberg la statul-major al Forțelor Aeriene și a devenit șef de stat-major după moartea lui Vandenberg.

Souers nu a fost numai primul șef al Central Intelligence Group (urmat de Vandenberg), ci și primul secretar executiv al NSC

(Consiliul pentru Securitatea Națională). Între el și Bush și majoritatea celorlalți membri ai grupului Majestic-12 există o bogată corespondență. Hillenkoetter a participat, ca șef al CIA, la toate ședințele NSC, deci Hillenkoetter îl cunoștea bine pe Souers, ca și Vandenberg, care l-a înlocuit pe Souers la Central Intelligence.

Bronk și Bush se cunoșteau dinainte de război și au activat împreună în numeroase comitete de după război. Din corespondență, se pare că erau chiar apropiați. Bush chiar era îngrijorat într-o scrisoare de sănătatea lui Bronk, care suferise un accident la un ochi.

Desigur, Menzel și Bush se cunoșteau cel puțin din 1934, conform mărturiei lui Bush la audierile de loialitate din 1950, iar scrisorile lui Menzel către președintele Kennedy arătau clar că îl cunoaște bine pe Bronk. De asemenea, reiese că el și Berkner se cunoșteau bine, că-și cunoșteau lucrările și că lucraseră împreună în comitetul pentru propagarea undelor radio și la o organizație a astronomilor.

Bush și Vandenberg au fost împreună în Consiliul de Război. Hunsaker și Bush au fost împreună la MIT la începutul anilor '30 și din corespondența lor reiese că se cunoșteau foarte bine. Hunsaker i-a succedat lui Bush ca șef la NACA, când Bush a devenit prea ocupat cu OSRD.

În cadrul acestui grup de oameni foarte importanți există legături reciproce indubitabile. Ținând cont de cele întâmplate în America și în lume după al doilea război mondial, locul lor într-un comitet de tipul Majestic-12 este absolut natural.

Prin aptitudini, poziție oficială sau poziție geografică, includerea lor este absolut firească.

AUTENTIFICAREA DOCUMENTELOR MAJESTIC-12

Mica dar zgomotoasa comunitate OZN a fost luată prin surprindere de documentele Operațiunii Majestic-12. Un motiv l-a constituit informația confuză, neconvențională și adesea incompletă. Moore, Shandera și cu mine nu am dat pe loc documentele publicității, pentru că nu eram siguri că sunt autentice. Munca de confirmare a durat ani de zile.

Totuşi, primul articol despre documentele Majestic-12 a apărut în decembrie 1985, în numărul lui *Just Cause*, un jurnal cu răspândire limitată al CAUS (Citizens Against UFO Secrecy — Cetăţenii împotriva secretului OZN). Acest grup luase fiinţă înainte de 1980, având drept scop deschiderea dosarelor guvernamentale despre OZN în virtutea legii privind libertatea informaţiilor (FoI) la NSA, CIA şi alte agenţii. Editorul pliantului este Barry Greenwood, lucrător la Serviciul Poştal al Statelor Unite, iar redactorul Lawrence Fawcett, acum pensionat din poliţie. Greenwood şi Fawcett publicaseră anterior cartea *Clear Intent*, care prezenta diverse documente guvernamentale obţinute prin intermediul FoI. Ceea ce îi lipseşte cărţii este precizarea rolului securităţii naţionale în chestiunea OZN, singurul motiv care ar putea explica amploarea operaţiunii de muşamalizare. Dar au subliniat dreptul publicului de a şti totul despre totul.

Articolul, nesemnat, din *Just Cause*, intitulat „MJ12: Mit sau realitate?", scris, se pare de Greenwood, include informaţii despre membrii MJ-12, dar nu şi copii ale documentului rezumativ. *Just Cause* era în legătură cu un cercetător de pe Coasta de Vest, Lee Graham, care întocmise multe cereri FoI. Graham lucra pentru o firmă aerospaţială şi a susţinut că el le-a dat celor de la *Just Cause* lista MJ-12, primită de la o sursă militară. Nu i se permisese să copieze lista, dar luase notiţe.

Lista din articol era cea corectă, deşi informaţiile despre persoane erau foarte incomplete. Din nefericire, informaţia despre documentul însuşi era incompletă. În această versiune, documentul ar fi fost clasificat doar „Top Secret strict confidenţial", fără cuvântul „MAJIC". Documentul ar fi avut nouă foi scrise faţă-verso şi ar fi purtat data de 18 septembrie 1947, fiind semnat de preşedintele Truman. (De fapt, documentul are doar opt foi scrise pe o faţă. Este datat 18 noiembrie 1952, Memorandumul Truman-Forrestal, de o pagină, este datat 24 septembrie 1947, memorandumul era semnat de Truman, dar nu şi rezumatul.) Articolul explica semnificaţia datei de 18 septembrie 1947 ca fiind „data naşterii CIA! Să fie o coincidenţă, sau un indiciu clar că documentul este o făcătură? Sau acest raport a fost una din primele însărcinări primite de abia înfiinţata CIA?" Semnatarii articolului se aflau pe o pistă greşită.

În primăvara lui 1987, Bill şi Jaime au fost avertizaţi că documentul rezumativ va sosi curând din Europa. Informatorii lor erau

din interiorul sistemului. Moore a recunoscut ulterior că unul dintre principalii lui informatori era Richard Doty, care lucra pentru Biroul de Investigații Speciale al Forțelor Aeriene din Albuquerque. Numele acestuia apare și pe un document de la Baza Aeriană Kirtland, care prezintă o observație OZN cu aterizare, cu mai mulți martori, aterizare care ar fi avut loc în apropiere de Zona de stocare a armelor nucleare de la Manzano, New Mexico.

Într-o săptămână, în ziarul londonez *Observer* a apărut un articol despre documente, pe prima pagină. Articolul de pe 31 mai 1987, semnat de Martin Bailey, avea titlul „Întâlniri de gradul III cu extratereștri — iar dacă v-ați plictisit de campania electorală, iată știri din altă lume". Urmau spicuiri din documentul Majestic-12.

Articolul a fost preluat de Reuters și a apărut în numeroase ziare din America de Nord în zilele următoare. Când am auzit de aceasta, l-am sunat pe Jaime, care a venit cu mai multe ziare. Relatarea Reuters era mai puțin completă decât cea din *Observer*. Bill și Jaime deja discutau cu oamenii lor despre dezvăluirea documentelor, așa că s-au mobilizat imediat. Ei au publicat o versiune a documentului în publicația *Focus* a organizației Fair Witness Project, editată și redactată de Bill.

Succesiunea temporală a evenimentelor este interesantă. Urma să merg în California de Sud pentru a-l ajuta pe Bill la conferința națională OZN din Burbank. Bill era sponsorul local. Eu eram și vorbitor și omul cu relațiile cu publicul. La câteva zile după ce Bill mi-a trimis un exemplar din *Focus*, cu documentele publicate, eram în California, răspunzând reporterilor la întrebări despre ele. Aveam, în sfârșit, o copie completă a documentelor și am putut să apelez la diverse arhive, inclusiv bibliotecile Truman și Eisenhower, încercând să descopăr anumite date și activități, pentru a contracara eventualele informații false.

Versiunea publicată de Bill în *Focus* avea linii negre groase, aplicate de cenzură, în porțiuni ale documentului, mai ales marcaje de securitate, fără să se explice de ce erau acolo. Nici Bill nu a dat vreo explicație despre primirea documentului. Mai târziu, Bill mi-a spus că el pusese respectivele linii, la indicația surselor lui din interior, din New Mexico.

Problema este că pe filmele primite de Bill cele opt pagini erau curate, fără înnegriri. Bill făcuse liniile în ideea că nu e bine să fii prins cu documente pe care scrie Top Secret. De aceea nici

nu-mi trimisese în Canada o copie, pentru că probabil traversarea graniței ar fi fost un delict în plus. Din punctul meu de vedere, aș fi fost fericit să fiu arestat de guvernul Satelor Unite din cauză că am un document cu inscripția TOP SECRET/MAJIC, căci asta ar fi fost un indiciu că documentul este autentic. Dacă guvernul te dă în judecată, înseamnă că recunoaște autenticitatea; dacă documentul este un fals, nu au de ce să te trimită în fața tribunalului.

Bill a inclus în articol un alt amănunt interesant — tot fără să indice sursa: copia unui telex de la cartierul general OSI de la Baza Aeriană Bolling adresat celor peste 120 de unități ale sale din toată lumea:

> 1. Avem motive întemeiate să credem că în viitorul apropiat unele sau toate unitățile noastre de pe teren vor primi cereri pentru informații legate de observații OZN sau subiecte asemănătoare. Cererile ar putea veni din partea lui Stanton T. Friedman.
>
> Dacă se va primi o asemenea cerere, nu trimiteți cererea la sediul unității, cum ar impune AFR (Regulamentul Forțelor Aeriene) 12-30 AFOSI Sup.1. Răspundeți direct petentului după cum urmează: Citat. Cererile pentru informații din dosarele AFOSI trebuie procesate de cartierul nostru general. Vă rugăm retrimiteți (sic) cererea la HQS AFOSI, Information Release Division, Bolling AFB, DC 20332. Încheiat citatul.
>
> 2. Cererile de acest tip primite de la alte persoane decât Friedman trebuie tratate în același mod.
>
> 3. Scrisoarea originală de cerere și o copie a răspunsului dvs. trebuie trimise la HQS {XPU}, conform Formularului 158.
>
> 4. Cererile FOIA/PA privind alte subiecte trebuie procesate conform procedurii normale.
>
> 5. Această notificare este în vigoare până la noi ordine.

Regulamentul menționat în telex cere ca un birou OSI să trimită dosarul la cartierul general de care ține pentru evaluare și să anunțe petentul că a făcut acest lucru. Aceasta ar fi arătat că există materiale corespunzătoare cererii. Prin ordinul ca birourile locale să îndrume petenții să meargă la centru, OSI ar fi evitat recunoașterea posedării documentelor și ar fi dat centrului posibilitatea de a le ascunde. (Cercetători printre care mă număr și eu au descoperit multe documente care arată că OSI este încă puternic implicat în investigații OZN, mai ales în cele în care apar și militari.) În mod sigur este ceva de ascuns, dacă personalul OSI este instruit să nu-și respecte regulamentul.

Articole care menționează documentul rezumativ au apărut după aceea și în *New York Times* din 16 iunie și în *Washington Post* din 28 iunie 1987. Mi-au parvenit tot felul de zvonuri, unul venind de la *Times*. Un reporter al acestui ziar mi-a spus că Philip Klass, cunoscut denigrator OZN, ar fi declarat că documentul nu poate fi autentic, pentru că Hillenkoetter a fost trimis în 1950 în Coreea, de unde s-ar fi întors abia în 1953.

I-am replicat reporterului că nu este adevărat și că-i voi furniza dovada. Curând am fost în măsură să arăt că Hillenkoetter era detașat la New York deja din 1951.

După activitatea furtunoasă de pe Coasta de Vest, m-am întors în liniștitul Fredericton cu copia mea personală și completă în mână. Venise timpul să fac cercetările necesare.

Pentru a autentifica un document suspect, un cercetător trebuie în primul rând să-l ducă la un specialist. Examinatorul testează hârtia, să vadă dacă e din acea perioadă, testează cerneala, compară semnăturile cu altele ale aceleiași persoane, tipul de caractere folosit în document cu cele ale mașinilor folosite în biroul respectivei persoane. În cele mai multe cazuri, expertul are destule informații pentru a decide dacă un document este foarte probabil autentic. Dar nici un expert nu poate garanta cu absolută certitudine o autenticitate, pentru că un falsificator inteligent sau un specialist în dezinformare — mai ales unul din branșa serviciilor de informații — ar avea acces la cerneala, hârtia, mașinile de scris, mostrele de semnătură și alte amănunte.

Într-un domeniu controversat cum este ufologia, posibilitatea fraudei sau a dezinformării este permanent prezentă. De aceea, orice noutate trebuie analizată cu cea mai mare minuțiozitate. Documentul rezumativ MJ-12 nu face excepție. El a sosit pe film, iar noi nu am putut face nici unul din testele obișnuite. De aceea a trebuit să acordăm mai multă atenție conținutului și formei sale.

Cu ani în urmă, o femeie numită Pat Conklin mi-a spus o poveste fascinantă despre unchiul ei, Charles Cooke, colonel-medic la Forțele Aeriene, pe vremea aceea detașat în Anglia. Pe vremea când Pat și sora ei se aflau în vizită la el, în anii '50, la bază a fost ceea ce pare să fi fost o alarmă de grad maxim. Unchiul a stat la bază trei zile și a venit acasă cu niște fotografii ale unor cadavre de extratereștri, scoase dintr-o farfurie zburătoare prăbușită. Era foarte trist că nu putuse să salveze nici unul dintre extratereștri. Pat mi-a spus că unchiul ei încă trăiește și că practică medicina la Tucson. Și mi-a

promis adresa, pe care o va obține de la mama ei. Am întrebat-o într-o doară de numele după căsătorie al sorei ei și de adresa acesteia.

La vremea aceea, Bill Moore locuia în Prescott, Arizona, deci aș fi putut să-l rog pe el să tragă o fugă pe autostrada interstatală să se uite la pozele acelea și să afle alte detalii despre această istorie. Dar după ani de zile de indicii care nu duseseră nicăieri mi s-a părut că povestea e puțin cam ciudată. Am verificat cartea de telefon din Tucson la o bibliotecă și am descoperit că unchiul ei nu apare acolo. Este imposibil ca doctorii să nu aibă telefon.

Deci am sunat-o pe sora lui Pat. Da, mi-a spus ea, aveau un unchi numit Charles Cooke, care fusese colonel în Forțele Aeriene și fusese în Anglia. Dar ea personal nu fusese niciodată în Anglia și, din câte știa ea, nici Pat nu fusese. În plus, unchiul ei locuise lângă Phoenix, nu în Tucson, dar murise cu șapte ani în urmă!

Am sunat la informații și am cerut date despre colonelul Charles Cooke, din zona orașului Phoenix. Am întrebat-o pe femeia care mi-a răspuns dacă soțul ei fusese colonel în Forțele Aeriene, medic, și dacă fusese vreodată detașat în Anglia. Da, era aproape corect. Problema era că soțul ei fusese în Anglia, era colonel, dar nu era medic și nu murise cu șapte ani în urmă.

Am transmis povestea lui Bill Moore, care a sunat-o pe Pat și a întrebat-o când l-a văzut pe unchiul ei ultima oară. Ea a răspuns că îl văzuse la o reuniune de familie cu un an în urmă, în casa mătușii Bertha, din San Francisco. Locuiam la doar 50 de kilometri de San Francisco, așa că am sunat-o pe mătușa Bertha, care a confirmat suspiciunile mele legate de Pat. Mătușa Bertha a repetat cuvintele sorei lui Pat și ale soției colonelului.

În urma experienței frustrante de atunci am tras două învățăminte foarte importante:

- Într-o relatare, nu totul este o minciună. Chestiunile esențiale erau minciuni, dar Pat chiar avea un unchi colonel în Forțele Aeriene, care fusese detașat în Anglia și care locuia în Arizona.
- Din câte îmi dădeam seama, Pat nu avea nici un motiv să-mi spună minciuni. Poate că chiar credea în ce spune. Nu știu, nu asta are importanță. Important este dacă ea spunea sau nu adevărul. Motivațiile ei le las pe seama psihiatrilor.

Asta trebuia să facem cu documentele MJ-12. Validarea lor depindea numai de capacitatea noastră de a sesiza fiecare detaliu fals din documente.

Evident, ar fi fost minunat să avem documente colaterale care să verifice informaţia din rezumat. De exemplu, ar fi fost foarte folositoarele completările de la B la H ale documentului rezumativ, care, conform paginii de cuprins, conţineau detalii despre cadavrele extratereştrilor, despre materiale şi structuri, nume ale investigatorilor etc. Deoarece MJ-12 părea să fie un proiect încheiat, probabil că adăugirile conţineau detalii importante.

Rezumatul din 1952 sugera faptul că organizaţia funcţionează de cel puţin cinci ani, iar adăugirile erau şi ele vechi de câţiva ani. Folosind aceste informaţii, aş fi putut să verific date, evenimente şi oameni, apelând la alte surse de informare.

Prima şi cea mai evidentă întrebare este, bineînţeles, dacă într-adevăr au fost recuperate o farfurie zburătoare şi nişte cadavre de extratereştri, lângă Roswell, New Mexico, în iulie 1947. După ani de cercetări efectuate de mine şi de alţii, ştiam că răspunsul este un *da* categoric.

Denigratorii au atacat cazul Roswell încă de la apariţia, în 1980, a cărţii *The Roswell Incident*. Dar nici una din afirmaţiile lor nu se baza pe vreo investigaţie riguroasă. De exemplu, Centrul pentru Studii OZN (CUFOS) a fost iniţial sceptic în subiectul Roswell. Don Schmitt, pe vremea aceea director de investigaţii, l-a ales pe Kevin Randle, un autor prolific, interesat de multă vreme de OZN-uri, să-l ajute să aprofundeze chestiunea. Kevin, fost căpitan în Rezerva Forţelor Aeriene şi ofiţer de informaţii, era colaborator al lui Philip Klass şi cu totul sceptic faţă de incident. Totuşi, după ce au făcut câteva călătorii în New Mexico, au vorbit cu mulţi martori cunoscuţi şi au descoperit alţii noi, atât Don cât şi Kevin au ajuns la concluzia că într-adevăr acolo a avut loc o prăbuşire a unei farfurii zburătoare, recuperată, şi că guvernul a început aproape imediat o acţiune de ascundere a faptelor. (Cei doi au scris articole în *International UFO Reporter* şi sunt coautorii a două cărţi în care-şi susţin punctul de vedere.)

Investigarea permanentă a celor întâmplate în New Mexico la începutul lui iulie 1947 a relevat o perspectivă mult mai completă a evenimentelor. Mai multe echipaje care au transportat pe calea aerului epava au fost descoperite de regretatul Leonard Springfield, care a cules relatările despre farfuria prăbuşită, ca şi de Randle şi Schmitt. Cercetări mai recente au fost efectuate, unele pornind de la emisiunile numite *Mistere nerezolvate* din 20 septembrie 1989

şi respectiv 24 ianuarie 1990. Este adevărat că, datorită publicităţii iscate de aceste emisiuni, au apărut şi multe mărturii false. Totuşi, eu şi ceilalţi cercetători am intervievat zeci de martori, dintre care unii au descris în mod independent straniile simboluri de pe epavă şi straniile caracteristici ale materialelor.

Toate bune, dar de ce să credem ceva ce guvernul a spus că nu a avut loc? Pur şi simplu pentru că toate explicaţiile acestuia sunt şubrede.

De exemplu, de ce insistă guvernul că ceea ce s-a văzut lângă Roswell este oriçe altceva decât o farfurie zburătoare — de exemplu, prototipul unui avion foarte modern?

Este o explicaţie prea cusută cu aţă albă. Să presupunem că ceea ce s-a recuperat a fost epava unui aparat al Forţelor Aeriene bazat pe conceptul de aripă zburătoare al fraţilor Horton şi pe tehnologia germană folosită de aceştia. Mai întâi, am vorbit cu John Northrop, inventatorul aripii zburătoare şi fondator al Northrop Aircraft, a cărui aripă zburătoare YB-49 a decolat spre sfârşitul anilor '40. John însuşi crede că unele OZN-uri sunt nave spaţiale extraterestre şi chiar a aranjat să susţin o conferinţă la Santa Barbara. De asemenea, el a relatat observaţia OZN a unuia din piloţii săi care testau aripa zburătoare. Nava nu era, categoric, o aripă zburătoare, şi nici ceva asemănător. Apoi, unul dintre prototipurile fraţilor Horton se află la Muzeul Aerului şi Spaţiului din Washington D.C. Aparatul, construit pe două planuri din placaj cu rumeguş între ele, cu greu ar putea duce la o epavă ca cea de la Roswell. Iar personalul firmei ar fi urmărit orice aparat „pierdut", prin radar, la suprafaţă şi din aer. Nu a fost cazul la Roswell.

Dar cum a fost cu balonul meteorologic cu reflector radar, cum susţine Armata, sau cu balonul-bombă japonez FUGO făcut din hârtie de orez, ipoteză susţinută de scriitorul John Keel din New York? Acestea sunt în afara discuţiei, din multe motive, din care trei sunt mai mult decât suficiente. Unu, cantitatea de resturi declarată de martori este mult mai mare decât dacă ar fi fost produsă de un balon meteo sau FUGO, obiecte nu prea mari. Doi, când aceste obiecte ajung la sol, nu împrăştie resturi pe hectare întregi. Sunt obiecte care aterizează relativ lent. Trei, aceste baloane nu sunt făcute din materiale de tipul celor raportate de martorii oculari. La faţa locului s-au găsit materiale care aduceau cu foiţele metalizate din pachetele de ţigări, dar nu puteau fi zgâriate, nu puteau fi rupte nici cu un baros şi când erau îndoite reveneau la forma iniţială.

Şi nu cântăreau mai nimic. Piese de forma unor grinzi în profil I, de greutatea lemnului de balsa, nu au putut fi tăiate, rupte sau arse.

Chiar dacă materialele ar fi fost „de-ale noastre", unde se află ele acum? Materiale extrem de rezistente şi extrem de uşoare ar fi de o enormă utilitate în industria spaţială, aeronautică şi în altele de înaltă tehnicitate. De ce nu folosim astăzi această tehnologie? Este clar că din cauză că nu suntem în stare să producem cantităţi mari din aceste materiale.

Iar dacă materialele erau „de-ale noastre", de ce comandamentul Grupului de Bombardament 509, de la Baza Aeriană a Armatei Terestre de la Roswell, a întocmit o declaraţie de presă cum că ar fi descoperit ceva ce nu era „de-al nostru".

Grupul de Bombardament 509 era la acea vreme unica formaţiune de bombardament atomic din lume. Toţi oamenii unităţii aveau legitimaţii de foarte înaltă securitate. Toţi ofiţerii erau aleşi pe sprânceană. Este greu de crezut că dacă ar fi fost un prototip terestru nu li s-ar fi spus „e de-a noastră, nu e nevoie să cunoaşteţi detaliile, vă rugăm să o lăsaţi baltă". În acest caz, 509 nu ar mai fi avut nici o problemă şi nu ar fi avut de ce să dea o declaraţie de presă în după-amiaza zilei de 8 iulie 1947. Iar comandamentul Flotei 8 nu ar fi avut de ce să vină cu retractări în seara aceleiaşi zile.

Următoarea chestiune legată de documentele rezumative a apărut în urma cercetărilor noastre intense. Există indicii foarte serioase că în 1947 s-au produs două prăbuşiri separate — una lângă Roswell, cealaltă pe Platoul San Agustin, la vest de Magdalena — fiecare cu fiinţe extraterestre, probabil mutilate şi poate unele dintre ele vii. De ce, dacă documentul este autentic, nu apare nici o menţiune în el privitor la a doua prăbuşire, în care sursele noastre afirmă că ar fi fost implicată unitatea aeriană de la Alamogordo, mult mai apropiată de locul faptei decât Roswell?

Spre deosebire de incidentul care a angrenat personalul de la baza Roswell, în presă nu a apărut nimic despre cel de la Alamogordo sau de pe Platoul San Agustin, deci, din punct de vedere al securităţii, el ar fi meritat să fie discutat doar dacă apărea în mediile de informare. Într-adevăr, Eisenhower, şeful Statului Major al Armatei Terestre în iulie 1947, se poate să fi fost informat despre acest prim eveniment. Putea, deci, să iniţieze o comisie de anchetă, înainte de retragerea din armată şi preluarea postului de preşedinte al Universităţii Columbia, la sfârşitul lui 1947.

De ce, atunci, documentul este prezentat ca o „informare preliminară"? Ce altceva mai exista în raport? Destul de multe, dacă ne gândim la lista detaliată a completărilor şi la menţionarea activităţii intense din 1952. Să presupunem că a existat un extraterestru cu care a avut loc o comunicare. Această incredibilă interacţiune ar fi fost prezentată lui Eisenhower abia după ce a preluat funcţia prezidenţială, în 1953.

Eu şi Bill Moore ne-am întâlnit cu un individ care a contribuit la pregătirea notelor informative către Eisenhower pe timpul mandatului acestuia. El a spus că existau temeri că şoferul lui Eisenhower din timpul războiului, Kay Somersby, ar fi spion. De aceea, Eisenhower nu prea avea acces oriunde. Mai mult, ca preşedinte ales, el nu avea nici o putere. În orice problemă importantă, deciziile îi aparţineau preşedintelui Truman.

După cum am discutat în primul capitol, am vorbit prima oară cu Jesse Marcel în 1978, iar subiectul Roswell îl cercetasem ani mulţi înainte de apariţia documentului informativ. Martori independenţi descoperiţi de unii cercetători au spus că au fost descoperite cadavre de extratereştri, exact cum scrie în document. Documentul vorbeşte şi despre simbolurile stranii de pe epavă, de care noi auzisem mult înainte de primirea lui. Atunci, nu puteam noi chiar să întocmim acest document?

Răspunsul la această întrebare vine după o atentă analiză, în urma căreia rezultă că există în material multe detalii pe care nici unul dintre cercetătorii din afară ai evenimentului nu le cunoştea la vremea aceea. (Vezi Anexa C.)

Multe dintre aceste detalii au fost confirmate de investigaţiile mele după primirea documentului. Viaţa dublă a lui Donald Menzel de după război, de pildă, nu era cunoscută nici unei persoane din domeniul ozenisticii. (Englezul C.D. Allen susţine că legăturile lui Menzel cu serviciile de informaţii sunt bine cunoscute. Dar sursa lui se referă numai la perioada din timpul războiului, care nu a fost pentru nimeni un secret. Nu se menţionează intensa sa activitate postbelică.)

Am verificat şi datele din document. Să luăm data şedinţei de informare: 18 noiembrie 1952. Preşedintele ales Eisenhower a avut în ziua aceea o agendă foarte încărcată. A zburat din Georgia la Washington, a fost primit cu ovaţii şi a mers spre Casa Albă în ovaţiile mulţimii. O scurtă întâlnire cu Truman, fotografia de

rigoare, iar oamenii celor doi au discutat unele amănunte. Apoi a mers cu maşina la Pentagon, pentru o discuţie ultrasecretă de 43 de minute cu diverşi membri ai Statului Major Interarme. Toate acestea sunt luate dintr-o relatare din *New York Times*, dar apar şi în hârtiile lui Twining şi în agenda Şefului de stat major al Armatei Terestre, generalul Collins. Nu încape îndoială că în ziua aceea Eisenhower a primit informaţii vitale, în acea cameră ultraprotejată, în care s-ar fi putut afla toţi cei care posedau cuvenitele legitimaţii de înaltă securitate.

S-ar putea obiecta că era suficient să iei un exemplar din 19 noiembrie 1952 al lui *New York Times* ca să afli despre această şedinţă de informare de la Pentagon. Dar în 1989, în timpul unei vizite la Arhivele Naţionale, în timp ce parcurgeam dosarele Biroului Secretarului Apărării (OSD), pe care nu le văzusem anterior, am descoperit dovezi că pe 18 noiembrie 1952 au mai existat şi alte şedinţe de informare a preşedintelui ales.

Dosarele OSD sunt sub forma unor cartele de 45 x 75 mm, ordonate alfabetic după un criteriu special. La „Informări" descoperim pe cartela 5 din 1952 „18NOV52-Memo d (de la) Thorpe OFDAT c (către) MSA RE: informare preşedinte ales, producţia europeană de apărare." Altele: „OFEDA 2 EMSA RE: informare preşedinte ales, control exporturi internaţionale". Pe cartela 5A: „18NOV52 memo de la Nash pentru Secretar Apărare RE informări preşedinte ales". Am obţinut prima din aceste informări, dar nu şi celelalte, care sunt încă secrete, ca şi cartelele de la 1953 încoace.

Deci administraţia Truman se asigura că, pe 18 noiembrie 1952, Eisenhower este informat despre toate problemele. După Ed Reese de la Arhivele Naţionale, nimeni altul nu se interesase de aceste liste cu informări, deci alţi cercetători nu le descoperiseră. Evident, ar mai fi putut exista alte informări din partea altor departamente ale OSD. Nu am găsit nici o referire la ele, deşi am scris numeroase scrisori bibliotecilor Truman şi Eisenhower şi am obţinut câteva informaţii colaterale.

Am descoperit şi că data de pe Ordinul Executiv Special al preşedintelui Truman către Secretarul Forrestal (Completarea A a documentului informativ) — 24 septembrie 1947 — are o semnificaţie serioasă. După ce am văzut o copie necenzurată a documentului Majestic-12 şi a memorandumului Truman-Forrestal, am scris bibliotecii Truman pe 17 iunie 1987, întrebând ce dată are acest ordin. Am primit un stupefiant răspuns pe 23 iunie 1987:

Regulamentul nu ne permite să ne pronunţăm asupra autenticităţii documentelor sau a unui scris de mână... Înregistrările referitoare la întâlnirile preşedintelui Truman arată că singura întâlnire cu doctorul Vannevar Bush între mai şi decembrie 1947 a avut loc pe 24 septembrie 1947. Doctorul Bush a fost însoţit la întâlnire de secretarul apărării, James Forrestal.

Mai târziu, am descoperit, atât în dosarele lui Bush, cât şi în cele ale lui Forrestal, că aceştia au avut o întrevedere de o jumătate de oră, după care s-au întâlnit cu Truman, iar de la Casa Albă au plecat împreună. Este perfect plauzibil ca ei să fi pregătit un document pentru a fi semnat de Truman. Amândoi au însemnări neclasificate secrete în care amintesc despre întâlnire — au fost observaţi de reporteri la ieşirea de la Casa Albă, deci era nevoie de o poveste acoperitoare. Se pare că la această întâlnire a avut loc ungerea lui Bush ca şef al nou formatului JRDB. Oricum ar fi, nici o altă dată din această lună nu este mai bătătoare la ochi, cu Truman, Bush şi Forrestal la Casa Albă.

Nimic neobişnuit în a-i vedea pe Forrestal şi Bush împreună. Ei se întâlneau destul de des în perioada '47-'48. Jucau tenis împreună şi se cunoşteau şi se preţuiau. Deşi, ani de zile mai târziu, Bush a spus că are impresia că Forrestal a fost cel mai nepotrivit Secretar al Apărării, pentru că nu credea în unificarea militară, nu încape îndoială că cei doi au fost colegi şi prieteni.

Următoarea dată menţionată în documentul informativ este 22 mai 1949, dată bine cunoscută, fiind cea a morţii lui Forrestal. Dată uşor de găsit. 1 august 1950, „de la care dată generalul Walter B. Smith este desemnat înlocuitorul permanent" al lui Forrestal, este o dată mai obscură. Deci corelarea ei cu ceva ar fi mai semnificativă.

În tratarea acestei date, mai întâi am crezut că nu are nimic ieşit din comun. Dar am săpat mai adânc la rolul generalului Walter Bedell Smith şi am aflat ceea ce, din datele cunoscute de mine, nimeni nu mai ştia. Am verificat întâlnirile lui Truman de la această dată şi apoi am cerut toate datele la care Smith s-a întâlnit cu Truman. Dacă cei doi se întâlneau în acea perioadă regulat o dată pe săptămână, atunci sesiunea din 1 august ar fi putut avea ca subiect probleme administrative, deci nu s-ar fi putut corobora cu informarea OZN. Ceea ce am descoperit a fost surprinzător.

Spre deosebire de Hillenkoetter, predecesorul lui Smith la CIA, Smith s-a întâlnit foarte des cu Truman. Dar numai după instalarea

sa la conducerea CIA, la sfârşitul lui 1950. Dar 1 august este singura dată dinainte de noiembrie 1950 când Smith s-a întâlnit cu Truman! A fost o întâlnire scurtă, de 15 minute, la uşa de vest a Casei Albe, neînregistrată şi fără subiect declarat. O întâlnire într-un loc ferit de privirile presei sau ale fotografilor. Nici una din întâlnirile din ziua aceea nu a avut menţionat locul desfăşurării. (În aceeaşi zi, mai târziu, Truman s-a întâlnit cu alt membru al MJ-12, Gordon Gray, întâlnire neprogramată.)

Se impune, bineînţeles, o întrebare. Cum a ştiut cel care a scris documentul de aceste întâlniri? Poate că Truman deja se decisese să-l înlocuiască pe Smith cu Hillenkoetter ca director la Central Intelligence. În mod sigur avea încredere în el, doar fusese ambasador la Moscova din 1946 în 1949. Smith fusese şi şeful de stat-major al lui Eisenhower în război. O dată cu decizia de numire la Central Intelligence, probabil că Truman l-a numit şi în MJ-12. Primii trei directori ai CI au făcut parte şi din MJ-12. Probabil că şi al patrulea trebuia să fie pe aceeaşi linie.

Deşi nu a transpirat nimic din cele discutate de Truman şi Smith pe 1 august 1950, ştim că întrevederea a avut loc şi că a fost unica lor întâlnire în zece luni de zile. Arhivarul de la Biblioteca Truman mi-a spus că nimeni nu a cerut vreodată informaţii despre această întâlnire, şi nici despre altele dintre cei doi. Un eventual falsificator ar fi avut mult de lucru până să găsească această dată şi s-o introducă în document. Deci foarte plauzibil ca acesta să fi fost scris de cineva dinăuntru.

Să continuăm. Documentul menţionează data de 24 iunie 1947. La această dată a avut loc celebra întâlnire aeriană a lui Kenneth Arnold cu farfuriile zburătoare. Nimic deosebit, doar data, care este cea corectă (dacă era incorectă, documentul era evident un fals). Următoarea dată este 7 iulie 1947, când „a început o operaţiune secretă" de recuperare a epavei de la Roswell. Orice cercetător va recunoaşte data la care maiorul Jesse Marcel şi ofiţerul de contrainformaţii Sheridan Cavitt au mers la ferma Foster de lângă Corona şi au adus prima încărcătură cu materiale de la locul prăbuşirii. Probabil că mult mai importantă este şi data la care generalul Twining a zburat de la Wright Fields în New Mexico. Era clar că lui Twining, şeful înzestrării armatei, i se ceruse să se ocupe de problema farfuriei.

Pe 19 septembrie 1947, conform cu documentul, a apărut un consens în privinţa muşamalizării între Twining şi Bush. O copie detaliată ar fi fost Completarea D, pe care nu o avem. Ceea ce

avem sunt jurnalele de zbor ale generalului şi pilotului său, care au zburat de la Wright la Baza Aeriană Bolling (lângă Washington) pe 18 septembrie şi s-au întors pe 19 septembrie. Foarte posibilă este o întâlnire cu Bush la Washington. Pilotul lui i-a devenit secretar şi a lucrat cu el până în 1957. El a declarat că i-a văzut adesea pe Bush şi Twining împreună. Încă o dată, o informaţie din document se corobora cu o sursă independentă.

Următoarea dată din documentul informativ este 30 noiembrie 1947, data unui raport despre cei patru pasageri morţi ai navei de la Roswell, raport al doctorului Bronk. Deşi am petrecut mult timp cercetând documentele Bronk de la Arhivele Rockefeller din New York (Bronk a fost un timp preşedintele Universităţii Rockefeller), nu am descoperit nimic care să ateste prezenţa lui în altă parte.

Documentul mai aminteşte şi de decembrie 1947 ca fiind începutul Operaţiunii Sign a Forţelor Aeriene; lucru verificat.

Data de 6 decembrie 1950 este cea a unui alt presupus impact, în apropiere de frontiera dintre Texas şi Mexic. Există multe indicii că acolo ar fi avut loc evenimente de natură OZN. Se ştie că la Casa Albă înregistrările radar au fost primite cu îngrijorare. FBI-ul dăduse chiar alarma, dar s-a ajuns apoi la concluzia că „forţa atacatoare" a fost sau un cârd de gâşte, sau vreun alt fenomen cuminte, iar alarma a fost anulată.

Celelalte date din document sunt cele ale creării adăugirilor. Nu avem cum să le coroborăm. Astfel, toate datele din documentul informativ (mai puţin raportul Bronk despre autopsii) sunt verificate.

De ce am făcut această verificare?! De ce nu am mers direct la arhivele respective, cu cereri FoI pentru actele corespunzătoare, pentru a căpăta răspuns pe loc?!

Mai întâi, în cazul documentelor Top Secret, cui le ceri? În documentul informativ pentru Eisenhower scrie că este destinat „preşedintelui ales, strict confidenţial, copia nr. 1 din 1". S-ar părea că a existat încă o copie, aflată probabil într-un seif la Casa Albă. (Un asistent al lui Roosevelt şi Truman mi-a spus că foarte secretele materiale ale Proiectului Manhattan erau ţinute în Camera Hărţilor de la Casa Albă.) După cereri depuse la bibliotecile Truman şi Eisenhower, mi s-a spus că nu există nici un fel de referinţe MJ-12.

Odată intrat într-o asemenea arhivă, ţi se dă un Ghid pentru găsirea documentelor. Trebuie să selectezi cutia de care ai nevoie, care îţi va fi adusă. Titlurile actelor sunt abia schiţate, iar informaţii despre ele practic nu există. Trebuie să ghiceşti cutia cu actul care te interesează.

Mulţi oameni care nu sunt familiarizaţi cu Legea Libertăţii Informaţiei (*Freedom Of Information Act*) cred că ar fi fost suficient să cerem documentele MJ-12 pentru ca acestea să ne fie oferite pe tavă. Contrar cu ce crede lumea, FOIA nu este o cheie care-ţi deschide toate uşile. Legea nu intenţionează să transforme guvernul într-o maşină de căutare pentru toţi curioşii care vor să afle câte ceva despre subiecte picante. Dimpotrivă. Scopul ei este să ofere publicului acces la anumite clase de documente care pot fi clar definite şi uşor de găsit. Există numeroase excluderi, dintre care cele mai importante se referă la securitatea naţională şi la activităţile serviciilor de informaţii. (În Anexa D a cărţii prezentăm o listă a subiectelor tabu.)

O altă concepţie greşită este aceea că guvernul ar fi obligat să scoată de la secret totul după 20, 30 sau 40 de ani. Asta se întâmplă doar în Marea Britanie, nu şi în America. Anumite documente sunt puse la secret cu o dată de scoatere de acolo. Dar nu toate. Nu există o perioadă care să se aplice automat documentelor secrete.

Ar putea să pară logic ca acum să se ridice cortina secretului, sau măcar să se ridice la cerere pentru unele din ele. Măcar actele vechi de 50 de ani. Lumea s-a schimbat, am câştigat războiul rece. Ce rost are să mai existe secrete?

Din nefericire, logica aceasta nu ţine. Una dintre cele mai fascinante revelaţii ale mele la Biblioteca Eisenhower a fost aceea că în dosarele NSC apar foi pe care scrie că actul secret cutare sau cutare a fost retras din dosarul respectiv. La Eisenhower, aceste foi sunt de culoare roz şi au texte criptice de tipul „Memo TS (Top Secret), James Lay către Robert Cutler, 16 iulie 1954, o pagină".

Există o procedură de solicitare a unei justificări privind motivul pentru care un document mai este secret. Completezi un formular în care scrii tot ce ştii — numărul de pagini, data, nivelul de securitate, titlul, dacă-l ştii. Această cerere este trimisă la arhivă, care o transmite biroului de la care provine actul — de pildă, Consiliul Naţional pentru Securitate. Acesta îţi va răspunde. În cele din urmă.

Timpul mediu de răspuns din partea NSC este mai mare de doi ani. Unele răspunsuri au necesitat mai mult de şase ani. Uneori, NSC doreşte ca cererea să fie analizată şi de alte organizaţii — cum ar fi CIA, Departamentul de Stat sau cel al Apărării. Deci cererea trebuie să fie trimisă — de către petent — tuturor acestora.

În februarie 1988, am cerut o asemenea recenzie a unor acte secrete ale NSC. Până pe 1 martie 1990, nici una din cereri nu primise răspuns. Materialele erau încă secrete. Cerusem date despre Operaţiunea Solarium după descoperirea ei în documentele NSC

de la Biblioteca Eisenhower. Abia după alți ani am primit recenzia, și aceasta cenzurată.

În aprilie 1990, la Arhivele Naționale, am dat de Record Group 341, actele importantului Serviciu de Informații al Forțelor Aeriene. (Vezi detalii în Capitolul 5.) Lista făcea referire la un „Inventar preliminar al înregistrărilor de la Statul Major al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite", din 1963. Avea 56 de pagini, cu 512 intrări în index. Respectivele documente ar fi avut un volum uriaș, echivalentul a patru dulapuri mari de arhivă! Intrarea 63 se ocupa de „Ordine și memorandumuri cu corespondența respectivă, privitoare la acțiunile personalului între 1948 și 1954". Iar intrarea 23, mesaje Top Secret trimise și primite. Dar nici una dintre aceste intrări nu avea nici un fel de index suplimentar. Efectiv, nu știi ce să ceri.

Ed Reese a fost obligat să caute în depozit fiecare intrare, căutând indicii care să-i arate care dintre cutii ar fi utilă cercetătorilor. Din 24 de intrări, 15 nu aveau deloc cutii, iar trei doar o cutie. Din 721 de cutii, mi s-au putut aduce doar 75! Și, dintre acestea, acte din 1947 sau 48 fuseseră smulse!

Legea FoI, chiar în situațiile când se poate aplica, cere să identifici înregistrarea pe care o cauți, pentru că guvernul nu poate efectua o căutare pe bâjbâite. Dacă există ghiduri pentru subiectul respectiv, poți cere o recenzie a documentelor, pe baza notițelor criptice care le însoțesc. Acest lucru nu poate fi făcut prin telefon sau poștă, ci doar la fața locului.

În mod similar, la arhiva care conține dosarele oficiale NSC mi s-a spus că 15 la sută din dosarele Eisenhower sunt disponibile. Dar din 85 de documente din perioada 1947-59, doar 27 au fost scoase de la secret și apăreau în indexuri. Din 229 de la „Mill", doar 22. Un alt exemplu: 20 de pagini din cele 187 ale jurnalului de corespondență ale generalului Twining sunt amintite doar cu numărul paginii, din motive de securitate! Asta în 1989, după 45 de ani!

Concluzia este că practic nu ai acces la aceste arhive. Un individ, chiar dacă are rezolvată problema financiară (eu am fost susținut de Fondul pentru Cercetări OZN), nu are timpul, banii, sau, din motive de securitate, posibilitatea de a ajunge la capătul labirintului.

În ceea ce privește MJ-12, există piedici particulare. Oficial, nu se recunoaște existența lui Majestic. Dacă a fost — cum se pare că este cazul — un program ultrasecret, atunci a avut parte de compartimentare și de limitările impuse de aceasta. S-a lucrat cu exemplare unice, adresate strict celor vizați, astfel încât puțini au avut ocazia să știe despre el. Mulți funcționari guvernamentali sunt

foarte sinceri când spun că nu ştiu nimic despre Majestic-12. Dar, chiar şi dacă am întâlni pe cineva care a auzit de organizaţie, ce ar putea să ne spună? Dacă a fost atât de secret, atunci persoana ar fi obligată să nege.

Aceasta nu înseamnă că informaţia respectivă nu există. De-a lungul anilor, am petrecut multe săptămâni la 15 arhive diferite. Deşi unele dintre acestea au în mod sigur informaţii compartimentate Top Secret, nu am fost niciodată capabil să ajung la acestea. Biblioteca Eisenhower a recunoscut că posedă aşa ceva, dar nu a avut voie nici măcar să caute materiale cu indecşii *Majestic*, *MAJIC* sau *MJ-12*. La nivel guvernamental, compartimentarea informaţiei funcţionează perfect: un oficial care nu are nevoie să cunoască un raport, pur şi simplu nu îl cere. Punct.

Ca o ilustrare, din documentele NSC pe care le-am văzut (documente dinainte de 1960): una dintre intrări spunea „Titlu secret din motive de securitate". Chiar titlul raportului era clasificat *Above Top Secret*.

Altă dificultate este prezentată de materialele extrem de secrete, legate de aşa-numitul „buget negru". Programele nu sunt controlate de Congres, iar bugetele lor nu sunt cunoscute de nimeni. Un articol din 1990 din *Washington Post* dezvăluia că asemenea programe ale NSA costă 10-15 miliarde de dolari pe an şi se folosesc de circa 160.000 de oameni. Majoritatea cetăţenilor nu au auzit de NSA.

Ştim că NSA este implicată în activităţi OZN din lunga bătălie în instanţă dintre CAUS şi NSA. Spre sfârşitul anilor '70, CAUS ceruse CIA să furnizeze materiale OZN. Au rezultat aproape 900 de pagini OZN şi o listă cronologică de 57 documente, cu agenţiile de la care provin. 18 din acestea veneau de la NSA. S-a mers la NSA cu o cerere FoI, care a ajuns la tribunal. NSA a fost obligată să scoată 239 documente OZN, din care „doar" 160 erau proprii. Chiar şi după ce a mai eliminat patru, NSA a refuzat categoric să le elibereze pe celelalte 156, refuzând chiar să le arate judecătorului federal Gerhard Gessel. Chiar şi după ce judecătorul a citit justificarea *Above Top Secret* de 21 de pagini a agenţiei pentru neprezentarea actelor, cerută prin FoI, 75% din conţinutul acestei justificări era înnegrit.

Dar cele 79 documente care proveneau de la alte agenţii? 23 veneau de la CIA şi le-am solicitat în 1984. Treizeci şi cinci de luni mai târziu, CIA a furnizat nouă documente, toate fiind extrase din presa est-europeană despre observaţii OZN. Sovieticii au avut aceste ziare din ziua publicării, ce secret de stat conţineau ele? Celelalte 14 au fost păstrate la secret, din motive de securitate

națională. Am făcut apel în instanță, cerând documentele. CIA a răspuns doi ani mai târziu. Unsprezece au fost reținute în întregime, tot din motive de securitate națională, iar din celelalte trei am primit porțiuni mici, cuvinte fără sens pe pagini înnegrite.

Să ne întoarcem la oile noastre. Ofițerul care a întocmit documentul informativ este declarat Roscoe Hillenkoetter. Am căutat indicații din care să reiasă că nu ar fi putut face respectiva informare pe 18 noiembrie 1952. De asemenea, am verificat dacă nu cumva limbajul documentului nu seamănă cu cel folosit de general. După cum știm, o obiecție asupra autenticității era că generalul ar fi fost în Coreea la acea vreme. După unii sceptici, nu s-ar fi întors înainte de 1956. Dar cercetări mai atente au arătat că în Coreea a stat doar 11 luni. Pe 18 noiembrie 1952, era șeful Șantierelor Navale Brooklyn, din New York. În mod sigur putea merge la Washington de câte ori era nevoie.

Privitor la limbajul documentului, am făcut rost de peste 20 de diverse însemnări, memorandumuri și alte documente scrise de Hillenkoetter. Acestea au fost transmise doctorului Roger W. Westcott, expert în lingvistică recunoscut, doctor la Princeton, autor a peste 40 de cărți în domeniu, profesor la Harvard, Princeton, Oxford etc. La vremea aceea, era profesor de antropologie și lingvistică la Universitatea Drew din New Jersey. Iată comentariile sale pe marginea materialului Hillenkoetter:

> În opinia mea, nu există un motiv întemeiat ca să privim aceste comunicări ca frauduloase, sau să credem că vreuna dintre ele ar fi putut să fie scrisă de altcineva decât Hillenkoetter. Această afirmație este valabilă atât pentru controversatul document informativ prezidențial de pe 18 noiembrie 1958, cât și pentru scrisori, atât oficiale cât și personale.

Unii sunt nemulțumiți de faptul că doctorul Westcott nu a afirmat categoric că documentul ar fi fost scris de Hillenkoetter. O asemenea afirmație nu se poate face. Cineva de la CIA, de pildă, ar fi putut să citească hârtiile lui Hillenkoetter și să imite stilul.

Am descoperit-o pe doamna Hillenkoetter, în speranța de a căpăta acces la hârtiile soțului. Ea mi-a spus că intenționat nu a păstrat hârtiile, pentru că el a lăsat cu limbă de moarte să nu i le citească nimeni! CIA a refuzat să furnizeze copii ale memorandumurilor sau informărilor întocmite de Hillenkoetter. Unele dosare

de la Districtul Naval 3 (condus de Hillenkoetter de la sfârşitul lui 1952) sunt la Arhivele Naţionale din Bayonne, New Jersey. Din nefericire, îndosarierea a fost făcută prost.

Din cauză că scepticii nu au fost în măsură să ofere lucruri de substanţă legate de Majestic-12, ei au atacat puternic diverse aspecte legate de stil, sau format. Klass şi alţii au susţinut în mod repetat că documentul este fals, pentru că formatul datei este greşit. În document, data este scrisă în succesiunea zi, lună, virgulă, an, nu aşa cum se obişnuieşte (lună, zi, virgulă, an). În plus, datele cu o cifră au un zero înainte, de exemplu *01 august, 1950*. Klass şi alţii susţin că acest format nu a fost folosit decât după apariţia masivă a calculatoarelor, mulţi ani după data documentului.

Deoarece Bill Moore a folosit în unele scrisori ale sale către Klass acest format de dată, Klass susţine chiar că falsificatorul ar fi Bill, neglijând faptul că Bill a folosit şi celălalt format de dată în numeroase scrisori. De asemenea, nu aminteşte de multele exemple, din diverse locuri, din acea perioadă, de folosire a formatului din document. Se pare că este un standard NATO. În cartea sa *Above Top Secret*, Timothy Good include asemenea exemple. Astfel de exemple am descoperit şi eu, în căutările mele. Dacă Hillenkoetter a pregătit documentul pentru Eisenhower, atunci a fost de la militar la militar. În plus Hillenkoetter a luptat în Europa, iar francezii folosesc formatul respectiv de dată.

Mai important, dacă petreci suficient de mult timp căutând prin arhive, dai de multe formate de dată folosite de aceeaşi persoană sau provenind de la biroul uneia şi aceleiaşi persoane. De exemplu, în scrisorile generalului Walter Bedell Smith (membru MJ-12) către generalul George Marshall — bilețele, felicitări, mulţumiri etc. — există patru formate de date diferite: 29 decembrie 1952; 26 octombrie, 1954 (v. virgula); octombrie 7, 1954; şi 12/29/54. Trei dintre aceste scrisori sunt scrise şi semnate de Smith în persoană. El provin din Arhivele Marshall.

Unde a scris Hillenkoetter documentul informativ? Evident, într-un loc cu grad înalt de securitate. Oare la sediul Districtului Naval 3? Cine să aibă acolo nevoie de informaţii referitoare la Majestic-12, despre care nu trebuia să ştie decât preşedintele? Fiind şef al CIA între 1947 şi 1950, s-ar putea ca documentul să fi fost scris de cineva care avea dreptul să ştie din cadrul CIA.

În 1952, acel cineva ar fi putut fi succesorul lui Hillenkoetter, Walter Bedell Smith, care se presupune că a devenit membru

Majestic-12 în 1950, în locul lui Forrestal. Abordarea lui Smith nu putea fi o problemă pentru Hillenkoetter. În plus, dat fiind că Smith lucrase îndeaproape cu Eisenhower în Europa în timpul războiului şi făcea parte din aceeaşi armă (spre deosebire de Hillenkoetter, care era amiral), nu ar fi surprinzător ca Hillenkoetter să-i ceară sfatul lui Smith privitor la formatul documentului şi la stilul agreat de Eisenhower.

Ipoteza de mai sus este rezonabilă, dacă ne raportăm la cartea lui Eisenhower *Mandate for Change* („Mandat pentru schimbare"). Pe aceeaşi pagină sunt menţionate întâlnirea cu Truman, instrucţiunile acestuia şi informarea privitoare la securitatea naţională şi chestiuni de apărare, informare făcută de nimeni altul decât directorul Smith al CIA. Am descoperit într-o scrisoare a lui Smith către Truman din 9 ianuarie 1953 că acesta îi informase deseori pe Eisenhower şi Adlai Stevenson în chestiuni privitoare la securitatea naţională, chiar în timpul campaniei electorale.

Smith a declarat că l-a informat pe Eisenhower de patru ori după alegeri şi de patru ori în timpul campaniei. Din păcate, nici una din arhivele consultate nu mi-a putut da indicaţii despre ce conţin aceste informări. Am mers la CIA cu cereri FoI. Am plătit taxa de căutare. Peste mai mult de doi ani mi-au răspuns că nu găsesc nimic conform cu cererea mea! Am făcut apel şi au trecut alţi trei ani până să-mi răspundă că tot nu au documentele. Este foarte puţin probabil ca CIA să nu aibă informările directorului său către preşedintele ales, mai ales că ofeream şi datele şi orele pentru două dintre ele.

Trebuie subliniat că documentele MJ-12 au fost pregătite de persoane care nu s-au aşteptat niciodată ca ele să servească la altceva decât la informarea destinatarilor. Au fost clasificate ca documente cu distribuţie extrem de limitată, categoric fără a se ţine cont de apariţia Legii Libertăţii Informaţiei, mulţi ani mai târziu. Formatul a fost de mai mică importanţă decât avem tendinţa să credem astăzi. În lumea noastră computerizată, este foarte uşor ca un întreg birou sau departament guvernamental să aibă acelaşi format al actelor. Dar în epoca anterioară formatele erau determinate fie de capriciile şefului, fie de experienţa secretarei, nu de o bază de date predefinită.

Nu există o regulă ca oamenii care lucrează pentru guvern să folosească un anume format pentru documentele interne. În mod sigur, nu există un standard. Am copii a trei memorandumuri ale lui Allen Dulles, director CIA, către colonelul A.J. Goodpaster.

secretar cu personalul al preşedintelui Eisenhower. Toate din noiembrie 1956, toate cu trei formate diferite ale datei. De fapt, pe una data a fost ştampilată, nu bătută la maşină. Toate corpurile de literă erau diferite.

Altă problemă este termenul de *Ordin executiv #092447*, care identifică, în pagina 6 a informării, memorandumul Truman-Forrestal. S-au făcut multe cercetări, dar numărul acestui ordin nu se potriveşte în nici unul dintre şirurile de asemenea ordine.

Se pare că totuşi nu este o problemă atât de gravă. Dacă documentul informativ a fost bătut la maşină pe 18 noiembrie 1952, se prea poate ca memorandumul să nu fi fost conceput — în 1947 — ca Ordin Executiv în sensul oficial. Nu se putea şti întinderea ordinului, sau că va exista o confruntare cu extratereştrii sau cu publicul care cere dovezi. Se pare că a fost emis pentru a-i oferi lui Forrestal banii şi personalul necesar pentru efortul muşamalizării.

Deoarece administraţia democrată trecea ştafeta uneia republicane, se prea poate ca oamenii lui Truman să-i fi dat memorandumului o titulatură oficială, pentru justificarea lucrurilor pe o bază formală. Eisenhower, fost comandant militar, era obişnuit să aibă de a face cu ordine, iar administraţia Truman s-ar putea să fi dorit să-i ofere un fel de autorizaţie formală.

Un lucru ciudat cu data de pe memorandumul Truman-Forrestal: aceasta are două aspecte. Cuvântul *septembrie* este scris mult sub *24, 1947*. Iar cele două părţi ale datei sunt scrise cu tipuri diferite de litere. Dacă se compară virgulele din text cu cele ale datei, deosebirea este evidentă. Aceasta sugerează că data a fost aplicată ulterior documentului.

Dar avem câteva memorandumuri NSC de la Lay scrise cu două tipuri de caractere. Asta nu înseamnă că se pune cumva la îndoială autenticitatea lor.

Punctul care s-a pus după dată sugerează locul inserării datei. Numai în cabinetul lui Bush şi numai de către secretarii acestuia putea fi pus acest punct.

Şi de ce să fie semnat memorandumul? Dacă lui Forrestal i-a fost adresat un Ordin Executiv, atunci originalul ar fi trebuit să aibă semnătura lui Truman, iar copia o ştampilă cu „semnat de Harry Truman". Nu e cazul.

Memorandumul a fost pregătit şi semnat de Truman şi păstrat de Forrestal. Copii au avut probabil Bush şi directorul Hillenkoetter al CIA, amândoi menţionaţi în memorandum şi cunoscuţi pentru discreţia lor. Forrestal a rămas pe post până în martie 1949, când a

demisionat, a fost internat curând în spital şi apoi s-a sinucis, în mai 1949. Ce s-a întâmplat cu dosarele lui? Oare au revenit, cu tot cu memorandumul, succesorului său, Lewis Johnson? Pur şi simplu, nu ştim.

Ceea ce ştim este că Forrestal a fost instabil mental în lunile de dinaintea sinuciderii. A avut loc o anchetă FBI, la cererea sa, pentru că i se părea că vede spioni la tot pasul şi avea şi alte manifestări paranoice. Din cauza acestei situaţii, probabil că Hillenkoetter sau Smith au decis ca orice autorizaţie a lui Forrestal pe care urmau s-o prezinte lui Eisenhower trebuie să fie semnată şi de Truman, pentru credibilitate. Bush era încă activ, iar dosarele lui posedau o copie a scrisorii semnate de Truman pe 1 octombrie 1947. Truman însuşi ar fi putut adăuga semnătura, sau poate Smith a presupus că Eisenhower vrea o copie sau un original cu semnătură.

Da, semnătura lui Truman. Una dintre cele mai grave acuzaţii ale lui Philip Klass de la sfârşitul lui 1989, a fost că semnătura de pe memorandum este identică cu cea de pe o scrisoare de informare a lui Truman către Bush, de pe 1 octombrie 1947. Klass a susţinut că memorandumul Truman-Forrestal este un fals, şi prin urmare întregul caz MJ-12 este un fals. Raţionamentul lui era că nu există două semnături identice decât dacă una dintre ele este un fals.

Într-un articol din iarna 1987-1988 din *Skeptical Inquirer*, Klass include fotografii ale semnăturilor din ambele documente şi măsurile lungimilor diferitelor porţiuni ale semnăturii din documentul Truman-Forrestal (făcute de Bill Moore). Nu a inclus măsurătorile de la Truman-Bush şi nici restul scrisorii de la Casa Albă. În alte articole, el afirmă că semnătura Truman-Forrestal este de 1,032 ori mai lungă decât cealaltă. El explică această diferenţă prin procesul de fotocopiere, care ar lărgi scrisul la maşină. Iar falsificatorului i-ar fi trebuit trei copii ca să ajungă la un fals atât de bun.

Dacă ar fi *inclus* şi celelalte măsurători, ca şi antetele ambelor acte, cititorii ar fi fost în măsură să judece singuri unele aspecte:

- Semnăturile sunt foarte limpede *diferite*. Dacă le ţii în lumină una sub alta, cum recomandă Klass, nu se potrivesc, nici dacă luăm în considerare presupusa „lărgire".
- *Harry* din Truman-Forrestal este de 1,012 ori mai lung decât *Harry* din celălalt document, în vreme ce raportul lungimii cuvântului *Truman* este de 1,032 — 1,04. Dar antetele au exact aceeaşi lungime. Este evident că o fotocopiere ar fi dus la acelaşi raport al lungimilor din toate părţile documentelor.

• Dar compararea altor semnături ale lui Truman? Truman a semnat zeci de mii de scrisori, memorandumuri şi alte documente. Într-o scrisoare către familie, după uluitoarea lui victorie în alegerile din 1948, scria că este nevoit să semneze 500 de scrisori de mulţumire pe oră! Dacă există alte perechi similare de semnături, atunci asemănarea semnăturilor pusă în discuţie de Klass este nesemnificativă.

Klass a mai spus şi că la ambele semnături există o uşoară deviere a stiloului, în partea de sus a *H*-ului, ca dovadă a identităţii lor şi a susţinut că un expert, fost agent CIA, l-a asigurat că tipul de literă din memorandumul Truman-Forrestal este al unei maşini Smith-Corona, apărută abia pe la mijlocul anilor '60. Dar aceste afirmaţii sunt în cel mai bun caz false.

• Lăţimea liniei de cerneală este diferită în cele două semnături. În plus, am copii a cel puţin trei semnături autentice Truman, fiecare cu acelaşi semn la *H*.

• Alţi experţi nu sunt de acord cu sursa CIA a lui Klass. Ei spun că textul este din perioada anilor '40. Mai mult, sunt siguri că maşina cu care s-a scris *24, 1947* este chiar din acea perioadă. Dar dacă un falsificator a avut acces la o maşină de scris mai veche, de ce ar fi scris cu ea doar partea cu data şi nu întregul document?

Cu aceasta, am dus cât s-a putut de departe analiza documentelor MJ-12 propriu-zise. Surprinzător, nimic din descoperirile noastre nu a dus la demonstrarea că documentele ar fi falsuri. În lipsa unei confirmări independente, poţi să crezi, sau să nu crezi în autenticitatea lor.

La fel de misterios pe cât am primit documentele MJ-12, am primit şi prima confirmare.

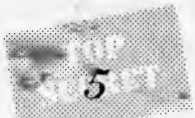

MEMORANDUMUL CUTLER-TWINING

MJ-12 este o grupare de indivizi cu împuterniciri mari, unii dintre cei mai importanţi oameni ai perioadei de după război. Nici unul

dintre ei nu fusese aleș în funcții publice. Totuși, un asemenea grup nu poate fi autosuficient, are nevoie de o bază materială, de tehnicieni. Dată fiind natura dispersată a grupului, asistenții ar trebui să fi provenit din departamente și locuri diferite. Iar compoziția acestui personal de susținere a activității trebuie să fi fost și ea fluctuantă. Trebuie să fi fost implicate laboratoare secrete de peste tot din America. Puțini din aceşti oameni ar fi cunoscut toate detaliile, dar au participat la mișcarea hârtiilor pe care chiar și o organizație compartimentată ca MJ-12 este nevoită să le producă.

Unul dintre cei mai bine plasați în cadrul acestui personal a fost un om numit Robert Cutler. Judecând după cartea sa *No Time for Rest* („Nici un moment de odihnă"), care tratează viața sa în slujba guvernului, Cutler a fost o personalitate fascinantă. Burlac, bancher în Boston, cu mare putere de muncă și luându-și foarte în serios responsabilitățile, a fost general în timpul celui de-al doilea război mondial, fiind angrenat în munca administrativă, a făcut parte din Consiliul de Strategie Psihologică al CIA după război și a fost foarte activ în campania electorală al lui Eisenhower în 1952. Om cu multe realizări, dar fără să facă prea multe valuri, după standardele de la Washington.

În iulie 1954, Cutler era Asistent Special pentru Securitatea Națională al lui Eisenhower. Răspundea de supravegherea activităților Consiliului Național pentru Securitate, participa la toate ședințele acestuia și era legătura dintre acesta și președinte, lucrând foarte îndeaproape cu James Lay, secretarul executiv al NSC. În timpul lui Eisenhower, NSC nu era o organizație de mare întindere, cum avea să devină sub Oliver North. Dar era un grup foarte activ și foarte important, iar Ike se folosea de el mai mult ca Truman. Aveau loc numeroase ședințe și multe dintre ele generau informații pentru președinte. Acesta și era rolul organizației: de ghid și sfătuitor pentru președinte.

Prin urmare, NSC pregătea tot felul de hârtii, aproape toate secrete, mai ales în materie de afaceri externe. Acestea treceau prin multe analize și revizii. Copiile schimbărilor propuse erau trimise zecilor de oficiali pentru comentarii și amendamente. Toate schimbările erau sintetizate de Cutler și Lay, apoi trimise înapoi, pentru comentarii suplimentare. Astfel, Cutler și Lay erau manipulatorii supremi ai unui munte de documente secrete.

Probabil că 14 iulie 1954 a fost o zi ca oricare alta la Washington. James Lay s-a întors la biroul său de la o întâlnire cu

preşedintele Eisenhower la 2:30 p.m. La 4:30, a primit un scurt telefon de la preşedinte. A pus jos receptorul şi probabil a chemat o secretară şi i-a dictat ceva. Secretara a revenit cu materialul bătut la maşină. În acesta intra şi următorul memorandum:

MEMORANDUM PENTRU GENERALUL TWINING

SUBIECT: NSC/MJ-12 Proiect de studii speciale

Preşedintele a decis ca informarea MJ-12 SSP să aibă loc în timpul deja anunţatei întâlniri de la Casa Albă de pe 16 iulie, nu conform programului iniţial. Aranjamentele vă vor fi explicate la sosire. Vă rog să vă modificaţi corespunzător programul.

Se presupune că vă veţi da tot concursul în schimbarea amintită a programului.

ROBERT CUTLER
Asistent Special al Preşedintelui

Odată terminat, documentul a primit calificativul TOP SECRET INFORMAŢIE CU RESTRICŢII DE SECURITATE şi a fost trimis. Perfect normal.

La peste 30 de ani după aceea, în martie 1985, eram în vizită la Washington, D.C. pentru a prezenta o lucrare la o conferinţă internaţională de iradiere a alimentelor. Aveam ceva timp liber şi am mers cu Ed Reese la Departamentul Militar Modern al Arhivelor Naţionale. Ed mi-a spus că arhivarii revedeau statutul de secret la dosarele serviciului de informaţii al Forţelor Aeriene. Deoarece informaţiile OZN sunt, de obicei, prelucrate de serviciile de informaţii ale diverselor departamente, părea logic ca aceste materiale să aibă subiecte de această natură.

Ed m-a trimis la dosarele secrete. Acolo am vorbit cu Jo Ann Williamson. Jo Ann mi-a spus că revizuirea urma să se termine cam peste o lună.

O revizuire a stării de secret nu înseamnă nicidecum o scoatere de la secret. Înseamnă că fiecare document este examinat, de obicei de rezervişti cu autorizările corespunzătoare, care văd dacă documentul se încadrează în liniile dictate de agenţiile de la care provine, pentru a fi declasificat sau a rămâne secret în continuare. Uneori, un document este scos de la secret dacă se şterg câteva cuvinte

(nume de oameni sau organizații, de exemplu). O asemenea revizuire este minuțioasă, mai ales la dosarele serviciilor de informații, atât de stufoase.

Trei luni mai târziu, după mai multe apeluri telefonice, am ajuns să aflu că înregistrarea 267 provenită de la Air Force Record Group 341 fusese revizuită. I-am anunțat de acest lucru pe Moore și Jaime Shandera și am descoperit un document OZN Top Secret din 1948, care nu mai era secret. (Mai fusese eliberat și un alt document secret, care relata observația OZN a puternicului senator de Georgia, Richard Russel, în timpul unei vizite în Europa de Est.)

În timp ce așteptam reclasificarea documentelor, Jaime Shandera și Bill Moore primiseră câteva cărți poștale ciudate, cu niște cimilituri incitante. Adresa expeditorului era „Box 189. Addis Abeba, Etiopia" și avea timbru de Noua Zeelandă. Ținând cont că Bill și Jaime aveau contacte cu oameni din interiorul guvernului, știam că ar fi fost ușor să pui ștampila respectivă pe orice plic. Moore mi-a citit una din cărțile poștale la telefon. Am încercat să rezolvăm împreună enigma. Se menționau Documentele Reese, ca și Suitland, un loc de depozitare a actelor guvernamentale — și un fel de anexă a Arhivelor Naționale — pe care-l vizitasem în martie. Am decis că ar fi cazul ca cineva să meargă la Washington.

La începutul lui iulie, Bill și Jaime au zburat la Washington și au început să caute prin cutiile Intrării 267. În câteva zile, au parcurs 120 de cutii și au descoperit 75 de pagini care meritau să fie copiate. Oricât de straniu ar suna în epoca calculatoarelor, a fost mult de muncă.

Nici unul dintre milioanele de documente guvernamentale din cele mai multe arhive nu este computerizat. Procedura standard într-o arhivă este ca cercetătorul să stea într-o zonă supravegheată și să ceară o anume cutie. La unele arhive există ghiduri care conțin titlurile dosarelor din fiecare cutie. La altele, ghidurile sunt atât de generale, încât nu folosesc la nimic. Arhivarii aduc cutiile câte 6-18 — depinde de regulile arhivei. Fiecare cutie are o înălțime de 30 cm și o lățime de 15 cm, cu un capac rabatabil și biblioraftur. Deși acestea au titluri, ele nu dau nici un fel de indicație asupra documentelor (dacă sunt scrisori, memorandumuri etc.). Cercetătorul trebuie să caute ce-l interesează pagină cu pagină. Sub ochiul atent al arhivarului, așezat la o masă apropiată, cercetătorul scoate biblioraftul din cutie, îl parcurge, îl pune în cutie, ia altul. Când a terminat, căruciorul este luat și, după o vreme, este adusă o altă încărcătură.

Documentele originale nu pot fi scoase din arhive. (S-au furat ocazional documente cu semnături ale oamenilor celebri, dar asta e altă treabă.) Înainte de 1990, copierea unor pagini presupunea inserarea unei hârtii speciale la locul respectiv. Funcționarii arhivei făceau copia și o trimiteau prin poștă, împreună cu o factură de 35 cenți per pagină.

Arhivele nu numai că nu te lasă să scoți documente originale, dar nici să aduci ceva în locurile sigure. Tot ce ai trebuie lăsat afară, într-un dulap, sub cheie, până și hârtia. Dacă vrei să notezi ceva, ți se aduce totul dinăuntru.

Cutiile de la Arhivele Naționale sunt păstrate sub cheie. Numai cei care au aprobarea, în general funcționari cu legitimații înalte, pot intra la seifuri. Acestea sunt zone uriașe închise, cu rafturi până în tavan și șiruri de cutii aliniate cât vezi cu ochii.

Avusesem mai înainte privilegiul de a intra într-un asemenea „seif" la Arhivele Naționale, escortat îndeaproape de Ed Reese. Încercam să determin ce materiale sunt în cele peste 300 de cutii cu dosare de la JRDB, organizație cu subcomitete care se ocupau de orice, de la războiul biologic la rachete balistice și nave spațiale. Materialul fusese revizuit și exista o lungă listă cu tot felul de materiale disponibile, dar între listă și cutii nu era nici o corelație. Am selectat un număr de subiecte din listă, apoi am coborât cu Reese în sală. El a verificat câteva cutii, ca să vadă dacă conțin ce doresc eu. Altfel, ar fi trebuit să aducă cutia, să vorbească cu mine, să ducă cutia la loc, să aducă alta și așa mai departe. În felul acesta s-a economisit mult timp. Evident, nu am fost scăpat nici o clipă din ochi.

Bill și Jaime au descoperit că mare parte din materialul corespunzător Înregistrării 267 este încă secret. Foile înlocuitoare aveau rezumate criptice, cum ar fi: „memo, trei pagini, Top Secret, Bill Jones către John Smith, 22 iulie 1953". Pentru a avea o șansă să vadă acel material, ei ar fi trebuit să ceară o re-revizuire, o experiență care ar fi putut dura ani întregi.

În timp ce punea un biblioraft înapoi într-o cutie (cutia 189), Jaime a descoperit o bucată de hârtie între dosare: memorandumul din 14 iulie 1954 al lui Culvert, destinat generalului Twining.

Memorandumul este o copie la indigo albastru, pe foiță. Mesajul era direct și simplu — vezi textul complet de mai sus. Se referă la o informare legată de un Proiect Special de Studii

NSC/MJ-12. Hârtia era veche, avea chiar filigran. Marginile sunt mâncate de timp. De-a lungul marcajului de securitate, neobişnuit, din colţul dreapta sus, există o linie oblică, trasă cu un creion roşu. Textul nu dă nici un indiciu despre subiectul proiectului — e o simplă înştiinţare administrativă. Cuvântul *în timpul* este subliniat. Nici o semnătură, nici măcar un */s/* lângă numele lui Cutler, care să arate că originalul ar fi fost semnat.

Totuşi, dacă această însemnare banală este autentică, înseamnă că a existat un grup care lucra la un Proiect de Studii Speciale NSC/MJ-12, cu o înaltă clasificare secretă.

Încă de la descoperirea sa din 1987, hârtia a fost contestată din toate părţile. S-a încercat interpretarea, contestarea autenticităţii, chiar şi descoperitorii au fost dezavuaţi. Denigratorii susţin că corpul de literă folosit este prea nou. Cinicii spun că Moore şi Shandera au strecurat ei înşişi hârtia, după care au „descoperit-o" — o imposibilitate, datorită modului de funcţionare a arhivelor.

Seara, după ce au ieşit de la arhivă, Bill m-a sunat. Mi-a citit memorandumul şi a descris cum l-a descoperit Jaime. Memorandumul nu avea nici o legătură cu cutia 189. Ghicitoarea din cartea poştală se dovedise utilă.

Ca la orice nouă informaţie OZN, am încercat să facem cercetări meticuloase asupra autenticităţii, înainte de a anunţa lumii găsirea ei. Procesul seamănă cu analiza indiciilor într-o anchetă poliţistă. E nevoie de multă muncă de teren, dar fiecare pas te apropie mai mult de certitudine.

Pentru început, Bill şi Jaime au văzut limpede filigranul cu numele fabricantului — Fox Paper. (După câţiva ani, Ed Reese ne-a permis lui mie şi lui Bruce Maccabee să fotografiem hârtia şi să analizăm nuanţa hârtiei, marcajele şi filigranul.) Moore a contactat firma Fox Paper din Wisconsin, a vorbit cu expertul lor în filigrane şi a stabilit că hârtia face parte dintr-unul din loturile de serie limitată din perioada 1953-1970, din care nici o foaie nu a fost trimisă la papetării. Guvernul a cumpărat foarte multe din aceste loturi. Deci hârtia se potriveşte, pentru că a apărut în multe birouri guvernamentale, fiind în acelaşi timp inaccesibilă marelui public.

Pe lângă hârtie, s-au verificat şi stilul, limbajul, formatul şi corpul de literă, care par să fie autentice, mai ales comparate cu alte memorandumuri ale lui Cutler, cunoscute ca valabile.

În timp ce Bill îmi citea hârtia la telefon, mi-am amintit imediat de memorandumul Cutler-Twining din 13 iulie 1953, descoperit

de noi în 1981 în hârtiile generalului Twining de la Biblioteca Congresului, Diviziunea Manuscrise. Descoperisem, într-o cutie scoasă de la secret, un dosar marcat TOP SECRET EYES ONLY — Top Secret Strict confidențial — adică material foarte secret. Două memorandumuri — ambele de la Cutler — se ocupau de Operația Solarium. Unul era datat 25 iunie 1953, trimis Secretarului Apărării şi apoi generalului Twining, care la vremea aceea era şef de stat major la Forțele Aeriene. Celălalt era datat 13 iulie 1953 şi fusese trimis direct lui Twining. Iată texul acestuia, semnat de Cutler:

MEMORANDUM PENTRU GENERALUL TWINING

Preşedintele vă aşteaptă la Întrunirea Extraordinară a Consiliului pentru Securitatea Națională, în camera de emisie, joi, 16 iulie, la 09:00 a.m. Este de dorit să nu aveți alt program înainte de ora 06:00 p.m. a aceleiaşi zile. Programul vă va fi explicat în detaliu la întrunire.

Datorită naturii întrunirii, sunt necesare precauțiuni speciale de securitate şi menținerea unui secret absolut asupra participării, ca şi a conținutului întrunirii. Vi se cere să intrați în curtea Casei Albe pe la poarta de sud-est, nu mai târziu de 8:45 a.m. şi să coborâți din maşină la intrarea dinspre sud (rezervată diplomaților) a Casei. Maşina dumneavoastră va trebui să fie deplasată într-un loc care să nu fie în apropierea Casei Albe.

Preşedintele vă aşteaptă să luați prânzul cu el la Casa Albă la 12:30 p.m.

Pentru a evita comunicațiile pe acest subiect, se presupune că în absența unui aviz contrar vă veți da concursul la împlinirea aranjamentelor de mai sus.

ROBERT CUTLER
Asistent Special al Preşedintelui

Cuvintele finale ale celor două memorandumuri sunt practic aceleaşi. Altă similitudine constă în afirmația că detaliile specifice vor fi furnizate doar la întâlnirea propriu-zisă. Memorandumul din 25 iunie 1953 spune: „Programul vă va fi explicat în detaliu la întrunire"; cel din 1954 precizează: „Aranjamentele vă vor fi explicate la sosire".

Pe lângă similitudinile în cuvintele folosite, există şi asemănări în ceea ce nu se spune. Nici unul nu dă indicații despre subiectul întrunirii — alt indiciu de autenticitate.

Deşi ne-am putea gândi că un document cu înaltă clasificare secretă trebuie să fie plin de detalii, fiind văzut de puţine persoane, regula este de fapt cea contrară. Am văzut multe memorandumuri Top Secret declasificate, care conţineau foarte puţină informaţie şi cred că aceasta este regula. Cu cât mai puţină informaţie scrisă, cu atât mai bine. Câtă vreme destinatarul ştie despre ce e vorba, nu e nevoie să afle şi alţii — secretare, curieri etc.

Verificarea altui aspect ciudat al memorandumului Cutler-Twining din 1954 — absenţa semnăturii sau a unui */s/*, fapt neobişnuit pentru că de obicei Cutler îşi semna hârtiile, a venit din altă sursă. Robert Todd, un neobişnuit cercetător de pe Coasta de Est, care a scris peste 1000 de cereri FoI, a verificat mai atent activitatea lui Cutler din iulie 1954. De la Biblioteca Eisenhower a obţinut informaţia că Cutler se afla într-o lungă călătorie prin Europa când a fost dactilografiat memorandumul! Amănunt important, pentru că dacă am fi avut semnătura sau */s/*-ul am fi ştiut că avem de a face cu un fals. Cutler nu putea fi în aceeaşi zi şi în Europa şi în biroul lui de la Casa Albă.

Unul dintre cele mai virulente atacuri la adresa memorandumului a venit — nici o surpriză — din partea lui Philip Klass, care de douăzeci de ani loveşte în tot ce este pro-OZN. Acesta a publicat despre OZN-uri patru cărţi şi multe articole, mai ales în *Skeptical Inquirer*. Este şeful subcomitetului OZN al autointitulatului Comitet pentru Studierea Ştiinţifică a Pretinselor (fenomene) Paranormale (CSICOP). Deşi a citit Proiectul Blue Book, susţine că nu există observaţii OZN care să nu fi fost explicate şi nu menţionează în scrierile lui niciodată Raportul Special 14 al Blue Book.

Klass a atacat subiectele MJ-12 încă de la începuturi. Una din afirmaţiile lui a fost că memorandumul Cutler-Twining nu poate fi autentic, pentru că acel corp de literă nu exista la vremea aceea. Memorandumul era scris în „pica", mare, iar Klass susţine că la Casa Albă se folosea doar „elite", un corp mai mic. El mi-a scris pe 16 ianuarie 1989:

> Vă provoc să prezentaţi un singur memorandum/scrisoare de afaceri de la Casa albă scrisă de Cutler sau Lay, cunoscut ca fiind autentic şi din perioada 1953-1955, cu un corp de literă de aceeaşi mărime şi cu acelaşi aspect cu cel folosit în pretinsul memorandum Cutler-Twining din 14 iulie 1954.

(Lay era funcționar public de carieră. Lucrase în timpul războiului la serviciul de informații al Armatei, iar în 1954 era secretar executiv al NSC, succedându-i lui Sidney Souers în acest post în 1950. Înainte fusese asistentul lui Souers. Lay a rămas secretar executiv pe tot timpul mandatului lui Eisenhower.)

Klass a inclus și nouă mostre de memorandumuri NSC ale lui Cutler din acea perioadă, toate scrise cu corpul elite. Pentru a mă „motiva", mi-a oferit 100 de dolari pentru fiecare asemenea document pe care i-l puteam aduce, în limita a 1000 de dolari.

Argument aparent solid, și își mai risca și banii. El a mai trimis copii ale provocării și altora. Dar Klass nu cunoștea rezultatele cercetărilor efectuate de doctorul Bruce Maccabee și Robert Swiatek de la Fondul pentru Cercetări OZN, care ajunseseră la materiale NSC din epoca Eisenhower, disponibile pe atunci la Arhivele Naționale. Deși nu existau prea multe documente scoase de la secret pe vremea aceea, ei au reușit să descopere trei tipuri de literă folosite în epocă: două *pica* diferite și un *elite*.

Știam că afirmația lui Klass că la Casa Albă nu se foloseau caractere *pica* este falsă încă de atunci și fără munca celor doi. Aveam în propriile dosare numeroase memorandumuri de la Cutler și Lay, scrise în *pica*. I-am trimis lui Klass copiile a douăzeci dintre ele, iar după o lună copiile altor 14 memorandumuri *pica* ale lui Lay, găsite la Biblioteca Eisenhower. Pe 3 martie, Klass mi-a trimis un cec de 1000 de dolari. Se pare că cel mai înverșunat denigrator OZN era satisfăcut că literele din „Cutler-Twining" sunt OK.

Altă provocare a venit dintr-un loc mai puțin așteptat — Biblioteca Eisenhower. În articolul din *Observer* din Londra din 31 mai 1987 care discuta documentul informativ MJ-12, scriitorul Martin Bailey amintea și de memorandumul Cutler-Twining. După ce a cercetat în mai multe arhive, Bailey a apelat la Jo Ann Williamson de la Arhivele Naționale. Aceasta a declarat sec că memorandumul Cutler-Twining este un document foarte straniu. Bailey o citează: „[Memorandumul] a fost descoperit în dosarele directorului cu informațiile din USAF și este categoric autentic, dar nu am descoperit nici o mențiune despre întrunirea MJ-12 programată pentru cel puțin două zile mai târziu. Este foarte surprinzător că nu există nici un act despre MJ-12 și nu avem nici o idee ce este acesta."

Williamson fusese prinsă cu mâța-n sac, memorandumul fiind descoperit în arhiva ei. Se pare că a cerut și părerea celor de la Biblioteca Eisenhower.

Cum se întâmplă adesea, o parte din afirmațiile ei au fost interpretate greșit, din lipsă de context. De exemplu, Williamson a spus că nu au existat întruniri NSC pe 16 iulie 1954. Totuși, memorandumul Cutler-Twining nu specifică dacă informarea va avea loc în timpul unei ședințe NSC, ci este vorba de „o întrunire deja programată". Aceasta putea fi o ședință a Statului Major Interarme, a cabinetului sau a oricărui grup.

În mod similar, Biblioteca Eisenhower a venit cu afirmația că toate copiile la indigo ale memorandumurilor lui Cutler au fost făcute pe hârtie „foiță de ceapă" cu un anume filigran, altul decât cel din memorandumul Cutler-Twining. Au spus-o atât de răspicat de parcă ar fi cercetat toate documentele NSC. De fapt, tot ce spuneau ei se aplica la foarte puținele exemplare de copii la indigo pe care le aveau. Este evident că nu aveau cum cerceta cele 250.000 de pagini de materiale NSC din arhiva lor, cu zeci de mii de pagini Cutler, pentru că nu au destul personal. Mai târziu, au schimbat afirmația, dar numai după ce am arătat un număr de copii pe foiță de ceapă, cu diverse filigrane.

Bailey a continuat, citându-l pe Barry Greenwood, care s-a întrebat dacă nu cumva este vorba de o farsă foarte sofisticată: „În acest document de la Casa Albă există niște ciudățenii. De exemplu, este nesemnat. Este posibil să fi fost făcut de cineva care să vrea să demonstreze existența lui MJ-12, care apoi a inserat-o în dosarele de la serviciul de informații, deschis de curând publicului. Falsificatorul nu avea decât să ceară apoi o copie de la arhivă, cu respectiva ștampilă oficială de «scos de la secret». Poate că a existat un MJ-12, dar pentru autentificarea documentelor este necesară încă multă muncă."

Argument aparent logic, dar numai pentru cititorul nefamiliarizat cu lucrul în arhive. Cine se uită la originalul memorandumului Cutler-Twining va fi izbit nu numai de faptul că este în cerneală albastră, probabil de la un indigo, ci și de un mic semn oblic făcut cu un creion roșu peste marcajul de securitate. Desigur, pe o fotocopie este dificil să-ți dai seama dacă semnul a fost făcut cu creionul și, cu atât mai puțin, dacă creionul a fost roșu. În timpul vizitei mele la Biblioteca Eisenhower, după descoperirea memorandumului Cutler-Twining, am remarcat într-un dosar cu documente

originale, în cea mai mare parte, că multe aveau această linie oblică roşie peste marcajul de securitate.

Amintindu-mi de Cutler-Twining, l-am întrebat pe arhivar ce semnificaţie are liniuţa roşie. El mi-a răspuns că, atunci când se decide declasificarea unui document — adică scoaterea de la secret — se trage peste marcajul de securitate această linie cu un creion roşu. Nu ştiusem acest lucru, cum nu ştiuseră nici Jaime sau Bill; asta înseamnă că e plauzibil ca memorandumul să fie autentic. Oricine l-a pus în Cutia 189 la Arhivele Naţionale, cunoştea convenţia liniei oblice roşii. Ar fi putut fi unul dintre cei patru membri ai echipei de revizuire a documentelor. (Arhivele Naţionale nu au putut să-mi dea numele membrilor echipei.)

Alte obiecţii la memorandum se leagă de marcajele de securitate. NSC a informat Arhivele Naţionale că tipul de marcaj de securitate de pe memorandum — TOP SECRET INFORMAŢIE CU RESTRICŢII DE SECURITATE — nu s-a folosit până pe timpul administraţiei Nixon. Dar obiecţia este mai puţin distrugătoare decât pare. Am văzut o serie de documente NSC din 1953 cu ştampila CONFIDENŢIAL INFORMAŢIE CU RESTRICŢII DE SECURITATE. Evident că dacă apare în faţa „restricţiei" o „confidenţialitate", poate să apară şi un „secret".

În plus, în permanenta mea muncă la arhive am remarcat ocazional marcaje de securitate pe care nu aveam să le mai văd vreodată. Un exemplu ar fi TOP SECRET CONTROL. Nu m-am grăbit să consider documentul un fals.

Alt exemplu este marcajul COSMIC, folosit de NATO pentru documentele sale secrete. Am cerut la Biblioteca Eisenhower documente COSMIC şi mi s-a spus că sunt încă secrete. Nesecrete erau doar unele hârtii de pe vremea când Eisenhower era şeful forţelor aliate din Europa.

Nimeni nu a cercetat toate materialele NSC de la Biblioteca Eisenhower, iar afirmaţia NSC cum că nu s-ar fi folosit marcajul TOP SECRET INFORMAŢIE CU RESTRICŢII DE SECURITATE nu are o bază documentară.

Altă obiecţie a fost aceea că marcajul de securitate nu este ştampilat sus şi jos, ci doar tipărit în colţul dreapta sus al foii. Unii sunt convinşi că guvernul impune ştampilarea tipului de secret cu litere mari sus şi jos. Răspunsul vine tot de la documentele NSC de la Biblioteca Eisenhower, la care marcajele de securitate sunt în toate poziţiile posibile, câte unul sau două, tipărite sau ştampilate, sau ambele. Nu există reguli, mai ales când informaţia este destinată unui circuit închis.

Memorandumul Cutler-Twining a trecut cu bine testele tipului de hârtie, de limbaj şi de corp de literă. Dar mai rămăseseră probleme de rezolvat.

Una dintre acestea era: de ce s-a trimis un memorandum în numele lui Cutler, când acesta nu era în oraş? Bună întrebare. Dar există şi un bun răspuns. În căutările lui FoI, Robert Todd a mai descoperit un memorandum Cutler, de data aceasta către James Lay şi colaboratorul apropiat al acestuia, J. Patrick Coyne, care lucra pentru FBI, datat 3 iulie 1954. Cutler le dădea lui Lay şi Coyne instrucţiuni despre modul în care îi vor prelua îndatoririle pe timpul călătoriei în Europa.

Pe 6 martie 1990, am primit primul răspuns la cererile mele de revizuire a clasificării, depuse în februarie 1988, discutate în capitolul 4. Din zecile de documente pe care le cerusem, numai unul fusese procesat: un mesaj al lui Lay către Cutler, datat 16 iulie 1954, la doar două zile după memorandumul Cutler-Twining (de asta îl şi cerusem). Fusese transmis electronic de generalul Paul Carroll, secretar la Casa Albă, lui Cutler, aflat în Europa. Este o rapidă trecere în revistă a şedinţei NSC din 15 iulie 1954, cerută de Cutler în mesajul lui către Lay din 3 iulie. Ultimele două rânduri ale acestui memorandum sunt: „Sper că veţi recupera oboseala, vă veţi odihni şi vă veţi bucura de cele câteva zile rămase până la întoarcere. Vom încerca să punem totul în ordine, ca să nu fiţi prea presat la revenire." Biblioteca Eisenhower mi-a comunicat că mesajul este cu indigo albastru pe foiţă de ceapă, fără filigran şi fără antet. Este clar că Lay lucra efectiv în locul lui Cutler.

Lay şi Cutler au fost colaboratori foarte apropiaţi. La şedinţele săptămânale şedeau unul lângă celălalt. Rezolvau împreună hârtiile şi se pare că-şi trimiteau copii ale mesajelor trimise. De exemplu, numele lui Lay este pe lista de distribuţie a memorandumului lui Cutler din 25 iunie 1953 către Secretarul Apărării.

Deoarece Cutler i-a spus să se ocupe de afacerile lui, este logic ca Lay să fi trimis memorandumul lui Twining, în numele lui Cutler, pentru că Cutler era omul lui Eisenhower. Evident, logic nu înseamnă sigur. Aveam nevoie de mai mult pentru a confirma ipoteza.

Am determinat apoi, din programul de la Casa Albă, că Lay şi asistentul său S. Everett Gleason avuseseră o întâlnire neprogramată cu Eisenhower şi că, după registrele cu convorbiri telefonice de la Casa Albă, Eisenhower şi Lay au avut la 4:35 o scurtă conversaţie.

Se poate ca Eisenhower să-i fi cerut lui Lay să-l anunțe pe Twining de o ușoară schimbare a planului, întâlnirea lor urmând să aibă loc în timpul unei ședințe deja planificate, și nu după aceasta. Posibil ca Lay să fi dictat secretarei un scurt memorandum, care nu conținea nimic secret, dar prin care îi comunica lui Twining tot ce trebuia. Secretara a pus apoi memorandumul în mapa de corespondență spre Pentagon, iar Twining urma să facă aranjamentele necesare.

Evident că nu orice civil se adresează unui general cu patru stele la modul „se presupune că în absența unui aviz contrar vă veți da concursul la împlinirea aranjamentelor de mai sus". Lay, colaborator apropiat al lui Cutler, știa cum se adresează acesta lui Twining.

Altă chestiune, ridicată tot de Klass, era că nici agenda lui Eisenhower și nici cea a lui Twining pe 16 iulie 1954 — data presupusei lor întâlniri — nu conțin nimic despre o informare MJ-12.

Aceasta nu înseamnă nimic, doar că nu s-a înregistrat nimic oficial. La urma urmei, agenda lui Twining nu era secretă și teoretic orice cetățean putea să o ceară. Judecând după memorandum, ședința MJ-12 era ultrasecretă.

Apoi, este obișnuit atât la oficialii militari, cât și la cei din guvern, să fie prezenți doar la părți din întâlnirile programate. De exemplu, agenda lui Twining pe 25 ianuarie 1960, când era șef al Statului Major Interarme, arată că a fost la conferința guvernatorilor privind apărarea civilă de la 9 la 10:30, când s-a întâlnit cu Eisenhower, s-a despărțit de acesta și s-a întors la conferință. (Registrul se găsește în hârtiile lui Twining de la Biblioteca Congresului, Diviziunea Manuscrise.) Președintele Eisenhower, ca și alți președinți înaintea lui, nu stătea la întreaga întâlnire de guvern, lăsând pe vicepreședintele Nixon să se ocupe de acele probleme. Iar alți membri ai cabinetului stăteau doar la acele părți ale ședinței care îi priveau direct, mai ales dacă era vorba de probleme clasificate ca secrete. De pildă, pe ministrul poștelor nu avea de ce să-l intereseze importanta chestiune a apărării, sau a energeticii atomice, așa că la discutarea acestora pleca.

În al treilea rând, am descoperit că agendele personajelor importante se pot găsi în mai multe variante. De exemplu, în documentul informativ Majestic-12 ziua de 1 august 1950 este amintită ca cea în care generalul Smith a fost desemnat înlocuitorul permanent al secretarului Forrestal. Am scris Bibliotecii Truman și am cerut agenda pentru ziua aceea și mi s-a trimis un listing cu întâlnirile programate. Dar, când am vizitat biblioteca, am descoperit că în

fapt au existat şi cinci întâlniri care nu apăreau pe programul preliminar!

Ştim că Eisenhower şi Twining se aflau amândoi în Washington pe 15 iulie 1954. Eisenhower avea o întâlnire de cabinet de la 9:30 dimineaţa până după-amiază. Twining avea de la 11 a.m. la 11:55 a.m. o şedinţă la Statul Major Interarme, şedinţă care se continua cu un tronson de la 2 p.m. la 4:15 p.m. De la Pentagon la Casa Albă se poate ajunge în câteva minute. Twining putea să deschidă şedinţa şefilor de arme, să tragă o fugă până la Eisenhower şi apoi să se întoarcă la şedinţă.

Nu putem dovedi că această întâlnire a avut loc. Eisenhower era faimos pentru faptul că încredinţa hârtiei cât mai puţin, pentru că era foarte preocupat de securitate. Aici se vedea comandantul debarcării în Normandia. Avem mii de exemple care arată că Eisenhower nu menţionează întâlniri care au avut loc, de fapt. Să luăm ce s-a întâmplat pe 18 noiembrie 1952, ziua informării MJ-12. Eisenhower a avut o întâlnire de 43 de minute la Pentagon cu membrii Statului Major Interarme. Ştim că această întâlnire a avut loc. Biblioteca Eisenhower are informaţii detaliate despre prezenţa lui în maşină, despre starea tehnică a maşinii şi programul amănunţit al zilei, inclusiv informarea de la Pentagon. Şi totuşi, conform cărţii sale *Mandat pentru schimbare*, Eisenhower nu a făcut acest lucru niciodată. Nu numai atât. În nici una dintre cele 5 cărţi despre Eisenhower nu s-a amintit vreo informare.

Se pare, astfel, că documentul Cutler-Twining este foarte important pentru că indică existenţa unui grup Top Secret MJ-12. Acum trebuia să recurgem la alte surse pentru a afla mai multe.

6

ATITUDINEA GUVERNULUI

Guvernul Statelor Unite a fost destul de discret în problema OZN după terminarea Proiectului Blue Book al Forţelor Aeriene, în 1969. Am încercat, spre sfârşitul anilor '70, folosind FoI, să obţin informaţii de la guvern, dar am aflat că sunt foarte mici şanse să descopăr ceva relevant. Nimeni nu avea dreptul să vadă documente Top Secret compartimentate, iar restricţiile — multe — ale FoI permit oricărei agenţii să ţină documentele ascunse.

Aceasta nu înseamnă că nu se pot obține informații utile, doar că acestea necesită foarte multă muncă de coroborare. De exemplu, când CAUS a cerut informații OZN de la CIA, li s-a spus că nu există așa ceva. Când cazul a ajuns la tribunal, CIA a „descoperit" aproape 900 de pagini pe subiect, majoritatea destul de anoste și nici una clasificată *Above Secret*. Dar CIA a prezentat și o listă cu 57 de documente provenind de la alte agenții. Doar acestea puteau fi declasificate. Astfel, deși CAUS nu a obținut prea mare lucru de la CIA ca documente, a putut să dovedească faptul că multe agenții guvernamentale colectează informații OZN: Agenția de Informații a Ministerului Apărării, Armata, Marina, Forțele Aeriene, Departamentul de Stat și super-secreta Agenție pentru Securitatea Națională (NSA). 18 documente de la CIA proveneau de la NSA.

După cum am discutat în capitolul 4, s-a depus o cerere FoI la NSA, pentru cele 18 documente, în 1979. NSA a răspuns cu răceală că, pe temeiul securității naționale, nu poate satisface cererea. Cazul a ajuns în fața unei curți federale, unde judecătorul Gerhard Gessel a cerut oficial NSA să caute documentele. NSA a confirmat curții că s-au găsit 239 documente OZN cu înaltă clasificare secretă, din care 79 de la alte agenții, inclusiv 23 de la CIA, pe care CIA nu le declarase. Rămâneau 160 de documente OZN NSA. Patru au fost declarate rătăcite, iar 156 reținute de NSA. De ce? Securitatea națională.

CAUS a continuat pe calea legală, cerând ca judecătorului să i se arate cele 156 de documente, toate fiind dinainte de 1980 și multe probabil din anii '50. CAUS dorea ca judecătorul să stabilească dacă securitatea națională este corect invocată. (Exista un precedent.) Dar NSA a refuzat să arate documentele. Au venit cu o declarație oficială, o lucrare de 21 de pagini clasificate *Above Top Secret* (Peste Top Secret), în care se justifica reținerea documentelor. Dar, pentru citirea acestor pagini, judecătorului a trebuit să i se dea o legitimație *Above Top Secret*. Natural, avocatul Gersten al CAUS nu a avut dreptul să citească aceste pagini. Judecătorul a declarat că această lucrare — pe care nu a putut-o citi decât într-o cameră specială — „prezintă considerații factice care au permis curții să conchidă că interesul public în aceste informații este mult depășit de natura sensibilă a materialelor și că impactul lor asupra securității naționale ar fi prea puternic."

Judecătorul a fost de acord cu NSA: nu puteam primi documentele. Am pierdut șansa de a avea documentele, dar am căpătat ceva

poate mai preţios: o declaraţie oficială la nivel foarte înalt că OZN-urile au legătură cu securitatea naţională. Prin urmare, informaţiile OZN sunt segregate de altele. Dar Forţele Aeriene au declarat zeci de ani că OZN-urile *nu* au legătură cu securitatea naţională.

Am depus un alt apel, de data aceasta la Curtea Federală de Apel din Washington, D.C. Ni s-au cerut argumente scrise şi orale. În mod normal, Curtea de Apel oferă o rezoluţie după două luni. De data aceasta, cei trei judecători au trimis răspunsul după cinci zile de la vederea celor 21 pagini justificative. Ei au fost de acord cu instanţa inferioară. CAUS a încercat să transfere cazul la Curtea Supremă, dar Curtea Supremă a refuzat să-l preia.

Am primit, în cele din urmă, o copie a actului în 21 de pagini, după o cerere FoI. 75% din document era înnegrit! Era limpede că NSA poate segrega informaţia *Above Top Secret* de cea care se poate elibera. Totuşi, dintr-un motiv necunoscut, nu a putut face acest lucru cu cele 156 de documente reţinute.

Deja de acum, la toate conferinţele mele publice, reconstituiam această bătălie legală şi arătam paginile înnegrite. Efectul era garantat: lumea râdea şi era convinsă că NSA are informaţii OZN.

Din nefericire, ceea ce conţineau acele documente nu ne era la îndemână. Te-ai fi aşteptat ca, dată fiind misiunea NSA de a intercepta comunicaţiile militare din toată lumea cu aparatură incredibil de sofisticată de ascultare şi de decodificare, probabil că multe dintre cele 156 documente vor fi provenind din întâlniri OZN ale personalului militar din străinătate.

În 1977, am aflat de o asemenea întâlnire când m-am văzut cu un fost lucrător al NSA de la Staţia Aero-Navală Boca Chica din Florida, în timpul serviciului militar, în 1967. Omul mi-a vorbit după ce a asistat la una din conferinţele mele publice. L-am asigurat că nu-i voi folosi numele, dar că voi confrunta spusele lui cu cele ale unui fost coleg.

Boca Chica este cea mai apropiată bază de Cuba. Serviciu plicticos. Trebuie să cunoşti foarte bine cel puţin spaniola şi rusa ca să lucrezi acolo. Nimic spectaculos în interceptarea comunicaţiilor militare. Totuşi, în acest caz, Comandamentul Apărării Aeriene din Cuba a raportat un OZN care se îndrepta spre Cuba la o altitudine de 10000 de metri, cu o viteză aproximativ egală cu a sunetului. Două MIG-21 cubaneze s-au ridicat pentru interceptare. L-au urmărit până în preajma intrării în spaţiul aerian cubanez. Au

comunicat bazei că OZN-ul este o sferă metalică strălucitoare, fără marcaje sau „apendice" şi că nu şi-a schimbat cursul în urma somaţiilor de părăsire a spaţiului aerian cubanez.

OZN-ul era deja deasupra Cubei, iar baza a ordonat piloţilor să-l doboare. Pilotul din faţă a amorsat rachetele şi a blocat radarul pe obiect. Dintr-o dată, colegul lui a strigat în microfon că aparatul din faţă s-a dezintegrat! OZN-ul a urcat brusc la 33.000 de metri şi a pornit rapid spre sud-vest, cu o viteză de câţiva Mach*.

Omul care mi-a povestit acestea a subliniat că au trimis un rezumat al interceptării la comandament şi au primit un răspuns neobişnuit. Li s-a spus nu numai să catalogheze avionul pierdut ca fiind un accident tehnic, ci şi să trimită la comandament benzile originale cu intercepţia! În mod normal, transcrierile — traduse şi cu indicaţii de timp — erau suficiente. L-am întrebat pe informator dacă nu cumva comandamentul dorea să reanalizeze benzile, pentru a fi sigur. El a spus că este posibil.

Robert Todd a depus câteva cereri FoI pentru obţinerea înregistrării oficiale a acestui eveniment. FBI şi Forţele Aeriene au răspuns în cor şi ameninţător, solicitând copii ale raportului meu şi numele informatorului. (Nu l-am dat.) Această reacţie oficială m-a îngrijorat. Trăiam la vremea aceea în California şi soţia mea îşi vizita familia aflată în estul Canadei, eu fiind în casă cu doi copii handicapaţi. Eram singurul care poseda numele informatorului şi nu voiam să cedez. Cu toate acestea, m-am simţit intimidat şi am petrecut câteva nopţi albe aşteptând să mi se bată la uşă. Am sunat colegii şi le-am explicat situaţia, astfel încât să ştie şi alţii ce mi s-ar putea întâmpla. Din fericire, ameninţările nu au fost duse la îndeplinire.

Ceva mai târziu, am avut propria mea identitate falsă în relaţiile cu guvernul. Când NSA a arătat că a găsit 23 de documente OZN provenite de la CIA, am depus o cerere FoI la CIA. Peste 35 de luni, CIA mi-a scris o scrisoare în care spunea că trebuie urmate proceduri speciale şi că dacă am întrebări trebuie să sun la un anume număr şi să cer să vorbesc cu Chris. Chris şi atât.

Am decis să intru în joc. L-am sunat pe Chris, care mi-a răspuns obraznic: „Nu face apel. Doar nu crezi că o să obţii ceva, nu?" Am fost mai mult amuzat decât intimidat. Am făcut apel la decizia CIA. După cum am explicat în capitolul 4, CIA a răspuns la acesta după alţi doi ani, de o manieră total nesatisfăcătoare. Dar nu şi neaşteptată.

* Numărul lui Mach: raportul dintre viteza unui obiect şi viteza sunetului în mediul prin care se mişcă obiectul respectiv (n.red.).

S-ar părea că vreo douăzeci de documente nu indică un interes prea mare din partea CIA pentru OZN-uri. Totuşi, să ne amintim că primul proces a dus la recunoaşterea a aproape 900 de pagini de materiale, cu referinţe la peste 200 de documente, nici unul eliberat. Am motive foarte puternice să cred că CIA are mult mai mult decât atât.

John Marx este un avocat care a reuşit să obţină multe informaţii despre experimentele de control al minţii, în general ilegale, efectuate la începutul anilor '60 de CIA şi subcontractorii ei. Primele documente obţinute prin FoI de la CIA însumau 400 de pagini. A protestat că nu e de ajuns. Fiind avocat practicant la Washington D.C., nu i-a fost greu să aducă agenţia în faţa curţii, primind alte 400 de pagini. Alte văicăreli, alte documente. În cele din urmă, a adunat cam *40.000 de pagini* şi încă mai primeşte. Deci minusculul număr de documente OZN primite este probabil doar vârful unui aisberg.

Alte agenţii guvernamentale au propriile metode de a trata pe cei care pun prea multe întrebări. De pildă, când am trecut în revistă documentele Proiectului Blue Book de la Arhivele Naţionale, înainte de 1980, am remarcat că se adăugaseră peste 2.000 de pagini ale OSI al Forţelor Aeriene, toate nesecrete. Aceasta însemna că existau multe altele nedeclasificate; am încercat să le obţin de la Forţele Aeriene. Mi s-a răspuns în doi peri, într-o interpretare voit deformată a cererii mele. Am încercat să le descifrez limbajul ambiguu şi am obţinut un răspuns şi mai abscons. Am mai scris o scrisoare şi am primit, în sfârşit, o scrisoare de la şeful OSI, Noah D. Lawrence, care a spus că au făcut tot ce au putut ca să mă ajute. (Nu făcuseră nimic.) A fost foarte amabil şi mi-a furnizat, la cerere, o listă a adreselor tuturor birourilor OSI ale Forţelor Armate din toată lumea.

Următorul lucru pe care l-am aflat despre subiect a fost o copie a unui ordin al lui Lawrence către toate Birourile OSI, publicat de Bill Moore, în *Focus*. Evident, birourile erau somate să nu-şi respecte propriul regulament când primesc cereri FoI din partea cercetătorilor OZN, mai ales din partea mea. (vezi cap. 4).

Ce are OSI de ascuns? Era clar că nu ajungeam nicăieri întrebându-i pe ei.

Nici măcar membrii Congresului nu sunt scutiţi de un asemenea tratament. La începutul lui 1990, Fondul pentru Cercetări OZN,

împreună cu Karl Pflock, a solicitat implicarea Congresului, mai ales în problema Roswell. Pe lângă susținerea unor cercetători, Fondul a sponsorizat și strângerea mărturiilor în cazul Roswell. Culmea acestor eforturi a fost o colecție de declarații autentificate la notar și o casetă video de 105 minute, *Amintiri de la Roswell*, care include declarațiile a 28 de martori.

Când s-a publicat la Washington D.C. *Crash at Corona* („Prăbușire la Corona"), în vara lui 1992, doctorul Jesse Marcel — fiul lui Jesse Marcel, maiorul de la Forțele Aeriene ale Armatei Terestre, care a văzut primul epava în 1947 — a fost adus de la locuința lui, din Montana. Doctorul Marcel este un doctor dedicat meseriei, chirurg, pilot de rezervă și a servit într-un număr mare de echipe de investigație a unor accidente aeriene. Copil de 11 ani fiind, el a avut în mână obiectele aduse de tatăl lui de la locul prăbușirii. El, eu și membrii Fondului am informat diverși oameni de la Congres despre prăbușirile de farfurii zburătoare din New Mexico și despre intimidarea martorilor.

Ca rezultat al acestor informări și al receptivității personalului de la Congres, congresmanul Steve Schiff de New Mexico a cerut secretarului apărării Les Aspin o informare completă despre cele întâmplate la Roswell. (Fred Whiting, el însuși membru al Fondului, fusese și auxiliar la Congres, iar soția lui Karl Pflock lucra în biroul congresmanului Schiff.) Schiff a primit și un număr de declarații și cereri din partea alegătorilor săi din New Mexico, care arătau că au fost intimidați și că doresc să cunoască adevărul despre cele întâmplate acolo cu 45 de ani în urmă.

În mod normal, când un congresman cere o informare de la Departamentul Apărării, o obține. De data asta nu a venit nici un răspuns. La fel s-a întâmplat și cu a doua solicitare. În final, cererea a fost pasată biroului de Legături al Congresului, iar Schiff a primit o scrisoare cu trei fraze de la Forțele Aeriene, în care se spunea că cererea a fost trimisă Arhivelor Naționale, care posedau dosarele Proiectului Blue Book. Arhivele Naționale i-au scris lui Schiff că nu au nici un fel de înregistrare relativă la incidentul Roswell și că spuneau asta de zeci de ani!

Din cauza acestui zid de nepătruns, la sfârșitul lui 1993, Schiff a apelat la instituția de control a Congresului, Biroul General de Conturi (GAO), pentru cercetarea înregistrărilor guvernamentale ale incidentului Roswell. Nu căuta „orice" despre farfurii zburătoare, de fapt, nu căuta nimic. Pur și simplu, căuta înregistrările deja celebrului caz Roswell. În 1947, comandantul unui important

grup aerian al Armatei făcuse o declarație oficială cum că un disc zburător ar fi fost recuperat. Aceasta a fost urmată de o declarație oficială a șefului Armatei a 8-a a Aerului, care spunea că se recuperase un balon meteorologic, cu reflector radar. Existase un zbor special al unui B-29 de la Roswell la Fort Worth, Texas. De asemenea, mai existase, conform unui memorandum FBI, un zbor special până la Baza Wright cu epava. Trebuie să fi fost înregistrate faptele astea undeva.

Dar înainte ca GAO să poată întocmi un raport, Forțele Aeriene au ripostat. Deloc surprinzător, omul lor scos în față era un fost specialist în dezinformare de la OSI, colonelul Richard L. Weaver.

Mă mai împiedicasem de Weaver și de colegii lui și înainte. Spre sfârșitul lui 1993, Nicholas Redfern, cercetător englez, îmi trimisese copii după două scrisori ale colonelului Weaver, pe vremea aceea șef adjunct la Programele de Securitate și Investigații ale Pentagonului. Cele două scrisori negau categoric existența MJ-12. Prima spunea: „prezenta este răspunsul pentru cererea dvs. FoI privind așa-numitul Majestic 12 sau MJ-12. Nu posedăm documente care să corespundă cererii dvs." și continua:

> Spunând acestea, totuși, pot declara că Forțele Aeriene consideră MJ-12 (și grupul și presupusele documente) un fals. În fapt, noi marcăm copiile documentelor care ne intră în posesiune cu însemnul «ACESTA NU ESTE UN DOCUMENT OFICIAL AL FORȚELOR AERIENE; NU ESTE SECRET; SUSPECTAT DE FALS SAU CONTRAFACERE». Acest marcaj nu înseamnă pentru „credincioșii" dumneavoastră decât că noi am face parte dintr-un gigantic efort de acoperire a acestor documente. Dar aceste marcaje alertează persoanele care intră în contact cu ele că nu au a face cu DOCUMENTE CLASIFICATE TOP SECRET și nu trebuie luate măsuri de securitate pentru protejarea lor (de obicei acestea sunt costisitoare și jenează pe toți cei implicați.)

Colonelul Weaver chiar i-a trimis lui Redfern o copie a documentului de informare a lui Eisenhower, mai puțin câteva caracteristici de identificare, marcat CONTRAFĂCUT pe fiecare pagină, cu litere negre de cinci centimetri.

A doua scrisoare a lui Weaver era răspunsul la cererea lui Redfern de informare privind potențiala încălcare a legii de către cei care ar fi comis contrafaceri OZN. „După cum am declarat

anterior, scria Weaver, nimeni nu este interesat în cercetarea serioasă a unui subiect care în cercurile legate de securitate şi de investigaţii este considerat un fals grosolan."

Deoarece opinia lui Weaver era aproape oficială, trebuie să presupunem că biroul lui a făcut investigaţii detaliate ale documentelor MJ-12. Am trimis lui Weaver o scrisoare energică pe 13 februarie 1994, trecând în evidenţă toate dovezile şi făcând cereri FoI pentru fiecare dintre memorandumurile, scrisorile şi documentele pe care îşi baza Weaver declaraţia oficială că MJ-12 ar fi o contrafacere. Nici un răspuns. I-am scris iarăşi pe 3 aprilie. De data asta am primit răspunsul: „Nu avem înregistrări care să corespundă cererii dvs." Asta era tot. Am făcut apel, la care am primit răspuns abia în aprilie 1996. Să fi fost Weaver atât de naiv încât să creadă că cercetătorii OZN nu comunică între ei? Sau este vorba de aroganţa, antrenată zeci de ani, a Forţelor Aeriene, obişnuite să obţină orice doresc?

Această atitudine a fost demonstrată de alt ofiţer al Forţelor Aeriene, locotenent-colonelul Thomas W. Shubert, de la Diviziunea de Anchete a Congresului, Biroul de Legături cu Legislativul, a cărui misiune este de a răspunde la interpelările membrilor Congresului în numele armelor din care fac parte membrii biroului. La începutul lui 1994, Michael Atkins din statul Washington mi-a trimis o copie a unei scrisori a colonelului Shubert către senatorul de Washington, Patty Murray. Se repetau acolo toate afirmaţiile false din decembrie 1969, data închiderii Proiectului Blue Book.

Deoarece obişnuiesc să urmăresc toate indiciile (nu ştii niciodată unde apare fisura în zid), i-am scris lui Shubert, subliniind multele probleme ridicate de răspunsurile Forţelor Aeriene. (Vezi Anexa E.) După ce am aşteptat luni de zile un răspuns, am încercat să-l sun pe Shubert şi un maior din biroul lui mi-a spus că biroul lor nu răspunde decât membrilor Congresului. Am trimis, deci, scrisoarea destinată lui Shubert, plus criticile mele, diverşilor congresmeni. Senatorul Slate Gordon din Washington a încercat să perforeze zidul de tăcere al Forţelor Aeriene, dar fără succes. Ca răspuns la cererile mele FoI, am primit copiile a zeci de scrisori false sau înşelătoare de la Forţele Aeriene către reprezentanţii naţiunii care doreau să ştie cum stă treaba cu Roswell.

Deşi se consideră un fel de gardieni ai marelui public, mediile de informare nu au avut curajul să spargă tăcerea în acest Watergate cosmic, în ciuda evidenţei minciunii oficiale, sau a ignoranţei

oficiale — sau a amândurora. Când a relatat, în ianuarie 1994, că GAO a acceptat să cerceteze problema documentelor Roswell pentru congresmanul Schiff, *Washington Post* a comis multe erori. I-am lăsat în trei rânduri mesaje telefonice reporterului William Claibourne, spunându-i că pot să-i trimit informații de prima mână. Până la urmă, i le-am trimis, dar degeaba.

Pe 8 septembrie 1994, Forțele Aeriene au executat un stupefiant atac preventiv, eliberând un „raport propriu" asupra cazului Roswell. Era o violare clară a înțelegerii lor cu GAO. Toate agențiile abordate de GAO erau obligate să-i pună la dispoziție toate dosarele cu informații relevante, fără a alege din ele după bunul plac.

Ofițerul care a întocmit acest raport era nimeni altul decât colonelul Weaver. Nu am fost, deci, surprins că raportul era plin cu informații false și că folosea tactica standard a propagandistului: alegere selectivă a informațiilor, limbaj brutal, raționamente false și inducere în eroare. (Critica mea detaliată pe 27 de pagini la adresa acestui raport se numește „Incidentul Roswell, USAF și *New York Times.*") Raportul conchide că ce s-a descoperit la Roswell nu este farfurie zburătoare, cu cadavre de extratereștri; nu este balon meteorologic cu reflectorul radar aferent, cum susținuse comandantul Armatei a 8-a a Aerului, Roger Ramey, în 1947. După Weaver, epava era probabil formată din baloane, reflectoare, sonare și alte asemenea făcând parte din ultrasecretul Proiect Mogul. Raportul lui Weaver, deși de 23 de pagini, făcea mult zgomot în jurul unei colecții de 1000 de pagini de documentație revelatoare aflate la Biblioteca Forțelor Aeriene de la Pentagon.

Un asociat al meu a fost destul de norocos să capete acces la aceste documente „susținătoare". Dar reprezentanții mediilor de informare nu au primit materialul — dintr-un motiv întemeiat. În noiembrie 1995, raportul și anexele sale au fost publicate de Biroul de Publicații al Guvernului într-un volum impresionant, gros de peste zece centimetri, ilustrat din belșug și intitulat *Raportul Roswell: Adevărul față cu Ficțiunea în Deșertul New Mexico*. Era mai multă informație despre Proiectul Mogul decât și-ar fi dorit cineva vreodată.

După cum s-a aflat, Weaver a fost profesor la OSI în utilizarea dezinformării. Proiectul Mogul nu era o revelație — existența sa era cunoscută de zeci de ani. Nici una din tehnologiile folosite de el nu era secretă. Obiectivul lui era să ducă la crearea unui balon

de altitudine constantă care să supravegheze sunetele produse de exploziile nucleare sovietice produse la mii de kilometri depărtare. (Proiectul Mogul a început în 1946. Prima explozie nucleară sovietică a avut loc în 1949 şi a fost detectată analizând probele de aer adunate de un avion american, nu cu dispozitivele Mogul.)

Fiecare ansamblu Mogul consta în 20-25 de baloane strâns legate între ele, la interval de circa 7 metri, plus detectoarele audio, containerele de balast, radiouri şi alt echipament. Balonul folosit în iunie 1947 era balonul standard meteo de neopren, care după câteva săptămâni în bătaia Soarelui se transformă în cenuşă. Reflectoarele radar constau în folii întinse pe un cadru de lemn de balsa, totul fiind legat cu bandă aderentă, ca un zmeu de copii. Să presupunem că banda asta avea acele stranii semne florale pe ea şi că lemnul de balsa s-a impregnat şi a devenit dur. Dar oricât de tari ar fi fost reflectoarele şi lemnul de balsa, nu se puteau compara cu materialul acela extraordinar de rezistent şi de uşor descris de martorii de la Roswell.

Weaver nu a avut nici un fel de reţinere în a induce lumea în eroare. A încercat să transforme problema într-un articol de tabloid: „În 1978, a apărut în tabloidul *National Inquirer* [sic] un articol în care se spunea că un fost ofiţer de informaţii, Jesse Marcel, ar fi afirmat că a descoperit resturile unui OZN lângă Roswell, în 1947. Tot în 1978, un cercetător OZN, Stanton Friedman, l-a întâlnit pe Marcel şi a început să investigheze afirmaţiile conform cărora materialele manipulate de Marcel ar fi provenit de la un OZN prăbuşit." Altfel spus, eu aş fi preluat cazul de la un ziar de scandal.

Chiar am vorbit cu Jesse Marcel în februarie 1978, dar la telefon, după ce mi-a vorbit despre el patronul unei staţii de televiziune de la Baton Rouge, care-l cunoştea. L-am întâlnit pe Marcel abia în mai 1979, în timp ce scriam *UFOs Are Real*. Mai mult, articolul din *National Enquirer* (nu *Inquirer*!) la care face referinţă Weaver nu a apărut decât în februarie 1980 şi se baza pe un interviu luat lui Marcel în decembrie 1979 de către ilustrul reporter al lui *Enquirer*, Bob Pratt, care obţinuse adresa lui Marcel de la mine! La vremea aceea, eu şi Bill Moore aproape terminasem munca de documentare pentru *The Roswell Incident*. Am irosit enorm de mult timp, bani şi efort pentru localizarea martorilor, luarea de depoziţii şi descoperirea de noi indicii. Nu a existat nici o „influenţă tabloidă".

Weaver a citat dintr-un memorandum FBI din 8 iulie 1947, care se referea la epava recuperată de 509, dar lăsa o portiţă, care

schimbă total înțelesul: „Informat ulterior că obiectul ar semăna cu un balon meteo de mare altitudine cu reflector radar, *dar în acea convorbire telefonică dintre biroul lor și Wright nu prea punea mare preț pe această ipoteză.*" El citează pe larg și dintr-un articol din 9 iulie 1947 din *Roswell Daily Record*, numit „Fermierul care a descoperit «farfuria», hărțuit, își cere scuze că a vorbit", dar lasă deoparte foarte importanta frază a lui Brazel: „sunt sigur că ce am găsit nu a fost un balon meteorologic." De asemenea, Weaver nu menționează nici cele scrise în mai multe cărți, anume că Brazel a fost dus înapoi în oraș după ce le-a arătat epava lui Marcel și Cavitt, pe 7 iulie, și a spus o nouă poveste militarilor.

Weaver a discutat cu câteva persoane legate de Proiectul Mogul și cu Sheridan Cavitt, omul de la Corpul de Contrainformații trimis împreună cu Marcel la ferma Brazel. Cavitt, actualmente militar pensionar, este citat spunând: „zona cu resturi era foarte restrânsă, de cel mult doi metri pătrați, iar materialele erau împrăștiate pe teren, dar nu se vedea nici un crater și nici un șanț sau alt semn evident de impact. Îmi amintesc că mi-am dat seama pe loc că materialul putea să provină de la un balon meteo. Am strâns o parte din materiale, care au încăput lejer într-o mașină."

Simplu, direct și categoric fals. Din 1980, de când am dat de el, Cavitt a vorbit în nenumărate rânduri cu cercetători ca mine, Bill Moore, Don Schmitt și Kevin Randle. Nu a spus niciodată ce afirmă Weaver că ar fi spus. Mai mult, a spus răspicat că nu are nici o legătură cu incidentul, afirmând chiar la un moment dat că în săptămâna aceea nici nu s-a aflat în Roswell.

Articolul din 9 iulie din *Roswell Daily Record* la care face aluzie Weaver include și afirmația lui Brazel că epava era „împrăștiată pe o suprafață cu diametrul de 200 de metri". Maiorul Marcel a depus mărturie în documentarul din 1979 *UFOs Are Real* că resturile ocupau o zonă de un kilometru lungime și câteva sute de metri lățime.

Chiar dacă am accepta că resturile proveneau de la un ansamblu Mogul, Raportul Forțelor Aeriene tot nu stă în picioare. Una din anexele raportului afirmă că motivul pentru care Marcel și Blanchard nu au recunoscut epava a fost că erau 23 de baloane, detectoare și altele. Cum putea un ansamblu atât de mare să încapă pe „cel mult doi metri pătrați"? Cum putea să „încapă lejer într-o mașină"?

La publicarea raportului, Weaver terminase misiunea la Pentagon și fusese transferat înapoi la biroul OSI de la baza Langley,

Virginia, nefiind disponibil pentru interviuri. Dar dezinformările lui au continuat să apară. „Demascarea" lui inițială a fost reluată în detaliu de *New York Times* pe prima pagină duminică, 18 septembrie 1994. Articolul, semnat de reporterul științific William Broad, câștigător al premiului Pulitzer, insista pe „descoperirea" explicației cu Proiectul Mogul. Articolul a apărut pe prima pagină a multor altor ziare. Dar era evident că Broad nu făcuse prea multe cercetări independente — luase de bun tot ce spusese Weaver.

De pildă, deși a vorbit cu unii dintre specialiștii Proiectului Mogul, Broad nu a remarcat că C.B. Moore, inginerul principal al proiectului, fusese intervievat cu ani în urmă de mine și de Don Berliner, ca și de Bill Moore. Dacă ar fi știut asta, ar fi știut și că explicația nu este nouă. Limbajul articolului era foarte pornit împotriva ufologilor. Se folosea de termeni *fanii farfuriilor zburătoare, teoreticienii ascunzișurilor, cultiștii farfuriilor zburătoare, teorii ale conspirației* și *credincioșii farfuriilor zburătoare*. Ignora cu totul rezultatele sondajelor Gallup, care arată că de mai bine de 30 de ani cei care cred sunt mai mulți decât cei care nu cred și că, cu cât un om este mai instruit, cu atât probabilitatea de a crede că OZN-urile sunt nave spațiale extraterestre este mai mare. În fapt, două treimi dintre ingineri și oamenii de știință sunt de părere că farfuriile zburătoare sunt reale. Dar poate cea mai grăitoare este referirea lui la Walter Haut ca fiind în legătură cu Muzeul Roswell, fără a menționa vreodată că Haut a fost acela care a emis declarația de presă despre prăbușirea de la Roswell!

Pe 29 iulie 1995, GAO a dat congresmanului Schiff mult așteptatul său raport despre documentele Roswell (GAO/NSIAD-95-187 „Rezultate ale căutării înregistrărilor privind prăbușirea din 1947 de lângă Roswell, New Mexico"). Deși Schiff ar fi putut să țină raportul pentru sine 30 de zile, dar l-a oferit publicului chiar în aceeași zi, într-o conferință de presă care arăta că numeroase înregistrări de la Aerodromul Roswell al Armatei fuseseră distruse. Conform raportului GAO, aceste materiale distruse conțineau chestiuni administrative din perioada martie 1945 — decembrie 1949, ca și mesajele care ieșiseră din unitate între octombrie 1946 și decembrie 1949.

De asemenea, GAO a inclus și un raport separat, de două pagini, pentru congresmanul Schiff, cu privire la documentele MJ-12.

Partea bună, dar şi rea, a acestui raport special, este că GAO a făcut un număr de investigaţii la diverse arhive şi la Forţele Aeriene, în privinţa MJ-12, şi — surpriză! — nimeni nu ştia nimic. CIA a „cooperat" cu GAO, efectuând o căutare în dosarele proprii după cuvintele cheie „Proiect Mogul" şi „Roswell"! (Sunt zeci de alte cuvinte cheie care ar fi putut fi folosite, cum ar fi *Corona, disc zburător, farfurie zburătoare, prăbuşire* etc.) O scrisoare de la Departamentul Apărării, apărută în raportul GAO, spune că raportul colonelului Weaver conţine tot ce au descoperit ei. Scrisoarea de la FBI se referea la memorandumul lor din 8 iulie, legat de Roswell, dar nu spunea nimic despre memorandumul de pe 10 iulie, în care se discuta o cerere din partea generalului de brigadă George Schulgen, şef al Diviziunii de Informaţii a Corpului Aerian al Armatei, care solicita FBI-ului asistenţă în legătură cu rapoartele despre farfurii zburătoare. Pe acel memorandum, Edgar Hoover a scris, cinci zile mai târziu: „Fac asta dacă ne înţelegem şi ne lasă acces deplin la discurile recuperate. Cum ar fi cele din SW [sau LA — scrisul nu este clar], când armata a pus mâna pe materiale şi nu ne-a lăsat să facem o examinare serioasă." Este, evident, vorba de un disc recuperat. Ce să însemne SW? *SouthWest*? [Sud-vest] Sau LA înseamnă Los Alamos?

În plus, GAO doar a cerut o revizuire a dosarelor CIA, FBI şi NSA. Nu a cerut dosarele, pentru o analiză proprie, cum ar fi fost firesc. Evident că documentele văzute de GAO nu includ materiale cu clasificare secretă înaltă! Dată fiind experienţa noastră în domeniu, e clar că respectivele agenţii nu trebuie să fie lăsate să facă ce vor ele. GAO ar fi trebuit să ceară acces la dosarele potenţial folositoare ale acestor agenţii.

Deci, încă o dată, absenţa dovezilor s-a considerat a fi dovada absenţei. Raportul GAO a căzut victimă trucului clasic al negativiştilor şi detractorilor. Deşi GAO nu a descoperit „arme fumegânde", este clar că Forţele Aeriene şi alte agenţii guvernamentale sunt decise să meargă până la capăt cu ascunderea lui Roswell şi a lui MJ-12. Doar dacă se va găsi un comitet al Congresului sau o reţea mass-media puternică în stare să ia taurul de coarne va ajunge publicul să cunoască adevărul care-i este refuzat despre acest Watergate cosmic.

7

DENIGRATORII MJ-12

Încă de la publicitatea de care a avut parte Kenneth Arnold, cu observarea farfuriilor zburătoare, au existat oameni care au încercat să dovedească că nu a fost nici o dată vorba de o navă spațială extraterestră. În general, atacurile se bazează pe trei premise. Unu, toate observațiile OZN au explicații prozaice. Doi, nu există probe care să susțină noțiunea de vizitatori extratereştri. Trei, nu există o acoperire guvernamentală a OZN-urilor. Uneori, se adaugă şi a patra premisă: călătoria interstelară este imposibilă.

Aceşti detractori par să fie foarte serioşi în convingerile lor. Au scris peste o duzină de cărți şi sute de articole în care îşi susțin argumentele. Au apariții regulate la radio şi în talk-show-uri la televiziune. Susțin că fac cercetări foarte serioase asupra veridicității documentelor şi relatărilor martorilor. Petrec atât de mult timp în acest scop, încât rezultatul muncii lor nu poate fi decât adevărul, nu?

Nu. După ani de confruntări cu asemenea „refuznici", trebuie să recunosc că atitudinea lor mă lasă perplex. Poate că ceea ce mă ameţeşte este modul lor de abordare a unei cercetări. Metoda ştiințifică, folosită de generații de cercetători, este culegerea a cât mai multe informații şi tragerea unei concluzii, dar aceşti denigratori par să fi ales drumul invers — mai întâi trag concluzia şi apoi prezintă informațiile care le convin, ignorând pe acelea care nu se potrivesc cu ce cred ei. Acest comportament se bazează pe o muncă în arhive infimă, pe acuzațiile nefondate de fals adresate ufologilor, reafirmarea unor teorii şi afirmații demult discreditate şi stânjeneala când sunt puşi în fața faptelor.

Sau poate că problema constă în ceea ce aleg când îşi enunță părerile. Sunt sigur că, din cauză că sunt convins de existența OZN-urilor extraterestre, fac presupuneri pe care nu le-aş face dacă nu aş fi convins şi probabil dau o mai mare importanță unor probe decât altora. Dar certitudinea mea se bazează pe 38 de ani de investigare a faptelor şi a unor documente cum ar fi Raportul Special 14 al Proiectului Bluebook, coroborate cu declarații ale martorilor

luate din surse demne de încredere, urme fizice, rapoarte radar şi documente găsire după nesfârşite ore în arhive. Totuşi, când citeşti cartea unui denigrator, în general nu descoperi referinţe legitime, cum ar fi Raportul Special 14. Aceşti oameni ştiu totul despre aceste lucrări şi ştiu şi că ele indică existenţa vehiculelor spaţiale extraterestre, dar preferă să nu releve altora aceste informaţii.

Sau poate ce mă impresionează este trăsătura emoţională pe care o acordă ei întregului subiect. Publicaţiile lor abundă de acuzaţii împotriva ufologilor şi a observatorilor de OZN-uri. Referindu-se la oponenţii lor, ei folosesc termeni cu o puternică încărcătură subiectivă — *credincioşii OZN, fanatici, cultişti ai farfuriilor zburătoare, falsificatori* etc. O cale nu prea fericită de a aborda un subiect.

Oricare ar fi motivele acţiunilor lor, ei par să fi reuşit să se facă ascultaţi de mediile de informare. Este trist, pentru că sondajele au stabilit că publicul crede cu o majoritate covârşitoare în existenţa navelor spaţiale extraterestre.

Dintre aceşti indivizi care l-au luat pe „nu" în braţe, Philip Klass este cel mai perseverent şi mai influent. De zeci de ani editor principal la respectata revistă din Washington *Aviation Week and Space Technology*, părerile şi declaraţiile lui au o mare greutate în mediile de informare. Se bucură de un dosar impresionant, dar a căzut pradă „demonului" denigrării. Klass îşi iese adesea din fire şi arată o prea firavă aplecare spre adevărata investigaţie jurnalistică sau ştiinţifică despre OZN-uri. El crede ferm în falsele premise care stau la baza filozofiei detractorului: toate observaţiile au o explicaţie prozaică şi nu există muşamalizare. El spune că presupuşii răpiţi sunt sau persoane cu tulburări mentale, sau amatori de celebritate. Dar toate teoriile lui se prăbuşesc atunci când se confruntă cu realitatea.

Se pare că nu are nici o reţinere în a minţi, dacă aceasta se potriveşte cu scopurile lui, şi nici în a folosi tehnicile propagandistului: alegerea selectivă a informaţiilor, limbajul şocant, raţionamentul fals şi prezentarea denaturată. Una din tehnicile lui favorite la bătăliile radio sau TV este distragerea moderatorului cu poveştioare irelevante, pentru a evita ajungerea la dovezile care i-ar contrazice premisele de bază. „De ce nu candidează Friedman la premiul Cutti Sark de un milion de lire pentru dovedirea existenţei unei farfurii extraterestre?" a întrebat o dată Klass la o emisiune la o televiziune canadiană, la care apăream amândoi. Insinua că nu

cred destul în ceea ce fac. Dar ceea ce nu spunea el era că premiul Cutty Sark era pentru o farfurie prezentată comisiei, sau pentru o bucată indubitabilă din aceasta. Iar eu nu am pretins niciodată că aş avea aşa ceva. Premiul nu se acordă pentru probe documentare sau martori oculari.

De la mijlocul anului 1987, Klass atacă documentul MJ-12 şi memorandumul Cutler-Twining. Vectorul principal al atacurilor este *The Skeptical Inquirer*, periodicul Comitetului pentru Studierea Ştiinţifică a Pretinselor (fenomene) Paranormale (CSICOP). De fiecare dată, scrierile sale conţin declaraţii false, alegerea subiectivă a informaţiilor şi o lipsă neasemuită a dorinţei de a face cercetări autentice.

Pericolul constă în faptul că, pentru cititorul care nu cunoaşte subiectul, Klass pare foarte logic. De exemplu, în iunie 1987, la o apariţie radio despre documentele informative MJ-12, Klass a susţinut că Roscoe Hillenkoetter nu putea fi ofiţerul care a făcut informarea, pentru că era pe mare la datorie, unde a servit între 1950 şi 1956. Din fericire pentru ascultători, la emisiune mă aflam şi eu, şi am prezentat dovada că Hillenkoetter se afla în ţară în 1951.

Un alt exemplu apare în articolul lui Klass „Documentele prăbuşirii farfuriei, MJ-12", în *Skeptical Inquirer* (iarna 1987-1988). El a ridicat următoarele două chestiuni: „De ce filmul [cel pe care apar documentele] i-a fost trimis lui Shandera, care nu publicase nici un fel de lucruri despre OZN-uri sau farfurii prăbuşite şi care nici măcar nu se consideră ufolog? De unde să ştie expeditorul filmului de 35 mm că Shandera şi Moore sunt prieteni şi că filmul o să ajungă la Moore?" Cititorul neavizat nu are de unde să ştie — dar Klass ştia — că Shandera lucrează şi face schimb de informaţii şi contacte cu Moore şi cu mine încă de la colaborarea noastră la nefericitul film OZN din 1980, discutat în capitolul 1. Persoanele din miezul afacerii care l-au contactat pe Moore (10 oameni în total) ştiau foarte bine că Moore şi Shandera lucrează împreună şi mă ţin şi pe mine la curent. Şi, deşi Jaime nu publicase până atunci nimic, petrecuse în arhive mult mai mult timp decât Klass (în ciuda faptului că Klass locuieşte la câteva minute de mers pe jos de Arhivele Naţionale şi de Diviziunea de Manuscrise a Bibliotecii Congresului).

Klass continuă cu ceea ce el numeşte „cea mai relevantă anomalie de substanţă" din documentele informative — formatul datei. Prilej ca să vedem cât de profunde sunt cercetările lui. După cum am discutat în capitolul 4, Klass afirmă că formatul *18 noiembrie, 1952* şi *01 august, 1950* (cu zeroul precedând data cu o singură

cifră) este un amestec eronat de formate civile şi militare. Klass susţine că zeroul nu este folosit decât de curând înaintea cifrelor unice. „Examinarea a numeroase documente militare şi CIA scrise în anii '50, '60 şi '70 arată că formatul standard al datei este 1 august 1950."

Klass nu a spus cât înseamnă „numeroase", deci cititorul nu are cum şti câte documente militare şi CIA a verificat el. Am bănuiala că foarte puţine, pentru că am fost în măsură să descopăr numeroase exemple de documente cu formate „greşite" în surse foarte uşor accesibile lui Klass. Una era o scrisoare de la Hillenkoetter însuşi. Altele apar în cartea lui Tim Good *Above Top Secret*, ca şi în *Alsos Mission* a colonelului Boris T. Pash. Poate cel mai edificator document descoperit de Bill Moore — Joint Army Navy Air Publication (JANAP) 146 (C), care include instrucţiuni pentru personalul militar privind raportarea OZN-urilor. Două surse englezeşti diferite, cu mare experienţă din timpul celui de-al doilea război mondial, i-au scris lui Tim Good — citâm din *Above Top Secret:*

> Aţi ridicat problema dacă prefixul „0", cum ar fi în „02 iulie 1947", nu a fost folosit până la apariţia tehnicii moderne de calcul. Sunt de cu totul altă părere. În mod sigur, experienţa mea din Marină din timpul războiului spune că prefixul „0" este vital în componenţa datei, cum ar fi „02 iulie" sau a orei, ca în „0300". Am credinţa că această metodă se păstrează încă în NATO.
>
> Documentele NATO foloseau pe vremea mea întotdeauna un „0" înaintea numerelor de o cifră, dar nu ştiu când a început.

În plus, formatul de dată aflat în MJ-12 se poate găsi, în numeroase exemple, în fascinanta carte a lui Ewen Montague, *The Man Without a Face**, în excelenta relatare a eficientei campanii de dezinformare din timpul celui de-al doilea război mondial, menită să îndepărteze germanii de pe locul viitoarei debarcării din Normandia. Acţiunea a constat în plasarea unui cadavru care a „ajuns" în mâinile germanilor împreună cu servieta de curier, care conţinea documente contrafăcute. Documentele scoase de la secret ale Canadian Defence Research Board oferă şi alte exemple dinainte de 1954, iar cercetătorul englez Nicholas Redfern a descoperit numeroase exemple de formate de dată „nestandard", inclusiv într-unul din documentele informative.

*O largă prezentare în limba română a acestei acţiuni este prezentată, sub forma serialului *Omul care nu a existat niciodată*, în „Magazin istoric" (n.t.).

Celelalte afirmații ale lui Klass din acest articol, mai ales cele despre memorandumul Truman-Forrestal, arată și ele cât de mare om de știință este. Despre Vannevar Bush, el spune că era „președinte al Fundației Carnegie" și deci nu avea ce căuta în ceva atât de important ca MJ-12. În primul rând, Bush nu era președintele Fundației, o asociație de caritate, ci al Institutului Carnegie, respectată organizație științifică. În al doilea rând, Klass nu menționează activitățile lui Bush la alte organizații, mai ales în NACA dinainte de război sau OSRD din timpul războiului, sau JRDB de după. Nu menționează nici că Bush era persoana comună tuturor organizațiilor listate în scrisoarea în care generalul Twining confirma primirea informațiilor OZN, din 23 septembrie 1947. (Scrisoarea, evident, datează din preziua ordinului special al președintelui Truman, de creare a grupului MJ-12.)

Klass știa foarte bine că W.B. Smith fusese inclus într-un grup exclusivist care studia modul de funcționare a farfuriilor zburătoare, după cum rezultă dintr-un document canadian declasificat, scris chiar de W.B. Smith, care mi-a parvenit în anii '70 prin intermediul cercetătorului canadian Scott Foster. Același document spune și că „problema este subiectul cu cea mai înaltă clasificare secretă din Statele Unite, mai înaltă decât bomba cu hidrogen." Ce reacție a avut Klass la acest document? Un atac furibund la adresa răposatului Smith, inginer canadian foarte respectat și premiat, atac la fel de înverșunat ca și cel cu care m-a gratulat în timpul unei dezbateri la o televiziune din Boston.

Al doilea articol din *Skeptical Inquirer*, „Documentele MJ-12: Partea a doua" (primăvara 1988), conținea atât de multe prostii, că ar fi trebuit distribuit ca mostră de perle. A continuat să bată câmpii cu afirmația că principalii pioni ai MJ-12 „în mod logic", sau „sigur", sau „cu certitudine" ar fi făcut anume lucruri și nu altele în situații ipotetice. Îți vine să crezi că Klass chiar i-a studiat în detaliu pe acești celebri oameni. Dar Klass nu a fost niciodată la bibliotecile Truman sau Eisenhower, după spusele arhiviștilor de la ambele, și nici nu a petrecut prea mult timp la Arhivele Naționale și nici la Diviziunea de Manuscrise a Bibliotecii Congresului. Judecând după spusele lui despre activitățile grupului MJ-12, se pare că nici măcar nu s-a uitat fugar în *Who's Who*. Unele exemple de acolo i-ar fi arătat ce fel de oameni sunt cei din MJ-12.

Klass susține, fără probe, că respectivii nu puteau fi aleși pentru un legendar MJ-12, din cauza pozițiilor deținute în septembrie 1947

„Când au părăsit aceste posturi pentru altele sau s-au retras din guvern, succesorii lor ar fi trebuit, în mod logic, să le succeadă şi în MJ-12". Aceasta implica ideea că lista din informarea lui Eisenhower din 1952 era „depăşită", pentru că o parte din membri schimbaseră slujbele sau nu mai lucrau pentru guvern. Totuşi, o investigaţie mai serioasă ar fi arătat că membrii grupului puteau fi aleşi pentru competenţa, trecutul lor şi pentru capacităţile demonstrate, nu pentru nişte posturi vremelnice. Al doilea război mondial a produs foarte mulţi indivizi care, deşi civili, au lucrat în comitete guvernamentale şi chiar în state-majore de la Washington D.C. Experienţa doctorului Menzel îţi sare în ochi.

Iată ce spune Klass despre Gordon Gray:

> Gordon Gray, devenit secretar adjunct al armatei cam la vremea presupusei creări a MJ-12, ar fi fost cel mai nefiresc membru al acestuia. Gray era avocat şi, în ultimii zece ani, editase două ziare şi nu poseda nici un fel de post important la Pentagon. La mijlocul lui 1949, Gray a fost numit Secretar al Armatei, dar a demisionat pe 12 aprilie 1950 şi s-a întors la viaţa civilă.

Citindu-l, ai zice că Gray a fost un oportunist care şi-a mâncat mălaiul şi s-a întors la viaţa de civil şi nu putea intra într-un grup atât de puternic cum ar fi fost MJ-12.

Klass vorbeşte în aceiaşi termeni despre Sidney Souers:

> Souers ar fi putut fi alegerea logică pentru un membru original al MJ-12, pentru că pe 26 septembrie 1947 a fost numit secretar executiv al nou creatului Consiliu pentru Securitatea Naţională. Souers, rezervist din Marină, ajunsese la gradul de contraamiral în timpul războiului şi devenise şef adjunct al Serviciului Naval de Informaţii, jucând un rol important în organizarea CIA. Souers s-a retras din NSC la începutul lui 1950, dar el, şi nu succesorul lui, a apărut în lista din 1952 ca membru al MJ-12.

Insinuarea este că Souers o terminase cu Washingtonul şi prin urmare nu putea avea legături cu MJ-12, pentru că locul firesc ar fi fost cel al succesorului lui, James Lay.

Klass face observaţii asemănătoare şi asupra altor membri din lista din documentul informativ.

Din păcate, cititorul neavizat nu ştie că evaluările lui Klass se bazează pe examinări absolut superficiale ale carierelor acestor oameni. După cum am discutat în capitolul 3, aceştia au fost perso-

nalități unice, ale căror activități în structura guvernamentală și în comitete se extind mult dincolo de obligațiile lor dintr-un post sau altul. Când au trecut pe alt post, ei și-au păstrat legitimațiile de înaltă securitate, cunoștințele, influența și capacitatea de a face lucrurile discret. Aceasta i-a ajutat să păstreze secretul compartimentat al organizației: în loc ca membrii să se schimbe de fiecare dată când într-un post oficial apare o nouă numire — adesea din motive politice — singurul care era pasibil de schimbare era președintele.

Într-o cacialma finală, Klass susține că are probe că documentele informative MJ-12 sunt falsuri, anume documentul Top Secret declasificat din 10 decembrie 1948, „Analiză a Incidentelor cu Obiecte Zburătoare în Statele Unite". Nu există nici un fel de dovezi în acest document. Este clar că grupul care l-a pregătit, un amalgam Marină-Forțele Aeriene, a primit indicații precise. Obiectivul lor principal era să investigheze dacă nu cumva unele discuri sunt sovietice, probabil construite cu savanți germani capturați. Nu apare acolo nici o discuție serioasă despre farfurii de origine extraterestră și nimic despre discuri prăbușite — nimic de natură Above Top Secret. Acest obiectiv limitat nu este neobișnuit. Multe cărți despre CIA subliniază că s-au înființat numeroase grupuri complet independente, pentru a analiza o anume problemă, fără a ști de existența altor grupuri. Nu avem nici un motiv de a nega posibilitatea ca cei care au scris documentul din 1948 să nu aibă nevoie să cunoască materialele MJ-12.

Aceste exemple (și sunt multe altele) arată că, în efortul lui de denigrare a OZN-urilor, în special a documentului informativ MJ-12, Klass vorbește practic în deșert. Timpul foarte redus petrecut de el în arhive arată că este un teoretician de fotoliu, ca majoritatea detractorilor. (Într-un show al lui Larry King din 1991, în care a apărut împreună cu Kevin Randle, Klass a fost obligat să recunoască faptul că nu a vorbit cu nici unul dintre cei peste 90 de martori oculari de la Roswell, identificați de noi până atunci.) Cercetările lui minimale, logica găunoasă și stilul propagandistic pun un semn mare de întrebare asupra onestității afirmațiilor lui.

Totuși, acestea nu l-au împiedicat pe Klass nici înainte, și nu-l vor împiedica nici pe viitor. Singura cale de a contracara asemenea „oameni de știință" este confruntarea lor cu faptele. Când am apărut împreună cu Klass la New York în programul TV *People Are Talking* (Vorbește lumea), pe 14 martie 1988, 83% din telefoanele

sondajului ad-hoc au spus că cred că OZN-urile sunt reale. Faptele învinge întotdeauna.

Nu am fost surprins că Phil Klass a atacat documentele MJ-12 încă de când a auzit de ele. Evident, dacă documentele sunt autentice, toate afirmațiile lui despre OZN-uri sar în aer. Sunt sigur că unul din motivele pentru care el nu discută niciodată Raportul Special nr. 14 al Proiectului Blue Book este acela că Forțele Aeriene au recunoscut că au sute de observații OZN neexplicate. În plus, ar fi pierdut 10.000 de dolari, în urma unui pariu mai vechi dintre noi, prin care se obliga să-mi dea acești bani dacă o agenție guvernamentală ar recunoaște că unele din OZN-uri sunt nave extraterestre.

Un alt atac asupra lui MJ-12 a venit dintr-o direcție neașteptată. În 1991, Don Schmitt de la Centrul de Studii OZN (CUFOS) și Kevin Randle publicau cartea lor *UFO Crash at Roswell.* Făcusem un intens schimb de informații cu cei doi în timp ce scriau cartea, dar când aceasta a apărut am fost surprins de multele confuzii din ea. Nici una dintre numeroasele lucrări despre Roswell publicate în urma conferințelor și simpozioanelor MUFON (Rețeaua Reciprocă OZN) nu apărea la bibliografie. În cele trei pagini de mulțumiri, nu apărea Fondul pentru Cercetări OZN, care contribuise cu 10.000 de dolari la cercetările celor doi. (Pentru o cercetare OZN, este o sumă princiară.) Au fost abia menționate contribuțiile majore ale lui Bill Moore la cercetarea cazului. Eu am avut parte de un tratament mai blând: „Stanton Friedman, expert în fizica nucleară și cercetător OZN, care a aflat primul de evenimentele de la Roswell și prin perseverență a reușit să descopere martorii-cheie care au deschis cazul." Totuși, tratarea lui Majestic-12 și a prăbușirii de pe Platoul San Agustin a fost surprinzător de subiectivă.

Cam în același timp a fost publicată și *UFO Crash at Roswell*, CUFOS a scos „The Roswell Report: A Historical Perspective", raport care includea un număr de lucrări publicate anterior în periodicul organizației, *International UFO Reporter.* A fost inclusă și o lucrare a mea din 1988, despre MJ-12, „Eșecul tentativei de compromitere a MJ-12"; la fel și lucrarea anti-Majestic-12 a lui Joseph Nickell și John Fischer, „Falsurile Farfuriilor Zburătoare prăbușite", cu toate că cele două lucrări de răspuns la acestea din urmă (a mea și a lui Moore) nu au fost incluse și nici măcar menționate. Se părea că la CUFOS poziția anti-MJ-12 este

dominantă, motivul fiind probabil impecabila lor sursă, generalul de brigadă (de la Forțele Aeriene) în retragere Arthur E. Exon, fost comandant al Bazei Aeriene Wright-Patterson de la 1 august 1964 la 20 decembrie 1965.

Vorbisem pentru prima oară cu Exon în 1989, după ce îmi scrisese despre el colonelul în retragere J. Bond Johnson, cel care a făcut fotografiile mult publicate din biroul generalului Ramey din 8 iulie 1947, cu resturile balonul meteo cu reflector radar, prima explicație a Forțelor Aeriene ale Armatei pentru epava de la Roswell. Johnson mi-a scris că Exon îi spusese foarte sincer că la bordul epavei de la Wright-Patterson se aflaseră cadavre de extratereștri. De asemenea, el mi-a spus că nu s-au luat măsuri de securitate speciale. Dacă spusele lui Johnson erau adevărate, atunci erau vești foarte importante.

Am avut o lungă și amicală convorbire cu generalul Exon. Acesta mi-a spus răspicat că Johnson a depășit cu mult cele spuse de el.

El doar auzise zvonurile despre cadavre și epavă, dar nu avea nici o informație de la prima mână despre subiect. I-am trimis informații în domeniu și câteva din lucrările mele.

Acum, în vara lui 1991, Randle și Schmitt susțineau că Exon știe că exista un grup de control (pe care l-au numit „cei 13 diabolici") pentru Roswell, că știa care sunt membrii acestui grup, grup care era implicat direct în problema farfuriei prăbușite. Au susținut și că Exon le-a spus că printre membrii grupului se găsește și Stewart Symington, pe vremea aceea Secretar al Forțelor Aeriene; Carl Spaatz, primul șef de stat-major al forțelor aeriene; generalul Eisenhower, pe atunci șef de stat-major al armatei; generalul Ramey, șeful Armatei a 8-a a Aerului. Nici unul dintre cei menționați nu făcea parte din lista din documentul informativ MJ-12.

Întreaga afacere mirosea de departe. La conferința MUFON din Chicago, din iulie 1991, câțiva dintre noi, cei de la MUFON, CUFOS și Fond discutam despre posibilitate unor audieri în Congres, cu mărturii nepublice. Întrucât mărturia generalului Exon, în caz că a fost bine relatată de cei doi în *UFO Crash at Roswell*, putea fi foarte importantă, l-am întrebat pe Schmitt dacă a trimis generalului un exemplar din acea porțiune a cărții, ca acesta să verifice fidelitatea redării. Dacă alții îl abordau, nu ar fi fost în stare să nege că ar fi făcut respectivele declarații. Bill Moore făcuse acest lucru cu mulți martori înainte de publicarea cărții *The Roswell Incident.*

Don a spus că nu îi trimisese lui Exon o copie a versiunii depoziției lui. Văzându-ne stupefiați, a adăugat: „nici nu ne-a sunat".

Schimbând subiectul, l-am întrebat pe Don dacă crede că antropologul care depusese mărturie despre cadavre şi navă la locul prăbuşirii de la Corona ar fi dispus să depună mărturie şi în spatele uşilor închise. În carte, Randle şi Schmitt susţineau că omului îi este frică să nu piardă contractele de cercetare cu guvernul dacă vorbeşte deschis şi sugerau că ar fi doctor în ştiinţe. Un martor ideal. Şocul numărul doi: „Nu-l cunoaştem. Ne suna el."

Aveam dubiile mele în privinţa cărţii lor, dubii care s-au amplificat. Când m-am întors acasă de la conferinţă, am scris o recenzie detaliată şi în general negativă la adresa cărţii, pentru *Mufon Journal*. Recenzia, publicată în numărul din 1991, septembrie, se concentra asupra părerii lor subiective în privinţa prăbuşirii de pe Podişul San Agustin şi asupra modului în care au tratat multe exemple specifice.

Când am terminat recenzia, am decis să-l sun pe generalul Exon. I-am lăsat un mesaj la robotul telefonic, iar el mi-a răspuns câteva zile mai târziu. Nu văzuse cartea lui Randle şi Schmitt, aşa că i-am citit porţiuni din presupusa lui depoziţie. El a arătat politicos, dar ferm, că Randle şi Schmitt contribuiseră mai mult decât el la acea declaraţie. El nu avea un amestec direct în cazul Roswell, deşi auzise multe zvonuri de la oameni în care avea încredere. Fusese la Baza Wright în iulie 1947, când fusese adusă acolo epava de la Roswell. Auzise poveşti cât fusese comandantul bazei (nici chiar un comandant nu trebuie să ştie tot din ce se întâmplă, mai ales dintre activităţile secrete), ca şi în timpul lucrului lui la Pentagon. Am avut încă o discuţie agreabilă, în timpul căreia el a acceptat cu plăcere să treacă în revistă *Raportul final asupra Operaţiunii Majestic 12*, scris de mine. I l-am trimis prin poştă, împreună cu copii ale paginilor din cartea lui Randle şi Schmitt în care era menţionat şi el.

Nu am dorit să-l presez pe general în mod inutil, aşa că am aşteptat câteva săptămâni şi l-am sunat iar, lăsând un mesaj. Mi-a răspuns din nou, prompt. A aprobat cu tărie raportul meu asupra MJ-12 şi a reiterat comentariile despre Randle şi Schmitt, adăugând că numele pe care le dăduse erau ale persoanelor sus-puse care, în opinia lui, ar fi putut şti ceva despre ce se întâmplă, nu oameni despre care să ştie că ar fi implicaţi într-un grup de control.

Din nou, elemente esenţiale din *UFO Crash at Roswell* erau foarte dubioase. Şi se părea că fiecare săptămână aduce mai multe revelaţii din partea altor surse de informaţii trunchiate sau fabricate, mai ales de Randle.

Următoarea carte a lui Randle şi Schmitt, *The Truth About the UFO Crash at Roswell* („Adevărul asupra prăbuşirii OZN de la Roswell", 1994), conţinea chiar şi mai multe distorsiuni şi inexactităţi. În fapt, mai mulţi prieteni mi-au spus că părţi din carte par a fi atacuri voalate la adresa mea! În carte era inclusă şi o anexă intitulată „Contrafacerea Majestic 12".

Curând după aceea, la cererea lui Randle, Fondul pentru Cercetări OZN a publicat un raport al lui (lucrare sponsorizată de Fond) intitulat *Concluzii asupra Operaţiunii Majestic 12*. Era clar că ţinta eram eu, materialul conţinând extrase din *Adevărul...*, ca şi din *Cei 13...* Era un atac cu bătaie lungă, la adresa documentelor MJ-12.

La prima vedere, *Concluziile* par să fie un excelent exemplu de investigaţie jurnalistică. Nouă din cele 30 de pagini au 103 note de subsol şi 92 de referinţe, iar dintre referinţe, nouă sunt lucrări scrise de mine, singur sau în colaborare. Totuşi, o analiză atentă făcută de cineva care cunoaşte materialele indicate arată că lucrarea este aproape un manual ideal de propagandă pseudoştiinţifică.

27 dintre note se referă la comunicări personale şi comunicări, pe care cititorul nu avea cum să le verifice. Există serioase omisiuni şi nereguli, falsuri grosolane, raţionament fals şi prezentări voit denaturate.

Randle citează din declaraţia mea din 1991: „Adevărul este că Moore, Shandera şi cu mine cercetasem toate numele din listă înainte de primirea filmului (mai puţin doctorul Menzel), după multe zile petrecute în cercetări de arhivă începute cu mai mult de un deceniu înainte... Am notat cine se afla acolo în iulie 1947, când s-a petrecut incidentul de la Roswell." Randle face apoi următoarea declaraţie revoltătoare: „Cu alte cuvinte, Friedman ne spune că el, Moore şi Shandera aveau toate cunoştinţele pentru crearea documentului... dacă asta este ce au vrut. Insinuarea lui că nimeni nu ar fi putut produce documentul fără cercetări intense este corectă, iar Friedman admite că a făcut asemenea cercetări."

Implicaţia era evidentă: eu, Jaime şi Bill eram falsificatorii! Randle a omis, totuşi, orice referire la *Raportul final asupra Operaţiunii Majestic 12* şi la cele peste 30 de subiecte din documentele MJ-12, unele foarte subtile, care arată că documentele nu puteau fi pregătite decât de persoane din interiorul aparatului guvernamental, nu de outsideri ca mine, Shandera sau Moore (vezi Anexa C.) Da, cercetările noastre în privinţa *numelor* persoanelor (mai puţin Menzel) au avut loc înainte de primirea filmului, dar cercetările

noastre asupra altor detalii, inclusiv cele descoperite despre Menzel, nu puteau fi făcute decât după primirea filmului. Este evident că cercetarea numelor din lista MJ-12 este doar o mică parte din informaţia necesară pentru a evalua conţinutul documentelor.

Se pare că Randle preferă să scoată din context cercetările mele. Deşi eu am fost primul cercetător al prăbuşirii de la Roswell, primul care a localizat şi intervievat martorii-cheie (inclusiv Jesse Marcel Sr., Walter Haut, Glenn Dennis şi alţii), şi îmi împărtăşisem cu generozitate descoperirile şi cu Randle şi Schmitt, în publicaţiile sale ulterioare Randle a căutat să ignore contribuţiile mele. M-a „ras" din *UFO Crash at Roswell*, de la Mulţumiri şi a omis 29 din cele 30 de lucrări ale mele despre Roswell/MJ-12 din lista sa bibliografică în *Adevărul...* (A inclus mai mult de 200 alte referinţe.) În loc de aceasta, s-a bazat puternic pe proclamaţiile pseudoştiinţifice ale lui Joseph Nickell, fără să menţioneze pe undeva că Nickell este membru al CSICOP. Deşi a amintit în mai multe rânduri lucrarea lui Nickell şi Fischer „Falsurile Farfuriei Prăbuşite", el nu a menţionat niciodată ripostele mele şi ale lui Moore apărute în acelaşi număr din *International UFO Reporter*.

Următoarele demonstrează alegerea selectivă a informaţiilor şi dorinţa constantă de a folosi fără verificare orice argument împotriva MJ-12:

- Discutarea memorandumului Truman-Forrestal. Nu menţionează că data a fost bătută la două maşini şi nici că punctul după dată indică biroul lui Bush. În plus, se referă la ordin ca la un *Ordin Executiv* sau *EO* în cel puţin 15 rânduri, folosind iniţialele SCEO o singură dată, asta însemnând că pentru el un există nici o deosebire între un Ordin Executiv şi un Ordin Executiv Special Secret.
- Nickell şi alţii au afirmat că numărul ordinului executiv special secret [092447] este de fapt data. După cum am aflat dintr-o vizită prelungită la Arhivele George C. Marshall, Departamentul de Stat foloseşte data ca parte a nomenclatorului de îndosariere. Plauzibil, pentru că ordinele speciale secrete sunt foarte puţine, probabil. O dată constituie atunci o indexare unică.
- Faptul că se bazează pe munca lui Nickell, în ciuda faptului că Nickell a făcut afirmaţia absurdă (în *International UFO Reporter*) că ştie că formatul datei din documentele informative este greşit, pentru că ar nesocoti manualul guvernamental de stiluri! Oricine a petrecut un timp mai mult în arhive cu documente dinainte de 1960, declasificate, va remarca că manualul de stiluri

este ignorat în foarte limitata distribuire a documentelor foarte secrete.

• Omiterea faptului că Eisenhower a avut, pe 18 noiembrie 1952, o informare ultrasecretă cu privire la problemele securității naționale, la Pentagon. Randle nu menționează decât scurta întâlnire a lui Eisenhower cu Truman din ziua aceea.

• Omiterea primelor comentarii ale mele asupra membrilor grupului MJ-12 și continua redare viciată a afirmațiilor generalului Exon.

• Afirmația lui constantă, cum că lipsa titlurilor militare exacte ale membrilor MJ-12 ar fi semn de fraudă. Randle este deranjat de folosirea titlurilor militare generice, cum ar fi acela de amiral, în loc de contraamiral. Nici generalul Exon, nici colonelul Jesse Marcel Jr., nici ceilalți militari cu care am discutat nu par să aibă vreo problemă cu titlurile generice. Randle este deranjat în special de menționarea lui Hillenkoetter ca amiral și nu contraamiral. Randle nu pare să înțeleagă că un grup de șase civili și șase militari nu se încurcă în gradele militare.

• Cererea sa de a vedea orice scrisoare semnată de Hillenkoetter în care să apară ca amiral și nu contraamiral. Deoarece Randle nu include documentul informativ în raport, cititorii nu au cum să știe că pe acesta nu se află nici un fel de semnătură, nici măcar inițialele, nici a lui Hillenkoetter, nici a altcuiva.

• Omiterea concluziilor expertului lingvist Roger Westcott, care susțin ideea de autenticitate a documentului, pe baza stilului lui Hillenkoetter.

• Omiterea faptelor și cercetărilor care indică autenticitatea memorandumului Cutler-Twining, inclusiv provocarea lui Phil Klass și rezultatul acesteia.

• Reluarea afirmațiilor lipsite de bază împotriva MJ-12 ale colonelului de aviație Richard Weaver, autorul atacului preventiv al Forțelor Aeriene împotriva tentativei GAO de a localiza documente legate de Roswell.

• Legarea de detaliile unor nume de baze scrise eronat în documentele informative și asigurări că un eveniment atât de important nu putea avea asemenea greșeli. Toate numele de baze aeriene fuseseră schimbate după ce Forțele Aeriene au devenit un serviciu separat, în 1947. Nici Eisenhower, nici Smith și nici Hillenkoetter nu fuseseră în Forțele Aeriene. Ceea ce contează este evenimentul ca atare. Informarea nu a fost o proclamație publică. A fost marcată „Strict confidențial...", deci nimeni în afara lui Eisenhower și a ofițerului informativ nu avea să o vadă. Eisenhower se afla în fața unei cariere cu totul noi pentru el, cu nenumărate obligații, și în ultimii doi ani fusese în Statele Unite

doar câteva luni. A trebuit să țină secretă și o călătorie în Coreea, pentru terminarea războiului. Oare avea timp să se supere pentru niște nume de baze modificate?

Peste tot în *Concluzii*, Randle susține că informația din documentele MJ-12 este greșită, bazându-și afirmația pe pretențiile fără substanță din *Adevărul...*, cum că prăbușirea de la Roswell ar fi avut loc la altă dată și după alt scenariu. După Randle, corpurile extratereștrilor ar fi fost recuperate curând după prăbușire, pe 5 iulie, la un loc anume, la 34 de mile nord de Roswell — departe de ferma Foster. Totuși, după cum notează Karl Pflock în detaliatul său raport din 1994 *Roswell în perspectivă* (ce poate fi obținut de la Fondul pentru Cercetări OZN), multe din asemenea afirmații despre un nou scenariu sunt complet nefondate.

Despre unele dintre prezentările eronate ale faptelor pot depune mărturie eu însumi. Randle susține că depoziția sergentului Pyles, un presupus martor ocular al prăbușirii, stabilește data, ora și locul prăbușirii, cum face și o notă din jurnalul de evenimente de la școala confesională, despre o minge de foc strălucitoare, între 11 și 11:30 p.m., pe 4 iulie. Nu se oferă nici un text care să susțină afirmațiile.

Am vorbit cu Pyles (cum a făcut și Pflock, independent), care a fost foarte cooperant. Pyles mi-a declarat că nu putea să indice prea exact data la care a văzut mingea de foc în noaptea aceea. Știa doar că a fost în prima jumătate a lunii iulie 1947. Nu-și putea aminti direcția în care mergea și categoric nu a văzut prăbușirea. Nu era nimic care să indice că ar fi fost un vehicul și nimic care să indice timpul și locul unei prăbușiri OZN. Aparent, nimic din jurnalul școlii confesionale nu duce la ideea unei prăbușiri de vehicul. Doar Randle a ales o dată care se potrivea cu noul lui scenariu.

Randle ignoră depoziția lui Mac Brazel, publicată de multe ziare contemporane, după care a existat un interval de timp lung între descoperirea resturilor și drumul la Roswell, pentru a-l vedea pe șeriful Wilcox, pe 6 iulie. De asemenea, el ignoră declarația prietenei lui Glenn Dennis, care a spus că trupurile miroseau îngrozitor și că ofițerul de la morgă a spus că acestea au fost descoperite în deșert. Barbara Dugger, nepoata șerifului Wilcox, mi-a spus că-și amintește vag că, din câte auzise, prăbușirea ar fi avut loc undeva „la nord de Roswell". Această amintire neclară nu dovedește nimic, evident.

Există foarte puține drumuri care intră și ies din Roswell. „La nord de Roswell" poate să însemne un teritoriu uriaș din New Mexico.

Mare parte din noul scenariu al lui Randle depinde de mărturia unui personaj straniu, numit Frank J. Kaufmann, care apare și sub numele de McKenzie și pe care Randle l-a identificat la o conferință din Chicago sub numele de Joseph Osborne. Kaufmann/McKenzie/Osborne știa totul despre orice. După Randle, el ar fi susținut că a primit misiunea de a urmări un ecran radar de la White Sands timp de 24 de ore, raportând direct generalului Scanlon de la Comandamentul Apărării Aeriene. A fost atât de deștept, încât a putut urmări ecranul, cu ajutorul unor oglinzi, chiar și de la toaletă!

Randle nu a prezentat nici o dovadă conform căreia Kaufmann știa ceva despre radare și nici că ar fi fost militar la acea dată. Nu exista nici un radar al Comandamentului Apărării Aeriene în 1947. Generalul Scanlon se afla la Comandament, dar s-a retras în februarie 1948, ultima sa misiune fiind aceea de Director cu Afacerile Publice la baza Field, Long Island, New York, loc prea puțin plauzibil pentru urmărirea prin radar a farfuriilor zburătoare din New Mexico. Într-un final, pe 30 iunie 1995, Randle a recunoscut, de față cu mine, că schimbul acela absurd de 24 de ore provine din imaginația lui. Kaufmann nu avea nimic a face cu radarul.

Randle nu a prezentat nimic care să susțină presupușii martori oculari care ar fi văzut câte cadavre au fost ridicate și ce formă avea nava prăbușită. Kaufmann, care a apărut la show-ul TV *48 Hours* — precaut, cu fața acoperită — și la emisiunea specială dedicată incidentului Roswell la televiziunea britanică, nu a prezentat nici un act autentificat de un notar în favoarea afirmațiilor sale. Când, în sfârșit, l-am întâlnit pe Kaufmann, pe 3 iulie 1995, mulțumită eforturilor lui Don Schmitt, Kaufmann nu mi-a permis să înregistrez conversația, deși erau de față și Schmitt și Randle.

În timpul conversației, a declarat că din 1941 în 1948 a fost în armată. A susținut că după aceea s-a aflat „la paramilitari", dar nu a explicat termenul. De asemenea, mi-a spus o poveste tare curioasă despre prezența lui la White Sands, când ar fi apărut pe ecran o flamă, care ar fi indicat o explozie puternică undeva la nord de Roswell. El a anunțat baza Roswell, iar cineva a fost trimis în nordul orașului și a văzut ceva strălucind spre vest. Persoana a anunțat baza. Kaufmann s-a grăbit să străbată cei peste 160 de kilometri, i-a trezit pe colonelul Blanchard și pe maiorul Marcel în miez de noapte, apoi au mers cu toții prin terenul accidentat și au

descoperit cadavrele extratereştrilor şi farfuria prăbuşită. L-am întrebat de ce nu au aşteptat până dimineaţa, când puteau primi raportul unui avion de recunoaştere. Kaufmann mi-a spus că la bază nu se aflau avioane mici.

Povestea sursei principale a lui Randle este absolut de necrezut. Mai întâi, experţii radar mi-au spus că singura metodă de a umple un ecran cu o strălucire este o explozie foarte aproape de antenă. Locul presupusei prăbuşiri se afla la peste 150 de kilometri. (Expertul în baloane doctorul C.B. Moore spune şi că raza de acţiune a radarului nu depăşea 65 de kilometri.) În al doilea rând, baza de la Roswell *avea* avioane mici, folosibile pentru recunoaşteri. În al treilea rând, comandantul unei unităţi de bombardament nuclear şi ofiţerul lui de informaţii nu o iau pur şi simplu prin coclauri, într-o zonă cu văi de torenţi uscate şi cu şerpi cu clopoţei, mergând spre nu se ştie ce. Colonelul Blanchard ar fi fost eliberat imediat din funcţie.

Şi, dacă Marcel fusese deja la locul prăbuşirii şi văzuse farfuria prăbuşită şi cadavrele extratereştrilor, nu prea pare rezonabil ca a doua zi să ia liniştit masa la Clubul Ofiţerilor, a doua zi după ce şeriful Wilcox i-a telefonat în legătură cu strania epavă descoperită de Brazel. Dacă Marcel şi Blanchard ar fi fost la locul prăbuşirii, este mult mai probabil că ar fi urmat organizarea unui efort masiv de recuperare. Întreaga poveste a lui Kaufmann este în contradicţie cu amintirile maiorului Marcel.

La fel stau lucrurile şi cu altă „mărturie" pe care se bazează Randle. Când a avut loc prăbuşirea, James Ragsdale s-ar fi aflat în afara oraşului, în deşert, la locul indicat de Randle şi Kaufmann, cu prietena lui. Dar Ragsdale a insistat, în discuţia cu mine şi cu alţii, că se afla cu doamna lui într-o minunată pădurice, aflată la cam 85 de kilometri nord-vest de Roswell. Randle plasează prăbuşirea într-o zonă dezolantă, fără vegetaţie, la circa 70 de kilometri nord de Roswell, unde nimeni nu şi-ar duce prietena. Iar mărturia lui Frankie Rowe, al cărei tată a fost pompier şi s-ar fi dus la faţa locului şi i-ar fi adus o bucată de epavă, nu ţine nici ea. După spusele unui fost consilier municipal din Roswell, departamentul pompierilor nu avea atribuţii până la distanţe atât de mari de oraş.

Deşi Philip Klass a muncit din greu, zeci de ani, ca să facă praf OZN-urile, iar Kevin Randle încearcă acelaşi lucru cu documentele MJ-12 de câţ[illegible]ni, totuşi cel mai popular denigrator, cu

audiență mondială, rămâne Carl Sagan. Unul din cei mai cunoscuți oameni de știință din lume, Carl a făcut probabil pentru popularizarea științei în general și a Căutării Inteligenței ExtraTerestre (SETI) mai mult decât oricine. Serialul lui de televiziune *Cosmos* a fost difuzat în mai multe țări. Cartea *Cosmos* a fost un bestseller internațional, iar celelalte cărți publicate de el, discutând adesea despre viața în univers, au fost mari succese. Articolele lui din *Parade* erau citite de până la 80 de milioane de oameni. A apărut în foarte multe emisiuni TV și a fost „pontiful" unor show-uri cum ar fi *Tonight Show, 48 Hours, Nova*, o emisiune specială OZN a lui Larry King din 1994 și multe altele.

Eu și Carl am fost colegi de grupă la Universitatea din Chicago din 1953 până în 1956, urmând amândoi fizica. De fapt, suntem de aceeași vârstă și am fost de acord în multe privințe, în știință sau în afara ei. Dar în ce privește OZN-urile, el nu a ajuns să privească corect lucrurile.

Unii se întreabă de ce Sagan, care a împins atât de departe căutarea vieții inteligente în spațiu, nu se împacă cu ideea unor civilizații extraterestre. Carl susține că este foarte probabil să existe în galaxia noastră mai mult de un milion de civilizații și că unele dintre ele emit unde radio pe care radiotelescoapele le-ar putea detecta dacă avem destulă răbdare. Dar afirmă că nu există nici o dovadă că vreun OZN ar fi navă spațială a vreunei asemenea civilizații.

Sagan — și suporterii SETI în general — nu discută niciodată dovezile științifice că unele OZN-uri ar fi nave extraterestre. În multe articole și apariții TV, el ignoră sistematic faptele, sau le înțelege greșit. De exemplu, în ultima lui carte, *The Demon Haunted World: Science as a Candle in the Dark* (Lumea bântuită de demoni: știința ca o lumânare în întuneric), Carl atacă subiectul documentelor MJ-12, afirmând:

> ...un plic cu o casetă care conține un film nedevelopat este aruncat în cutia poștală a producătorului de film Jaime Shandera, interesat de OZN-uri și de mușamalizări guvernamentale — ce ciudat, tocmai când acesta vrea să iasă să ia masa cu autorul unei cărți despre presupusele evenimente de la Roswell. Developat, filmul „se dovedește", pagină cu pagină, un document ultrasecret clasificat strict confidențial, un ordin executiv din 24 septembrie 1947, în care președintele Harry S. Truman pare să fi înființat un comitet de doisprezece oameni de știință și oficiali guvernamentali. ...meticuloasele referiri la completările care ar conține detalii

despre natura extratereştrilor. ...dar completările nu sunt incluse în misteriosul film.

Sagan mai scrie că „Forţele Aeriene susţin că documentul este un fals" şi că „expertul OZN Philip J. Klass şi alţii au descoperit inadvertenţe lexicografice şi tipografice, care sugerează că întreaga afacere este un fals."

Aceste afirmaţii conţin erori evidente: memorandumul lui Truman către Forrestal era, desigur, doar prima pagină a documentului de informare a lui Eisenhower. Sagan ia un ton paternal faţă de Jaime Shandera şi documentele MJ-12: Klass este „expert OZN", în vreme ce Shandera este un simplu „producător de film... interesat de OZN-uri". Sagan consideră „ciudat" că filmul este primit chiar înainte ca Jaime să meargă să ia masa cu un scriitor nenumit, care a scris despre „presupusele evenimente". El trece cu vederea faptul că acesta este Bill Moore, cu care Jaime lua adesea prânzul; iar cartea respectivă era *Incidentul Roswell*, care prezenta evenimente atestate de peste de o sută de martori oculari.

În cartea lui, Sagan subliniază necesitatea unui scepticism obiectiv şi de nevoia de probe relevante, făcând apel la autorităţi. Totuşi, el acceptă sentinţa Forţelor Aeriene, fără a menţiona rezultatul provocării lui Klass apropo de memorandumul Cutler-Twining, în urma căruia calitatea de expert a lui Klass ar fi trebuit să aibă de suferit.

Apoi, Sagan trage un semn de egalitate între MJ-12 şi un basm: „Locul unde sunt mai vulnerabile şi mai suspecte documentele este exact chestiunea provenienţei — probele căzute miraculos din cer, ca într-un basm.

După cum am arătat, nu este nimic miraculos în modul în care au sosit probele. Filmul a venit cu poşta obişnuită. Fie că sunt sau nu autentice, documentele trebuie să fi fost create de cineva dinăuntru, iar Jaime şi Bill au avut discuţii cu asemenea oameni (inclusiv cu Richard Doty de la OSI) cu ani înainte ca Jaime să primească filmul.

Sagan spune: „O acţiune de muşamalizare a vieţii extraterestre sau a răpirilor, un secret ţinut aproape intact timp de 45 de ani, cu sute, dacă nu mii de funcţionari guvernamentali care cunosc adevărul, iată o idee remarcabilă". De ce remarcabilă? Proiectul Manhattan a implicat peste 50.000 de oameni. Cel puţin 10.000 de oameni ştiau că am spart codurile germane şi japoneze în timpul

celui al doilea război mondial. Şi mii de oameni au lucrat în secret la producerea bombardierului *stealth*.

Discutând ideea de acoperire guvernamentală, el spune:

> În mod sigur, există secrete guvernamentale păstrate în mod tradiţional, chiar secrete de un serios interes general. Dar ideea centrală a păstrării secretului este aceea de a proteja ţara şi cetăţenii. Aici, totuşi, lucrurile stau altfel. Presupusa conspiraţie a celor cu autorizaţii secrete ar fi destinată ascunderii faptului că suntem asaltaţi continuu de extratereştri.

Orice cercetător serios recunoaşte că cea mai mare valoare pe care o prezintă un OZN prăbuşit, împreună cu observaţia detaliată a caracteristicilor de zbor, este tehnologia avansată pe care o posedă. Astfel, guvernul ar putea considera că aceste secrete trebuie păstrate, măcar pentru ca aceste tehnologii să nu cadă în mâna unor ţări neprietene, care ar putea pune în pericol ţara noastră şi pe cetăţenii ei.

Carl vine şi cu o relatare despre NSA şi documentele ei: „Prin urmare, răspunsul mai mult sau mai mult tipic dat de NSA la o cerere FoI va fi o treime de pagină înnegrită, cu un fragment de rând care spune «OZN raportat la altitudine mică», urmat de restul de două treimi înnegrite. Poziţia NSA este aceea că, lăsând să se vadă restul paginii, ar compromite sursele şi metodele proprii."

Adevărul complet este că nu există un răspuns tipic oferit de NSA, mai ales cu privire la OZN-uri. NSA nu a eliberat *niciodată* nici o filă din cele 156 documente, chiar după ce a primit ordinul unui judecător federal de a-şi cerceta propriile documente.

O altă ilustrare a ideii greşite a lui Carl despre OZN-uri este în declaraţia lui din *Lumea bântuită de demoni...*: „Există relatări de încredere, lipsite de orice exotism, ca şi cazuri exotice, dubioase. Nu există caz — în ciuda celor peste un milion de relatări OZN din 1947 încoace — în care să se fi întâmplat ceva atât de straniu încât să fie exclusă orice posibilitate de fals, halucinaţie, iluzie, iar singura explicaţie valabilă să fie o navă spaţială extraterestră."

Faptul că adevărul este exact invers este subliniat de Raportul Special 14 Bluebook al Forţelor Aeriene. Acesta a evaluat 3201 observaţii OZN, pe care le-a clasificat în „cunoscute", „necunoscute" şi „insuficientă informaţie". *Necunoscutele* sunt definite ca „acele relatări în care descrierea obiectului şi a manevrelor sale care nu se potrivesc cu caracteristicile nici unui obiect sau fenomen cunos-

cut." De asemenea, fiecare observație este notată cu un calificativ de la „excelent" la „slab" Numărul necunoscutelor — 689 — reprezintă 21,5% din toate relatările evaluate. Iar dintre cele 308 observații notate „excelent", mai mult de 35% — 108 — intră în categoria necunoscutelor. Cu cât este mai bună calitatea observației, cu atât e mai probabil să fie „necunoscută". Este clar că există multe cazuri „exotice" autentice.

Dar de ce să denigrăm un om de știință care a adus știința în mijlocul maselor? Evident, Sagan merită un tratament mult mai bun decât Klass sau Randle, care nu posedă aura științifică a lui Sagan.

Ei, aici e buba. Publicul are încredere în Sagan; publicul crede în spusele lui. Asta deși, în privința OZN-urilor, spusele lui sunt departe de adevărul integral. Dar, câtă vreme el evită contactul cu probele științifice de substanță, publicului i se va refuza adevărul.

Un prim exemplu de asemenea evitare este cazul de răpire a lui Betty și Barney Hill, din 1961. Povestea lor a fost bine redată în cartea din 1966 a lui John Fuller, *Călătorie întreruptă*. Familia Hill, un cuplu respectabil, se întorcea acasă, în New Hampshire, de la Montreal. Ei au văzut pe cer o lumină stranie. Își amintesc cum au privit-o prin binoclu, în timp ce îi urmărea, apoi i-a depășit și s-a oprit la circa 200 de metri în fața lor. Și-au amintit și cum Barney a ieșit din mașină, ca să vadă mai bine, iar Betty a strigat la el să se întoarcă. Apoi și-au amintit cum au plecat de la locul faptei și au plecat acasă.

Curioasă și dorind să aibă o explicație, Betty a obținut o carte despre OZN-uri a directorului de la NICAP, Donald Keyhoe. La sfârșit se dădea adresa NICAP. A scris la NICAP o scrisoare, iar o lună mai târziu era intervievată de investigatorul NICAP. Cercetarea în amănunt a cazului a dus la concluzia că au ajuns acasă două ore mai târziu decât ar fi trebuit. Investigatorul a sugerat hipnoza pentru a afla ce s-a întâmplat în aceste două ore. Betty, lucrătoare în domeniul asistenței sociale, a cerut sprijinul unui coleg psihiatru, care i-a spus să nu se îngrijoreze, memoria va reveni cu timpul.

Au așteptat. În următorii doi ani, amândoi au suferit de afecțiuni fizice și psihice inexplicabile. Barney a căpătat ulcere care au rezistat oricărui medicament. Betty avea vise repetate despre răpirea ei de către ființe stranii. Doctorul a sugerat întâlnirea cu doctorul Benjamin Simon, psihoterapeut care a folosit timp de mai multe luni, în ședințe săptămânale, hipnoza medicală, pentru a-i ajuta să recreeze cele două ore de la bordul farfuriei.

Carl s-a întâlnit o dată cu cei doi Hill şi o dată cu doctorul Simon. A discutat cazul în *Cosmos* (şi cartea, şi filmul TV), într-un articol din *Parade* din martie 1993 şi în *Lumea bântuită de demoni*... În ultima, el susţine că „Betty a văzut un OZN luminos, ca o stea, care părea să-i urmărească" şi că „Barney s-a temut că le-ar putea face rău, a părăsit autostrada şi au condus pe drumuri de munte, ajungând cu două ore mai târziu". (Nu există nici o bază pentru acest drum ocolit.) Şi, în sfârşit, „experienţa a determinat-o pe Betty să citească o carte care descria nave spaţiale din alte lumi; ocupanţii acestora sunt nişte omuleţi care din când în când răpesc oameni."

Carl nu a menţionat faptul că nava i-a urmărit pe cei doi Hill, a trecut peste ei şi s-a oprit în aer, în faţa lor. Nu a menţionat că Barney a ieşit din maşină şi a pornit spre navă, şi nici că amândoi au văzut prin binoclu ceea ce au descris a fi un obiect de mărimea unui avion de pasageri. Şi nu a menţionat nici că în 1961 nu existau cărţi care să descrie extratereştri răpind oameni. (Chiar Sagan numeşte cazul Hill „prima poveste cu răpiri extraterestre din istoria modernă".)

Păcat, pentru că în *Lumea bântuită de demoni* Sagan se alătură acelor oameni de ştiinţă şi educatori care „încurajează dezbaterea la obiect, pe tema probelor, prin aducerea împreună a avocaţilor tuturor punctelor de vedere." Totuşi, în privinţa subiectului OZN, Carl nu a apărut aproape niciodată în prezenţa unui critic cu care să se confrunte. De exemplu, în ediţia specială OZN a lui Larry King, din 1 octombrie 1994, eu şi Kevin Randle am apărut în direct, în timp ce Sagan doar în scurte înregistrări. Deoarece Carl a făcut din nou afirmaţii false privind lipsa de probe, o lună mai târziu i-am trimis o provocare limpede pentru o dezbatere OZN. Am avut un schimb de scrisori. Carl nu a spus niciodată nu, dar nici da. (Apoi s-a îmbolnăvit grav şi am lăsat baltă subiectul*.) Eu am impresia că nu are nici un chef să se confrunte cu oamenii de ştiinţă pregătiţi în domeniul OZN.

Mulţi m-au întrebat de ce Carl este atât de categoric, de ce respinge, în mod atât de neştiinţific, OZN-urile. În ciuda referinţelor şi textelor obscure despre demoni, el nu se referă la multele lucrări excelente pe tema OZN, prezentate de oamenii de ştiinţă în diverse forumuri — inclusiv pe 28 iulie 1968, la audierile Congresului, sau la sesiunea din 1969 a Asociaţiei Americane pentru Progresul Ştiinţei, la ambele Carl contribuind cu lucrări. (Chiar a fost editorul

*Boală în urma căreia Sagan a şi murit, în 1996 (n.t.).

volumului celei din urmă.) Deşi Carl este astronom, el nu face referire la J. Allen Hynek, astronomul care a fost timp de 20 de ani consultantul Proiectului Blue Book.

Alţii au sugerat că el îndeplineşte rolul jucat iniţial de Donald Menzel — un fel de sceptic închiriat de guvern. Nu prea cred în această explicaţie. Sagan a fost de multe ori împotriva guvernului — în privinţa testelor nucleare, de exemplu — spre deosebire de Menzel. În plus, Menzel a fost mulţi ani militar, ceea ce Sagan nu a fost niciodată.

Zeci de ani, Sagan a fost unul din principalii susţinători ai programului SETI ca metodă de investigare a vieţii extraterestre. Dacă extratereştrii vizitează Pământul, răpind oameni şi ocazional distrugându-le maşinile, ce rost are să mai cheltuieşti miliarde de dolari pe lungile şiruri de radiotelescoape care încearcă să detecteze undele radio slabe ale civilizaţiilor avansate din galaxie? Să fi pariat Carl pe calul necâştigător?

Destul cu detractorii. Cu cât apar mai mulţi inşi care atacă OZN-urile şi MJ-12, cu atât mai multe găuri apar în argumentele lor. Cu cât apar mai multe detalii, cum ar fi alţi martori, coroborarea unor fapte iniţial disparate, cu atât versiunea denigratorilor devine tot mai puţin plauzibilă.

Între timp, pentru noii membri ai audienţei, iată lista „Top Ten" a principiilor logice ale denigratorilor, extrasă din mulţii ani de când am a face cu ei.

1. Nu spune publicului ce nu ştie.
2. Nu mă plictisi cu faptele, mi-am format deja o părere.
3. Absenţa dovezilor este dovada absenţei.
4. Alege doar informaţia care se potriveşte cu teoria ta.
5. Dacă un prim scenariu care se potriveşte cu teoria ta este zdrobit de argumentele factice, încearcă, încearcă din nou, cu aceeaşi teorie şi cu alt scenariu şi apoi altul etc.
6. Mărturiile sunt acceptabile câtă vreme te susţin, dar sunt inacceptabile dacă îl susţin pe celălalt.
7. Este important să fie potrivit, nu adevărat.
8. Proclamă adevărul tău cu voce tare, mai ales dacă nimeni nu-l poate verifica.
9. Presară-ţi materialele publicate cu cât mai multe referinţe la interviuri personale (şi deci neverificabile).
10. Nu menţiona referinţele care nu susţin teoria ta. Publicul n-o să-şi dea seama.

8

NOI DOCUMENTE MJ-12

Spre sfârşitul lui 1992, un cercetător din California, Tim Cooper, a primit, din senin, trei noi documente MJ-12.

Tim era interesat de Roswell şi de MJ-12 şi a încercat să afle cât mai multe despre farfuriile zburătoare prăbuşite în New Mexico. Vorbise până la acea dată cu mulţi militari pensionari care locuiau în apropiere şi care fuseseră implicaţi în anii '40 în probleme cu înaltă clasificare secretă. Propriul lui tată, la vremea când conducea departamentul de tipărituri de la baza aeriană a Armatei de la Alamogordo, fusese solicitat să tipărească un document lung, ultrasecret, privitor la cel puţin o farfurie prăbuşită şi nişte cadavre. Tatăl lui a refuzat întotdeauna să dea detalii. Am avut un număr de convorbiri telefonice, iar în cele din urmă Tim mi-a dat copii ale documentelor primite.

Apariţia documentelor era incitantă, pentru că erau primele documente legate de Majestic după descoperirea memorandumului Cutler-Twining, în 1985. Dacă erau autentice, ele întăreau validitatea documentelor iniţiale — printre altele, avea loc o verificare încrucişată a Ordinului Executiv Special 092447 şi aveau marcaje de securitate similare. Dar din unele puncte de vedere erau „prea perfecte". Din nou era necesară multă muncă discretă şi atentă, înainte ca documentele să fie date publicităţii. A fost bine că am făcut aşa.

Primul document era extrem de prost reprodus, iar Tim la început nici nu a vrut să-l trimită, de teamă să nu se spună că l-ar fi falsificat. Câţiva membri ai Fondului pentru Cercetări OZN, printre care eu, Rob şi Susan Swiatek, Fred Whiting, Don Berliner şi Bruce Maccabee, ne-am adunat forţele pentru a salva documentul. Era, ipotetic, de la Roscoe Hillenkoetter şi avea ca titlu doar MEMORANDUM CĂTRE PREŞEDINTE. Jos şi sus, central, erau marcajele de securitate TOP SECRET/STRICT CONFIDENŢIAL MAJIC. În colţul din dreapta sus era data *Februarie 1948*, împreună cu ceea ce părea să fie un număr de înregistrare, *092447*. Memoran-

dumul arată după cum urmează (pasajele în paranteze pătrate înseamnă cea mai bună aproximaţie găsită de noi):

Subiect: „Majic"

Am auzit că vedeţi rar rezumatele Armatei cu materiale „Majic". În ultima vreme, mai ales în ultimele două luni, cerusem leg[ăturii] noastre informative să se concentreze asupra unei [posi]bile prezentări a lui „Majic" pentru uzul meu şi al celorlalţi oficiali implicaţi, mai ales al dvs. O foarte specializată organizaţie este [angajată acum în foarte] necesarul [sic] proces de separare [sic] a grâului [de neghină], corelând evenimentele cu informaţia din trecut, pentru ca eu să pot evalua rapid şi pertinent [importanţa] rezultatului.

Recent, am [legat] aceste rezumate într-o Carte Neagră, atât pentru [citirea] confortabilă, cât şi pentru mai marea [siguranţă] în manipulare. Uneori, [se primesc] într-o zi două sau trei asemenea broşuri. Cred că ele conţin toată informaţia care merită extrasă din uriaşa masă de material disponibil şi care se acumulează la fiecare douăzeci şi patru de ore. Recenta descoperire a maşinilor a adăugat o uriaşă [cantitate] de material şi va continua să ne ofere mai mult pe zi ce trece. Problema este să evităm să fim [îngropaţi sub] această cantitate uriaşă de informaţii şi cred că aranjamentele prezente preîntâmpină de o manieră satisfăcătoare această dificultate.

Ataşez două din [broşurile] curente, pe care sper că le veţi parcurge, pentru a vă familiariza cu maniera de prezentare a informaţiei. Vă voi trimite aceste broşuri în fiecare săptămână, direct la Casa Albă.

/S/
R.H. Hillenkoetter
Contraamiral, USN,
Director Central Intelligence

În colţul din stânga jos era o listă a organizaţiilor care au primit copii la indigo, între acestea fiind NSC, JCS, USAFOSI, SAG/USAF, ONI şi G2 USA. În colţul din dreapta jos, sub încheierea lui Hillenkoetter, era ştampilat APROBAT, urmat de un *Harry* scris de mână şi de iniţialele, tot de mână, *V.B.*

Directorul Central Intelligence să trimită preşedintelui circa 10-15 broşuri cu informaţii „Majic" în fiecare săptămână? Veţi spune că am sărit în sus şi ne-am repezit să mirosim urmele. Nu. Am început să ne punem întrebări. Dacă un grup se ocupa de teste

pe o farfurie zburătoare prăbuşită, rezultatele nu pot fi decât de natură tehnică. De ce l-ar interesa pe preşedinte aşa ceva? N-ar fi el mai degrabă preocupat de implicaţia globală a rezultatelor? Broşurile ar fi fost trimise direct preşedintelui. De ce? Ce urma să facă cu ele după ce le parcurgea? Avea preşedintele timp să citească atât, chiar şi nişte rezumate?

Şi totuşi, acolo erau marcajele de securitate adecvate, iar 092447 era chiar data memorandumului Truman-Forrestal. Cel puţin iniţial, acest document trebuia să intre în „coşul gri" — nici categoric autentic, nici categoric fals.

Câteva săptămâni mai târziu, Tim mi-a trimis alte două documente. Unul era un memorandum Top Secret/Strict confidenţial Majic către preşedintele Truman din partea generalului George Marshall, datat 25 septembrie 1947:

Ref: „Majic"
EO 092447
MJ-12 Rpt
12 SEP '47

Nu se aplică metode criptografice
A se manipula în mod TOP SECRET
Par 44-G şi 53-A AR 380-5

MEMORANDUM CĂTRE PREŞEDINTE

Următoarea scrisoare a Secretarului Marshall către Preşedinte mi-a fost dictată în dimineaţa aceasta prin linia telefonică secretă.

„Stimate domnule preşedinte,

Înţeleg că generalul Twining îşi prezintă raportul către dvs. astăzi, la prânz. Mi se pare obligatoriu ca raportul lui Twining să fie clasificat top secret şi ca nici o indicaţie privind raportul să nu fie divulgată publicului. Aceasta ne va permite să ne revizuim politica în lumina raportului.

Dacă sunteţi de acord, vă sugerez ca Twining să fie informat de dvs. corespunzător.

Dacă veţi fi întrebat, sugerez să declaraţi că, până la analizarea atentă de către şefii de stat-major şi conducătorii departamentelor guvernamentale implicate, ar fi util un rezumat al raportului.

Al dvs. sincer,
G.C. Marshall

Memorandumul avea şi o a doua încheiere şi o semnătură, a lui „C.H. Humelsine, Secretar Executiv", de care nu auzisem.

Inițialele erau scrise împreună cu numele — *CHHumelsine*. Jos era scris de mână „de acord", cu inițialele *HST*. Celălalt document era o directivă *Top Secret Strict confidențial*... Nu avea data bătută la mașină, dar jos era scris de mână „Aprobat Harry Truman 9 iulie 1947". Iată ce conținea:

DIRECTIVĂ CĂTRE GENERALUL LOCOTENENT TWINING

Vă veți deplasa fără întârziere la Centrul de Comandă al Poligonului de Testare de la White Sands, în scopul de a face o evaluare a obiectelor neidentificate raportate a fi păstrate acolo. O parte a misiunii dvs. se va ocupa de situația militară, politică și psihologică — curentă și prognozată. În cursul acțiunii, veți menține legătura cu oficialii militari din zonă.

Este de dorit ca în efectuarea evaluării să porniți de pe o poziție detașată de orice opinii sau senzații exprimate de personalul implicat și care nu sună rezonabil din punctul de vedere al posibilelor urmări. În prezentarea concluziilor misiunii dvs., trebuie să încercați să exprimați cât mai concis estimarea dvs. asupra caracterului, întinderii și consecințelor probabile în cazul că nu se va oferi asistență.

Când misiunea dvs. în New Mexico se va încheia, veți proceda la o scurtă călătorie la uzinele AEC Sandia, pentru a evalua și situația de acolo, ca și reacția oamenilor de la Los Alamos implicați. Înainte de a merge la White Sands, veți comunica cu generalul Eisenhower, pentru a afla dacă dorește să călătoriți via Kirtland AAF.

Veți lua cu dvs. experții, tehnicienii, oamenii de știință și asistenții pe care-i veți considera necesari pentru reușita misiunii.

Asupra acestor două documente se puteau face oarece verificări. Am sunat la Dennis Bilger, relația noastră mai veche de la Biblioteca Truman și la Fundația Marshall, cu care vorbisem, nu de mult, cu privire la formatul de dată din corespondența dintre generalul Walter Smith și generalul Marshall. Am fost informat că Truman, confruntat cu ceva atât de important cum este recuperarea unei farfurii zburătoare în New Mexico, ar fi apelat foarte probabil la Marshall, Secretarul lui de Stat.

Conform multor surse, Truman îl considera pe Marshall un american deosebit. Marshall cunoștea cu siguranță toți militarii importanți, fiind șeful de Stat-major al Armatei pe timpul celui de-al doilea război mondial. Deși pe 31 decembrie 1945 împlinise

65 de ani, opera lui principală, şi care l-a făcut — perfect justificat — faimos, Planul Marshall de reconstruire a Europei, încă era în stadiu de proiect. A fost Secretarul de Stat al lui Truman între ianuarie 1947 şi ianuarie 1949, apoi Secretar al Apărării între septembrie 1950 şi septembrie 1951.

Bilger a făcut două observaţii încurajatoare. Mi-a spus că C.H. Humelsine lucrase pentru Marshall la Departamentul de Stat şi că Biblioteca Truman avea diverse documente cu scrisul de mână „Aprobat Harry Truman" sau o notaţie similară, în josul paginii. Totuşi, el mi-a spus şi că nu a existat nici o întâlnire plănuită între Truman şi Twining pe 25 sau 26 septembrie 1947.

După cum a rezultat, ultima remarcă nu era o piedică. Ştiam (lucru confirmat mai târziu de Bilger) că Truman avea adesea întâlniri care nu erau trecute în programul lui oficial. Deşi nu am putut avea confirmarea din agenda lui Truman, am căpătat jurnalul de zbor al generalului Twining, declasificat la cererea mea la Diviziunea de Manuscrise a Bibliotecii Congresului, pe vremea când verificam datele completărilor la documentele MJ-12 iniţiale. Aveam şi o copie a jurnalului de zbor a pilotului lui. În acesta din urmă, exista o călătorie dus-întors de la Dayton (unde se afla baza Wright) la Washington, în 18 şi 19 septembrie 1947, care corespunde cu lista din „Raportul analitic preliminar" (Anexa D) apărută în documentul de informare a lui Eisenhower. Dar nu a apărea nici un zbor spre Washington pe 25 septembrie, iar pilotul era categoric în altă parte. Totuşi, după ce am verificat jurnalul de zbor al lui Twining, am descoperit un drum dus-întors Dayton-Washington, pe 26 septembrie.

Deci Twining chiar a fost la Washington, dar pe 26 septembrie 1947. La Casa Albă a fost o zi foarte aglomerată — prima şedinţă a Consiliului pentru Securitatea Naţională, cu Truman, Forrestal, Souers şi Hillenkoetter, printre participanţi. Când Marshall i-a dictat nota lui Humelsine, putea să o fi făcut conform informaţiei iniţiale că întrunirea va fi pe 25. Sau poate Humelsine a comis o greşeală. (Am o copie a memorandumului de la Secretarul Forrestal despre întâlnirea lui cu Truman şi Vannevar Bush de pe 24 septembrie 1947, pe care Forrestal o crede pe data de 25 septembrie.)

Existau şi alte semne pozitive. De la Biblioteca Marshall, am aflat că C.H. Humelsine era Carlisle Hubbard Humelsine (1915-1989). Nu era un secretar din aceia care bat la maşină sau stenografiază după dictare, ci un funcţionar al Departamentului de Stat, care lucrase pentru Marshall în timpul războiului. Mai târziu, a servit mulţi ani ca preşedinte al Fundaţiei Coloniale Williamsburg, ca şi şef de consiliu la Trustul Naţional pentru Prezervarea Istoriei.

În ceea ce priveşte directiva către generalul Twining, ştiam de mult că Twining a zburat de la Dayton la Alamogordo pe 7 iulie 1947. Petrecuse o săptămână întreagă în New Mexico, vizitând White Sands, Sandia şi Kirtland şi făcând, se pare, şi o inspecţie „de rutină" la baza aeriană a Armatei de la Alamogordo. Nu era o inspecţie propriu-zisă, pentru că nu fusese planificată, nu s-au făcut fotografii, iar echipa era mult prea „galonată" pentru o inspecţie obişnuită. În plus, grupul Comandamentului de Aprovizionare Aeriană de la Alamogordo chiar avea în plan să lanseze pe 9 iulie un balon meteo cu reflector radar pentru presă, astfel încât să poată susţine sus şi tare că aceasta este explicaţia pentru rapoartele despre farfuriile zburătoare. Singura explicaţie logică a faptului rămâne dezinformarea. Şi deşi data scrisă de mână — 9 iulie — de pe directiva Twining pare să fie contradictorie, am văzut adesea documente cu date diferite pentru preparare, receptare, aprobare etc. În plus, localizasem o scrisoare care indica anularea unei demult plănuite vizite la Boeing în Seattle, din cauza unor probleme „foarte importante şi ivite subit aici".

Dar ceva nu-mi dădea pace, suspectam ceva în legătură cu documentele acestea, sau cu o parte din ele. Erau prea bune ca să fie adevărate. Documentele originale MJ-12 fuseseră publicate de multă vreme, ca şi datele, oamenii implicaţi şi marcajele de securitate, care deveniseră foarte bine cunoscute. Prea multe elemente se potriveau. Două documente, de exemplu, făceau referinţă la *092447* şi *MAJIC*: Memorandumul lui Hillenkoetter îl indică de şef, ceea ce s-ar potrivi cu referirea lui la MJ-1 în documentul informativ. Marcajele de securitate de pe directiva către Twining — scrisă înainte de memorandumul Truman-Forrestal care înfiinţează Majestic-12 — este TOP SECRET/Strict confidenţial..., în timp ce memorandumurile lui Hillenkoetter şi Marshall, scrise mai târziu, au ambele TOP SECRET/MAJIC Strict confidenţial... Directiva către Twining îi ordonă ce are de făcut la locurile pe care noi ştim că le-a vizitat. Iniţialele VB indică o puternică implicare a lui Vannevar Bush, care era oricum dinainte indicată. Nimeni altul decât pilotul lui Twining îi dezvăluise lui Don Berliner observaţia că îi văzuse pe Twining şi Bush adesea împreună.

Mai erau şi alte contradicţii care trebuiau rezolvate:

- De ce a folosit Marshall telefonul secret pentru a dicta nota către Truman, când putea folosi o secretară?

• Dacă Twining a făcut o prezentare pe 19 septembrie grupului MJ-12 şi/sau preşedintelui, de ce a mai zburat încă o dată dus-întors, ca să mai facă o prezentare în faţa preşedintelui?

• De ce se referă memorandumul lui Marshall la AR (Regulamentul Armatei) 380-5? E un paravan? Oare paragrafele 44-G şi 53-A înseamnă ceva în 1947? AR 380-5 este menţionat în Raportul Serviciului de Informaţii al Armatei 100-203-79, *Analiză asupra incidentelor cu obiecte zburătoare în Statele Unite*, datată 10 decembrie 1948. Acest raport este unul dintre puţinele secrete care au fost declasificate. Este bine cunoscut printre cercetătorii serioşi, cum ar fi membrii CAUS, dintre care unii au atacat ani de zile documentele MJ-12. Deoarece raportul nu discută despre navele extraterestre, ci se concentrează asupra tehnologiei străine, unii denigratori susţin că acesta demonstrează că nici un OZN nu este navă spaţială. Să fie o operaţiune de intoxicare din partea partidei anti-OZN, ca să ne prindă şi apoi să ne demonstreze că ei l-au falsificat?

• RH are o ştampilă cu *APROBAT* sub care este scris de mână *Harry* şi *VB*. Oare preşedintele Truman a semnat vreodată *Harry?*

Cu bani furnizaţi de Fondul pentru Cercetări OZN, am mers la Washington şi apoi la Arhivele Marshall din Lexington, Virginia. pentru a pune la locul lor în puzzle multele detalii şi a încerca să descopăr urme de fals, „fapte" inconsistente cu realitatea şi detalii pe care nimeni din afara jocului nu le cunoştea înainte.

Fundaţia Marshall îmi trimisese un Ghid de 164 de pagini al Documentelor George C. Marshall şi m-a informat că biograful lui Marshall, doctorul Forrest Pogue, încă trăia, probabil, şi că trăia în Arlington, Virginia, în apropiere de Washington. M-au informat şi că un anume sergent Heffner, ordonanţa lui Marshall timp de unsprezece ani, trăia şi el în Virginia şi că unele din secretarele de la biroul lui Marshall încă trăiesc, de asemenea. Am aranjat o vizită la doctorul Pogue şi am vorbit la telefon cu Heffner şi două secretare.

Am aflat că Fundaţia nu avea numai cele peste 255 de cutii şi alte materiale listate în Ghid, ci şi, mult mai util, o colecţie neindexată de aproape un milion de pagini de dosare din epoca în care Marshall se afla la Departamentul de Stat, la Departamentul Apărării şi la alte agenţii, şi care fuseseră declasificate la Arhivele Naţionale de către doctorul Pogue şi alţii. Slavă Domnului, fiecare document avea un rezumat cu referinţe încrucişate, pe cartele de 8 pe 20 cm, în fişiere indexate. De pildă, la *Forrestal* era un teanc de cartele gros de zece centimetri. Nici una dintre cele 14 arhive vizitate de mine nu are nimic asemănător cu acest fişier cu referinţe încrucişate.

Deoarece nu se mai afla acolo nici un material secret, am primit permisiunea de a căuta direct în depozit documentele notate pe cartele. Documentele erau ordonate după un algoritm numeric foarte complicat.

Eram familiarizat cu acest indice numeric şi am înţeles pe loc că sistemul includea în numere şi datele. De pildă, documentul 710.J/3-2548 este datat 25 martie 1948; documentul 710.J/4-648 — aprilie 1948. Memorandumul Truman-Forrestal din 24 septembrie 1947 este menţionat în documentul informativ din 1952 şi în documentele mai noi cum ar fi Ordinul Executiv Secret Special ca 092447. Astfel, cel puţin o ramură majoră a guvernului Statelor Unite foloseşte un format de dată similar pentru referinţe sau scopuri de îndosariere.

Deşi era o plăcere să te foloseşti de Arhiva Marshall, cu întreaga cooperare şi asistenţă a Fundaţiei Marshall, nu a fost uşor. A trebuit să-l conving pe istoricul Fundaţiei, doctorul Larry Bland, care era la început foarte sceptic, că era într-adevăr vorba de un Watergate cosmic. Ceea ce pare să-l fi convins a fost bătălia legală pentru documentele OZN ale CIA şi NSA. Când i-am arătat declaraţia oficială înnegrită de la NSA, în care se justifica de ce agenţia păstrează documentele, ca şi documentele CIA înnegrite, l-am cucerit definitiv.

După ce Bland s-a uitat la acele documente şi la raportul meu MJ-12, a fost de un mare ajutor. A spus că el, un istoric, nu ar fi fost în stare să falsifice acele documente, pentru că acestea conţineau prea multe detalii. Ar fi putut să descopere rechizitele şi maşina de scris potrivite, dar în nici un caz nu ar fi putut descoperi toate informaţiile dinăuntru, necesare pentru falsificare documentului.

Ca rezultat al acestor evenimente fericite, călătoria mea în Virginia a fost deosebit de productivă şi am fost în măsură să merg departe în judecarea autenticităţii noilor documente MJ-12.

Doctorul Pogue, deşi în vârstă de 80 de ani şi pe cale să-şi piardă lent vederea, avea o minte încă ageră şi o memorie pe măsură şi a fost foarte cordial. Nu a găsit nici un motiv de a respinge memorandumul Marshall-Truman sau directiva către Twining. Chiar înainte de a-i arăta documentele, m-a asigurat că Truman semna adesea viguros cu iniţialele în josul documentelor, şi şi-a amintit că-l văzuse pe Truman semnând diverse documente. Ştia multe lucruri despre Humelsine, inclusiv că lucrase pentru Marshall în timpul războiului şi apoi la Fundaţia Colonială Williamsburg. Mi-a confirmat că Humelsine era mult mai mult decât un simplu contopist.

Pogue avea titlul de doctor în istorie dinainte de înrolarea din al doilea război mondial şi fusese în Normandia în Ziua Z+2. Mai

înainte, fusese codificator cu înalte legitimări secrete, cu acces la documente codificate şi decodificate de nivel Top Secret. Fusese solicitat să lucreze la istoriile oficiale ale unor grupuri ale Armatei. După război, petrecuse un an în Europa ca civil, luând interviuri multor lideri militari, ca şi oamenilor obişnuiţi. (Generalul Marshall refuzase să-şi scrie memoriile, dar a răspuns întrebărilor lui Pogue şi ale altora.) Avea scrisori de recomandare de la Eisenhower şi Marshall. Abilitatea sa de a evalua autenticitatea documentelor Top Secret era mult superioară celei a multor istorici de fotoliu, care nu puteau concepe că un secret se poate păstra zeci de ani de zile. Dar Pogue, fost militar cu un nivel foarte înalt de legitimare secretă, nu avea nici o problemă în a accepta acest lucru.

Doctorul Pogue a arătat un viu interes faţă de raportul meu MJ-12 şi faţă de metodologia mea. A fost de acord că formatele documentelor ultrasecrete, dinainte de Legea FoI, nu se foloseau de nici un ghid stilistic. A spus, din proprie iniţiativă, că generalul Marshall era un tipicar în ce priveşte memorandumurile subordonaţilor, făcând efortul de a le arăta cum se folosesc cele mai simple şi clare cuvinte. Ar fi putut scrie ca un birocrat, dar nu îi plăcea. Desigur, mare parte din ce a semnat Marshall a fost pregătit de alţii, aşa că stilul nu este arbitrul final al autenticităţii.

Faptul că Pogue nu a putut găsi nimic evident fals în documente nu dovedea că acestea ar fi autentice. Totuşi, era reconfortant că un expert atât de bine informat în privinţa generalului Marshall are impresia că documentele ar fi valabile.

La Biblioteca Marshall am învăţat multe alte lucruri care m-au ajutat să evaluez noile documente:

În abordarea cartelelor de 8 pe 20 cm, am descoperit însemnări ocazionale cum ar fi „semnat Aprobat, Harry Truman [data]". Am analizat multe asemenea documente şi le-am copiat, primind exemple şi din partea Bibliotecii Truman. (La un moment dat, directorul de la Truman, doctorul Zobrist, mi-a scris că, deşi a declarat că posedă asemenea exemple, nu a fost găsit nici unul.) Aceste aprobări variază ca format, atât ca ordine, cât şi ca stil şi ca dată. Truman a semnat, într-adevăr, multe documente folosind cuvinte ca cele din documentele trimise de Tim.

La începutul lui septembrie 1947, Truman a fost în Brazilia, la o importantă conferinţă. El şi familia s-au întors acasă cu o navă a Marinei, lipsind de la Casa Albă cel puţin până pe 19 septembrie 1947. Copii ale comunicaţiilor dintre Rio de Janeiro şi Washington arată acest lucru, iar Margaret Truman scrie şi ea despre această

călătorie în cartea despre tatăl său. Astfel, Truman nu ar fi putut participa la informarea generalului Twining din 19 septembrie, menționată în documentul original MJ-12, iar Twining a trebuit să se întoarcă mai târziu la Washington, pentru a-l pune la curent.

Marshall s-a aflat pentru câteva zile la New York, fiind şef al delegației americane la Națiunile Unite, începând cu 21 septembrie 1947. Pe 25 septembrie nu s-a aflat la Washington. Astfel se explică şi folosirea telefonului secret pentru dictarea memorandumului lui Humelsine. Codificatoarele erau deja larg folosite; de exemplu, ele erau adesea folosite de Roosevelt şi Churchill în convorbirile din timpul războiului.

Humelsine a lucrat pentru şeful de stat-major Marshall la Pentagon din 1941 în 1945. Conform unui articol despre Humelsine, prima sa misiune importantă din partea lui Marshall a fost reorganizarea comunicațiilor secrete dintre Marshall şi comandanții militari americani din toată lumea. Curând, el era şef peste toate comunicațiile. Marshall se bucura de reputația că nu suportă incompetența. Humelsine era în mod sigur familiarizat cu articolul 380-5 din Regulamentul Armatei, care se ocupă în principal cu protejarea documentelor secrete.

Atât în articolul Humelsine din *Who's Who*, cât şi în autobiografia sa olografă de la Fundația Marshall, pentru el se foloseşte termenul de *secretar executiv*. Titlul său oficial era de subsecretar de stat adjunct şi de secretar asistent de stat. Ce falsificator ar fi putut cunoaşte acest titlul atât de puțin folosit al lui Humelsine?

Humelsine este renumit pentru munca sa la Williamsburg, fiind implicat în mai multe proiecte şi primind drept recunoaştere patru grade onorifice, dar munca sa de la Departamentul de Stat sau cu Marshall nu este prea bine cunoscută. (El l-a asistat pe Marshall la conferințele de la Malta, Yalta şi Postdam, care au dat forma lumii de după război.)

Fundația Marshall are un bibliorafț cu informații despre Humelsine, care mi-a permis să le găsesc pe cele două fiice ale sale şi pe văduva sa. Am sunat-o pe doamna Humelsine, apoi i-am trimis o copie a memorandumului Marshall, ca ea să poată autentifica semnătura soțului. Inițialele legate de nume nu se potriveau cu nici una din semnăturile lui găsite de mine la o privire rapidă în dosar, deşi toate acestea erau pe scrisori importante, scrise pe hârtie de lux, pe vremea când era şef la Williamsburg. La telefon, doamna Humelsine, foarte vi[illegible], mi-a spus că soțul ei obişnuia să lege

literele CHH în semnătură. Mai târziu, atât ea, cât şi fiica ei au fost de acord că semnătura este într-adevăr a lui.

Doamna Humelsine mi-a spus şi că soţul ei se bucura de totala încredere a lui Marshall. Mai mult, Carlisle iniţiase un grup mare al secretarilor de la Departamentul de Stat, la cererea lui Marshall, pentru că lui Marhsall îi plăcea cum mersese această formă de organizare în timpul războiului. Tot ea mi-a spus cu câteva ocazii că soţul ei fusese folosit adesea pentru transportul documentelor secrete de la Marshall la Casa Albă.

Ştiam că toate documentele acceptate la Casa Albă sau la alte locuri sunt înregistrate. Chiar am o asemenea listă de înregistrare de la Biblioteca Eisenhower. Probabil că memorandumul Humelsine a fost înregistrat şi a fost listat la Biblioteca Truman. Am verificat împreună cu Dennis Bilger, dar acesta nu a fost în stare să descopere nici un fel de liste cu documente secrete primite pe 1947. Totuşi, a descoperit lista de telefoane date de Truman pe 25 şi 26 septembrie 1947, unde apare o convorbire cu Humelsine la 4:42 p.m., pe 26 septembrie 1947. Bilger mi-a spus şi că biblioteca posedă diverse lucruri, mai ales note personale către vechii prieteni, semnate simplu *Harry*.

În timpul călătoriei, am reluat şi legătura cu George Elsey la Washington D.C., trimiţându-i o copie a setului de documente şi cerându-i părerea. George lucrase pentru Roosevelt şi apoi Truman la Casa Albă, avusese o legitimare secretă foarte înaltă şi cu trei ani înainte răspunsese la întrebarea mea dacă ar putea găsi vreo fisură în documentele MJ-12 originale şi apoi în memorandumul Cutler-Twining. Nu a descoperit nici o problemă.

Învăţasem să fiu foarte prudent când pun întrebări unora ca Elsey. Dacă ştia cumva dinainte de Majestic-12, program a cărui existenţă însăşi era secretă, nu ar fi fost în măsură să răspundă unor întrebări directe. Nu l-am întrebat dacă documentele sunt autentice; l-am întrebat doar dacă există elemente care să-i indice că ar fi frauduloase. La o asemenea întrebare a putut răspunde, după ce a manipulat mii de documente secrete la Casa Albă. Iar răspunsul a fost nu: nu a descoperit nimic fraudulos în documente.

Deoarece Elsey îi cunoştea pe aproape toţi prezumtivii membri MJ-12, l-am întrebat dacă există vreun motiv să creadă că Truman ar avea reticenţe la numirea vreunuia într-un grup atât de important, dacă acesta ar fi existat. Iarăşi răspunsul a fost negativ. Toţi oamenii aceia se bucurau de încrederea absolută a lui Truman. Următoarea întrebare a fost legată de Lay şi Cutler. Oare Lay era în măsură să trimită un act administrativ simplu în numele lui Cutler, dacă acesta ar fi lipsit din ţară? Cunoscându-i pe ambii, răspunsul lui a fost

fără ezitare da. A adăugat că cei doi au fost colaboratori foarte apropiați. În sfârșit, l-am întrebat dacă există posibilitatea ca Bush și/sau Forrestal să pregătească un memorandum în numele lui Truman, acesta doar semnându-l. Da, categoric, Truman avea încredere în cei doi.

Deoarece domnul Elsey îmi răspunsese atât de categoric, i-am trimis memorandumurile Humelsine și Twining și i-am cerut părerea despre ele. Pe 11 februarie 1993, el mi-a trimis următorul răspuns:

> Ca răspuns la întrebările puse de dumneavoastră în scrisoarea de pe 5 februarie:
>
> (1) După cum arată fotocopiile, nu am absolut nici un motiv de a mă îndoi de autenticitatea directivei către generalul Twining, aprobată de președintele Truman și datată 9 iulie 1947, și nici de cea a memorandumului către președinte din 25 septembrie 1947, din partea lui Carlisle Humelsine.
>
> (2) În ceea ce privește persoana care a pregătit memorandumul către Twining, din stilul limbajului sunt convins că nu este ca și cum ar fi fost dictat de președintele Truman și nici de altcineva din personalul Casei Albe nefamiliarizat cu frazeologia militară. Nu am nici un indiciu asupra oficiului de la Departamentul de Război care să fi fost implicat.
>
> (3) Referitor la întrebarea dacă președintele Truman a avut întâlniri neînregistrate, bineînțeles că a avut — toți președinții dinaintea lui și de după el au avut. Acestea se țin de obicei chiar în Salonul Oval — unul din cele mai sigure locuri din țară. Ocazional, dintr-un motiv sau altul, întrunirile se țineau în secțiunea locuibilă a Casei, sau în altă cameră — cum ar fi, de exemplu, întrunirea la care se referea Robert Cutler în memorandumul din 13/7/53, pe care o includeți în document. Președintele nu avea de ce să iasă de la Casa Albă, secretul se păstra cu ușurință acolo, în altă parte fiind foarte dificil. Deplasările unui președinte implică o logistică foarte complicată, ce include un număr incredibil de mare de oameni.
>
> (4) Aveți perfectă dreptate când presupuneți că „cineva știe întotdeauna unde se poate găsi președintele..." O mulțime de oameni știu — Serviciul Secret, serviciul de presă, consilierul pentru securitate națională, cei care fac aranjamentele de călătorie etc. Am fost asociat administrației Truman, ca membru de mică anvergură al personalului, dar nu a fost nici o zi în aproape opt ani în care să nu știu unde se află președintele și cum să ajung la el dacă este nevoie.

Evident, scrisoarea nu demonstrează autenticitatea documentelor, dar ştiu că nu există nimeni mai nimerit ca Elsey pentru a determina dacă sunt nişte falsuri.

Plănuisem să fac o călătorie de studii la bibliotecile Truman şi Eisenhower, în căutare de noi documente care să fi putut fi declasificate în ultima vreme. Dar iată că lui Tim Cooper îi soseşte un nou vraf de documente!

Iarăşi, câteva dintre acestea arătau prea bine ca să fie adevărate. Unul, o reproducere groaznică, se dorea o lungă scrisoare a lui Humelsine către generalul Marshall, datată 27 septembrie 1947. Pe ea era bătut la maşină „TOP SECRET/Strict confidenţial", ca şi „Domnului Humelsine — strict confidenţial". Începea cu „Dragul meu Carl" şi se referea la „comunicaţiile militare MAJIC" ajunse la Humelsine.

I-am trimis scrisoarea doctorului Bland de la Fundaţia Marshall. Acesta a recunoscut pe loc documentul ca o versiune redactilografiată şi uşor reformulată a binecunoscutei scrisori a lui Marshall către candidatul republican la preşedinţie Thomas Dewey, în timpul campaniei electorale din 1944. Dewey încercase să se folosească de atacul de la Pearl Harbor, întrebând dacă nu cumva comandamentul american interceptase comunicaţiile japoneze cu ajutorul cărora să se poată atacul-surpriză. Marshall încercase să-l convingă pe Dewey să nu vorbească prea mult pe acest subiect, pentru că japonezii ar fi putut deveni prudenţi şi şi-ar fi schimbat codurile. Era timp de război, aliaţii tocmai debarcaseră în Normandia şi înaintau în Franţa. Ambasadorul japonez în Germania transmitea în Japonia informaţii codificate despre planurile germane, iar comandamentul aliaţilor nu-şi putea permite o gafă care să-i facă pe japonezi să schimbe codificarea.

Fiind deci sigur că este o contrafacere, am ajuns să înţeleg că mai multe alte acte fuseseră vechi scrisori şi memorandumuri rebătute şi uşor modificate. De exemplu, un document se ocupa de presupusele călătorii în New Mexico ale „arhiepiscopului" Spellman, în vara lui 1947, fiind protejat de militari. Verificând în *New York Times Index*, am aflat că în tot timpul verii Spellman fusese în New York, nu călătorise în New Mexico şi fusese deja numit cardinal. Dar în timpul războiului mersese pe teatrul de luptă din Europa, discret şi protejat de militari.

Am ajuns şi la concluzia că memorandumul din 1948 al lui Hillenkoetter — primul document pe care mi-l trimisese Tim Cooper — era de fapt o versiune „prelucrată" a unui memorandum

trimis preşedintelui Roosevelt în timpul celui de-al doilea război mondial. Pur şi simplu, nu avea nici o noimă ca Truman să dorească să vadă vrafuri întregi de broşuri despre farfuriile zburătoare. Dar ca preşedintele Roosevelt să vrea să vadă sumarele mesajelor militare japoneze — parte a unui proiect foarte secret numit codificat MAJIC — este cât se poate de firesc.

Dacă documentele Majestic-12 iniţiale erau autentice — şi lucrul acesta apare limpede — persoana care a riscat atât de mult ca să trimită rola de film în 1984 se va fi simţit teribil de frustrată că din revelaţii nu au rezultat dovezi inatacabile. Documentele originale erau încă atacate, iar agenţiile guvernamentale rămăseseră ziduri inexpugnabile. Sursa nu putea să apară la lumină decât dacă se identifica, fiind imediat ţinta unor procese penale de încălcare a legilor care interzic distribuirea materialelor înalt clasificate persoanelor fără autorizaţiile respective. Denigratorii păreau să domine disputa. Documentele sosite arătau că probabil sursa mai este în viaţă şi caută să facă cunoscut adevărul.

Un an mai târziu, un nou eveniment avea să-mi confirme speranţele.

9

MANUALUL DE OPERAŢIUNI MAJESTIC-12

În decembrie 1994, am aflat de ceea ce este poate „mama" tuturor documentelor Majestic-12! Vorbeam la telefon cu Don Berliner, membru al conducerii Fondului pentru Cercetări OZN. Don mi-a dat de înţeles că a primit un nou document MJ-12, în martie. Cu zece ani în urmă, Jaime Shandera primise documentele iniţiale MJ-12, sub forma unei role de film, îmbrăcată în hârtie opacă, fără adresa expeditorului. La fel şi-a primit şi Don materialul cel nou.

Rola de film de 35 mm fusese trimisă prin poştă din Wisconsin. La început, Don a crezut că a primit materiale de la uriaşa Expoziţie de Avioane Experimentale din Oshkosh, Wisconsin, unde trăsese mai multe filme. A presupus că o fi uitat unul din filme, iar cineva de la expoziţie i l-a trimis.

Abia după ce a developat filmul şi-a dat seama că are pozele alb-negru ale unui document, nu ale unui avion. Primul cadru era coperta unui raport intitulat *Manual de Operaţiuni Speciale al*

grupului Majestic-12: Recuperarea şi manipularea entităţilor şi tehnologiilor extraterestre. Avea marcajul TOP SECRET/STRICT CONFIDENŢIAL MAJIC, şi data din aprilie 1954. Documentul arăta în detaliu cum se asigură, se ambalează, se trimit şi se depozitează artefactele şi entităţile biologice extraterestre din farfuriile zburătoare recuperate! Pagina de cuprins arăta că manualul original conţinea şase capitole, patru anexe, 30 de pagini de text şi o secţiune de fotografii. Din nefericire, nu fuseseră fotografiate toate paginile manualului.

Rola de film conţinea 22 de cadre, în fiecare apărând o mână care ţinea o altă pagină. Don avea nişte fotografii fidele de 18x13 cm, una de fiecare cadru. Pe spatele fiecărei foi se afla avertismentul:

> ATENŢIE! Acesta este un document TOP SECRET — STRICT CONFIDENŢIAL MAJIC, care conţine informaţie compartimentată esenţială pentru securitatea naţională a Statelor Unite. Accesul este permis doar personalului care posedă gradul de autorizare MAJIC-12. Examinarea sau folosirea de către personal neutorizat este strict interzisă şi sancţionabilă de către legile federale.
>
> Desprinderea acestei (acestor) foi din document, pentru examinarea de către persoanele autorizate, necesită autorizarea în scris din partea OFIŢERULUI DE OPERAŢII OPNAC MJ-12. Reproducerea sub orice formă sau luarea de note scrise sau dactilografiate sunt strict interzise.

Don mai anunţase câteva persoane de acest document, inclusiv de la GAO, care la vremea aceea era în toiul încercării de a descoperi înregistrări ale guvernului despre evenimentul Roswell. Se pare că GAO a trimis o copie Forţelor Aeriene. Dar nici Forţele Aeriene, în atacul lor împotriva cazului Roswell din septembrie 1994, şi nici GAO, în raportul propriu de pe 28 iulie 1995, nu au menţionat manualul.

Dacă manualul se dovedeşte autentic (cercetările sunt în curs), atunci e dinamită curată. El coroborează informaţia din documentul de informare a lui Eisenhower şi din alte diverse documente MJ-12. De exemplu, o secţiune a manualului, intitulată „Istoria grupului", include această declaraţie care se referă la memorandumul Truman-Forrestal: „Operaţiunea Majestic-12 a fost iniţiată printr-un ordin executiv special al preşedintelui din 24 septembrie 1947, la recomandarea Secretarului Apărării James V. Forrestal şi a doctorului Vannevar Bush, preşedinte al JRDB." Întrucât informaţia

despre acest lucru devenise publică, mulți s-au grăbit să tragă concluzia că documentul este fals, pornind doar de la proasta calitate a fotocopiilor și de la presupunerea lor că nu a existat niciodată un grup Majestic-12. Dar aceia dintre noi care au aprofundat acest subiect am ajuns la concluzia că nu există nici o obiecție categorică, deocamdată. Noile fotografii developate, de data aceasta de o calitate superioară, de 20 x 25 cm, arată clar că fotograful a făcut o treabă mult mai bună decât ai fi crezut la prima vedere și am fost în măsură să citim fiecare cuvânt din manual.

Există mai multe căi pe care se poate cerceta valabilitatea manualului. De exemplu, pagina 28 este o listă de lucrări de referință. Don s-a dus la Arhivele Armatei de la Carlyle Barracks, Pennsylvania, și a vorbit cu niște vechi angajați, care au descoperit exemplare ale unor documente declasificate aflate în lista din manual.

La cererea mea, Don mi-a trimis un set de fotocopii ale fotografiilor lui, câte două pe pagină. Am început concentrându-mă asupra lucrurilor din manual care se puteau verifica independent. De exemplu, paragraful 17 este un tabel care enumerălocurile în care trebuie trimise artefactele. Funcționau aceste facilități și atunci? În ceea ce privește restul manualului, apar anacronisme față de alte manuale? Instrucțiunile pentru ambalarea epavei și resturilor biologice sunt rezonabile?

În minte mi-au apărut întrebări evidente de îndată ce am primit copiile. De exemplu, dacă persoana care a făcut fotografiile a avut destul timp să expună peste 20 de pagini, de ce nu a dat la o parte mapa de plastic, de ce nu a netezit foile, de ce nu a folosit ambele mâini pentru a ține aparatul de fotografiat, toate astea pentru o mai bună calitate a filmului? Documentul de informare a lui Eisenhower fusese în mod clar ținut întins într-un fel de suport cu ace, astfel încât nu a fost nevoie decât de o focalizare inițială. Copiile pe care mi le trimisese Don erau de calitate foarte slabă, unele părți ale paginilor fiind obscure. De ce nu a fost reglat aparatul mai bine? Oare deliberat? Cine a luat fotografiile? Unde? Când? De ce?

Și de ce lipsește pagina 30 din film? Conform cuprinsului, aceasta avea lista personalului MAJIC. Să însemne că la vremea când s-au făcut fotografiile mai trăia cineva din grup? Documentul Eisenhower fusese primit la trei luni de la moartea ultimului membru al grupului MJ-12 inițial.

Alt lucru care mă preocupa era menționarea „sateliților căzuți" de la pagina 8 ca una din cele câteva metode eficiente de derutare a opiniei publice. Ținând cont că primul Sputnik a fost lansat abia în 1957, nu cumva aveam a face cu gafa unui falsificator? Am căutat

în câteva cărți despre zborurile spațial de dinainte de 1954 și am reverificat înțelesul cuvântului *satelit* în epocă și am descoperit că termenul se folosea pentru un obiect artificial aflat pe orbită în jurul Pământului, dinainte de aprilie 1954. Existase un program foarte activ de căutare a sateliților artificiali, condus de Clyde Tombaugh, cel care a descoperit în anii '30, tânăr astronom fiind, planeta Pluto.

Iar manualul folosea, pentru OZN-uri, abrevierea *UFOB*, în loc de *UFO*. Am verificat unele documente guvernamentale vechi și am descoperit că în 1954 se folosea *UFOB*. S-a folosit pentru un scurt timp.

Cu permisiunea lui Don, am dat una din copiile trimise de el doctorului Robert Wood, proaspăt pensionat după mai mult de 40 de ani ca om de știință și manager de proiecte la McDonnell Douglas din California. Bob avea un mare interes profesional pentru OZN-uri și tehnologia avansată din anii '60 și ținuse prelegeri OZN la mai multe organizații. Este unul din cei câțiva profesioniști interesați de OZN-uri în care am încredere deplină: formație tehnică excelentă, cunoștințe despre subiect și despre măsurile de securitate. Speram ca Bob, în virtutea lucrului la programele secrete, să fie în stare să verifice marcajele de securitate și avertismentele. Am discutat pe îndelete documentul.

Bob a făcut un lucru cu adevărat deosebit. Folosindu-se de calculator, el a comparat corpurile de litere din manual și a încercat să citească fiecare porțiune din text. Don avea, pentru unele din negative, fotografii de 20 x 25 cm și s-a folosit de o lupă cu putere mare de mărire pentru a desluși unele dintre cuvinte. Cu multe eforturi, Don și Bob au fost în final în măsură să descifreze fiecare centimetru pătrat de document.

În plus, Bob și un coleg al lui, și el cu o mare experiență în rapoarte înalt clasificate, au descoperit câte ceva despre metodele de indexare guvernamentale și au reușit să dea o noimă micilor cifre din josul paginii. Totul era în concordanță cu un document GPO din epocă. De pildă, deși versiunea tipărită digital a lui Bob arată foarte profesional, există diferențe subtile dintre ea și formatul original, executat prin tipărire mecanică. Cu alte cuvinte, deși acest document putea fi executat cu un calculator, cu același corp de literă și de aceeași mărime, există semne care arată clar o diferență.

Ce rost are un asemenea manual? Conform terminologiei, este evident că a avut o circulație mult mai largă decât alte documente MJ-12 descoperite, implicând existența mai multor prăbușiri. După

cum a subliniat şi Don Berliner în lucrarea predată în iulie 1989 la conferinţa MUFON, nu se poate ca guvernul să nu aibă o metodologie de tratare a problemei epavelor. Fără o procedură standard de operare (SOP), ar fi existat un mare risc de scurgere a informaţiilor, cum s-a întâmplat în 1947, îndată după prăbuşirea de la Roswell. Tentativele de reproducere a tehnologiei extraterestre şi de înţelegere a biologiei extraterestre necesită o foarte atentă manipulare a epavelor şi specimenelor şi luarea de măsuri pentru prevenirea publicităţii şi a găsirii lor de către alţii.

Diverse agenţii guvernamentale au avut de-a lungul deceniilor echipe speciale de recuperare, cu o activitate extrem de discretă. Un articol recent publicat într-o revistă ştiinţifică arată că au existat şapte echipe diferite gata de a acţiona în caz de accident nuclear, pierdere de materiale legate de arme nucleare etc. Ţara este traversată în mod regulat de camioane şi avioane cu arme nucleare, cu combustibil consumat şi alte încărcături secrete. Teroriştii şi spionii sunt în căutare de asemenea materiale. Vehiculele se mai şi strică. Părţi secrete, uneori foarte radioactive, ale sateliţilor, reintră uneori în atmosferă şi cad pe Pământ. În timpul războiului rece, ambele părţi au făcut tot posibilul ca să recupereze secretele respective.

Majoritatea membrilor acestor echipe de reacţie rapidă au alte slujbe, dar sunt gata să plece oriunde în lume, cu un preaviz foarte scurt. Când fragmente dintr-un satelit sovietic (Cosmos 954) au căzut în Canada de Nord, împrăştiind resturile reactorului nuclear de la bord pe o zonă întinsă, echipele de intervenţie au intrat rapid în acţiune.

În cele ce urmează, prezentăm textul manualului, aşa cum a fost descifrat de doctorul Wood, Don Berliner şi alţii. Cuvintele care nu au putut fi deslușite sigur de pe fotografii sunt prezentate în paranteze drepte. Remarcaţi capitolul 6, care se termină în mijlocul unei fraze. În afara listei de referinţe (Anexa 1), aceasta a fost ultima pagină din manual care s-a primit.

O propunere detaliată de validare a acestui document prin investigarea referinţelor interne, a plauzibilităţii procedurilor enumerate, a relaţiilor cu celelalte documente MJ-12, ca şi a apariţiei oricărui posibil anacronism, a fost făcută de mine, doctorul Wood, doctorul Bruce Maccabee şi alt cercetător. Aşteptăm primirea finanţării. Bazându-ne pe experienţa noastră trecută, putem spune că autentificarea nu va fi o misiune uşoară şi că rezultatele trebuie să fie destul de solide pentru a rezista atacului concertat al denigratorilor şi al guvernului, care neagă existenţa navelor extraterestre.

Această copie declasificată este pentru uzul cercetătorilor. Rev 3; 26/2/95

Acces restrâns

SOM1-01

TO 12D1 — 3 — 11 — 1

Manual de operațiuni speciale al grupului Majestic-12

RECUPERAREA ŞI MANIPULAREA ENTITĂȚILOR ŞI TEHNOLOGIEI EXTRATERESTRE

TOP SECRET/STRICT CONFIDENȚIAL MAJIC

ATENȚIE! Acest document este TOP SECRET/ STRICT CONFIDENȚIAL MAJIC. El conține informație compartimentată esențială pentru securitatea națională a Statelor Unite. ACCESUL ESTE PERMIS DOAR PERSONALULUI CARE POSEDĂ GRADUL DE AUTORIZARE MAJIC-12. Examinarea sau folosirea de către personal neautorizat este strict interzisă şi sancționabilă de către legile federale.

GRUPUL MAJESTIC-12 • APRILIE 1954

MJ-12 4838BMAN 270435[1]-54-1

Această copie declasificată este pentru uzul cercetătorilor. Rev 3; 26/2/95

SOM-01

Manual Operațiuni Speciale
No. 1-01

GRUP MAJESTIC-12
Washington 25, D.C., *7 aprilie 1954*

RECUPERAREA ŞI MANIPULAREA ENTITĂȚILOR ŞI TEHNOLOGIEI EXTRATERESTRE

		Paragrafe	*Pag*
Capitolul 1.	Operațiunea Majestic - 12		
Secțiunea I.	Scopuri şi finalități ale proiectului	1-5	2
Capitolul 2.	INTRODUCERE		
Secțiunea I.	Generalități	6,7	4
II.	Definiții şi informații	9-11	4
Capitolul 3.	OPERAȚIUNI DE RECUPERARE		
Secțiunea I.	Securitatea	12, 13	8
II.	Recuperarea tehnologiei	14-19	9
Capitolul 4.	RECEPȚIONAREA ŞI MANIPULAREA		
Secțiunea I.	Manipularea la primirea materialului	20	15
Capitolul 5.	ENTITĂȚI BIOLOGICE EXTRATERESTRE		
Secțiunea I.	Organisme vii	21-24	17
II.	Organisme non-vii	25, 26	18
Capitolul 6.	GHID PENTRU IDENTIFICAREA OZN-urilor		
Secțiunea I.	Ghid OBZN [OBiecte Zburătoare Neidentificate]	27-29	21
II.	Criterii de identificare	30-35	22
III.	Origini posibile	36, 37	26
Anexa I.	REFERINȚE		28
Anexa Ia.	FORMULARE		29
Anexa II.	PERSONALUL GRUPULUI MAJIC-12		30
Anexa III.	FOTOGRAFII		31

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

Această copie declasificată este pentru uzul cercetătorilor. Rev 3; 26/2/95

CAPITOLUL 1
OPERAȚIUNEA MAJESTIC-12

Secțiunea I. Scopuri și finalități ale proiectului

1. Domeniu de aplicabilitate

Acest manual a fost pregătit special pentru unitățile Majestic-12. Scopul său este acela de a prezenta toate aspectele Majestic-12, astfel încât personalul autorizat să înțeleagă mai bine finalitățile grupului, să fie în măsură să facă față competent unei situații cu Obiecte Zburătoare Neidentificate, Tehnologii și Entități Extraterestre, și să mărească eficiența viitoarelor operațiuni.

2. Generalități

MJ-12 consideră subiectul UFOB, al Tehnologiilor și Entităților Biologice Extraterestre, ca fiind foarte serios și consideră că întregul subiect constituie o gravă chestiune de securitate națională. Din acest motiv, tot ce se leagă de acest subiect a primit cele mai înalte indicative de securitate. În această secțiune se vor acoperi trei puncte principale.

a) Aspectele generale ale MJ-12, pentru a elimina orice concepție eronată.

b) Importanța operațiunii.

c) Necesitatea secretului absolut în toate fazele operațiunii.

3. Clasificarea de securitate

Toate informațiile legate de MJ-12 au fost clasificate STRICT CONFIDENȚIAL MAJIC și au un nivel de securitate cu două puncte peste Top Secret. Motivul pentru aceasta are a face cu consecințele care pot să apară nu numai din impactul asupra publicului în cazul când cunoșterea existenței acestor subiecte ar deveni generalizată, ci și în urma căderii unei tehnologii atât de avansate, precum cea recuperată de Forțele Aeriene, în mâinile

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

unor puteri străine neprietene. Nici un fel de informație nu este oferită presei publice, iar poziția oficială a guvernului este că nu există nici un grup special cum ar fi MJ-12.

4. Istoria grupului

Operațiunea Majestic-12 a fost inițiată printr-un ordin executiv special al președintelui pe 24 septembrie 1947, la recomandarea Secretarului Apărării James V. Forrestal și a doctorului Vannevar Bush, președinte al JRDB. Operațiunea este efectuată de un Grup Top Secret de Cercetare-Dezvoltare-Informare, care răspunde direct în fața Președintelui Statelor Unite. Obiectivele grupului MJ-12 sunt următoarele:

a) Recuperarea pentru studierea științifică a tuturor materialelor și dispozitivelor de manufactură străină sau extraterestră care pot deveni accesibile. Aceste materiale și dispozitive vor fi recuperate prin orice mijloc considerat necesar de către Grup.

b) Recuperarea pentru studierea științifică a tuturor entităților și resturilor de entități care au o origine extraterestră, ce vor putea deveni accesibile prin acțiunea independentă a acestor entități sau prin acțiuni militare ori accidente nefericite.

c) Înființarea și administrarea de Echipe Speciale care să ducă la îndeplinire operațiunea mai sus numită.

d) Înființarea și administrarea unor facilități speciale secrete, aflate în locații secrete în interiorul teritoriului continental al Statelor Unite, pentru predarea, procesarea, analizarea și studiul științific al oricăruia dintre materialele sau entitățile clasificate de către Grup și Echipele Speciale ca neavând origini terestre.

e) Înființarea și administrarea de operațiuni secrete, în colaborare cu Central Intelligence, pentru a efectua recuperarea pentru Statele Unite a tehnologiei și entităților extraterestre care ar putea ateriza pe teritoriul sau cădea în posesiunea unor puteri străine.

f) Stabilirea și menținerea unui secret absolut privind toate aspectele operațiunilor de mai sus.

5. Situația curentă

Până în prezent, se consideră că există puține indicii că aceste obiecte și constructorii lor ar prezenta o amenințare directă la adresa securității Statelor Unite, în ciuda incertitudinii privind

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

scopurile lor finale ale venirii lor aici. În mod cert, tehnologia posedată de aceste ființe depășește cu mult toate cunoștințele științei moderne, totuși prezența lor aici pare a fi neînsemnată, ei părând a evita contactele cu specia noastră, cel puțin pentru moment. Au fost recuperate câteva asemenea entități moarte și o cantitate semnificativă de resturi și dispozitive din navele căzute, toate fiind sub studiu în diverse locații. Nu s-a făcut nici o tentativă de către entitățile extraterestre, nici de a lua legătura cu autoritățile, nici de a-și recupera semenii morți sau navele căzute, deși una dintre prăbușiri a fost rezultatul unei acțiuni militare directe. Până în prezent, cea mai mare amenințare o constituie achiziția și studiul acestei tehnologii avansate de către puteri străine neprietene Statelor Unite. Acesta este motivul pentru care recuperarea și studiul acestor tipuri de materiale în Statele Unite au primit o prioritate atât de mare.

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

Această copie declasificată este pentru uzul cercetătorilor. Rev 3; 26/2/95

CAPITOLUL 2
INTRODUCERE

Secțiunea I. GENERALITĂȚI

6. Domeniu de aplicabilitate

a) Acest manual de operațiuni este publicat pentru informarea și îndrumarea tuturor celor interesați. El conține informații despre detectarea, documentarea, colectarea și depozitarea resturilor, dispozitivelor, navelor și ocupanților acestor nave, definite ca Tehnologie Extraterestră și Entități Biologice Extraterestre (EBE) în Secțiunea II a prezentului capitol.

b) Anexa I conține o listă curentă cu bibliografia, inclusiv manuale tehnice și alte publicații aplicabile acestor operațiuni.

c) Anexa II conține o listă a personalului care constituie Grupul Majestic-12.

7. Formulare și înregistrări.

Formularele folosite pentru raportări ale operațiunii sunt listate în Anexa I.

Secțiunea II. DEFINIȚII ȘI INFORMAȚII

8. Generalități

Tehnologia Extraterestră se definește după cum urmează:

a) Nave aeriene identificate a nu fi fost manufacturate în Statele Unite sau orice altă putere străină terestră, inclusiv aparate experimentale militare sau civile. Aparatele din această categorie sunt cunoscute în general sub numele de Obiecte Zburătoare Neidentificate (OBZN) [UFOB]. Asemenea aparate aeriene pot să aibă forme și configurații diferite și manifestă calități extraordinare de zbor.

b) Obiecte și dispozitive de origine necunoscută și cu funcțiune necunoscută, manufacturate prin procese sau din materiale incompatibile cu prezenta tehnologie sau cunoaștere științifică.

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

c) Resturile oricărui aparat aerian considerat de fabricație sau origine extraterestră. Asemenea resturi pot fi rezultate ale accidentelor sau ale acțiunilor militare.

d) Materiale care prezintă caracteristici neobișnuite sau extraordinare, incompatibile cu tehnologia sau cunoașterea științifică actuale.

Entitățile Biologice Extraterestre (EBE) se definesc după cum urmează:

a) Creaturi, umanoide sau nu, ale căror procese evolutive care determină dezvoltarea speciei se demonstrează că sunt deosebite de cele postulate sau observate la homo sapiens.

9. Descrierea navelor

Navele extraterestre (UFOB) sunt clasificate în patru categorii bazate pe forma generală, după cum urmează:

a) *De formă eliptică sau discoidală.* Acest tip de navă este de construcție metalică și de culoarea aluminiului mat. Au aparența a două farfurii lipite împreună și au un dom în partea de sus sau în cea de jos. Nu se văd nici un fel de suduri sau articulații, totul dând impresia unei construcții dintr-o bucată. Discurile se estimează că ar avea un diametru de 15-100 metri și grosimea lor este aproximativ de 15% din diametru, fără a include domul, care este 30% din diametrul discului și se întinde la încă 2-3 metri deasupra corpului principal al discului. Domul poate să includă sau nu ferestre sau hublouri, iar hublourile sunt prezente, în unele situații, în jurul marginii inferioare a discului. Majoritatea navelor în formă de disc sunt echipate cu lumini superioare și inferioare, ca și periferice. Aceste lumini nu sunt vizibile când nava stă pe loc sau nu funcționează. În general, nu sunt vizibile antene sau alte protuberanțe. Trenul de aterizare constă în trei picioare extensibile, terminate în tălpi circulare. Întinse la maxim, acestea susțin corpul principal la o înălțime de 0,6-1 m deasupra solului, la punctul cel mai de jos. Pe ecuator sau pe partea inferioară a discului este localizat un chepeng dreptunghiular.

b) *Formă de fuzelaj sau de țigară de foi.* Rapoarte documentate asupra acestui tip de navă sunt extrem de rare. Rapoartele radar ale Forțelor Aeriene indică o lungime de aproximativ șase sute de metri și o grosime de aproximativ 30 de metri și faptul că, aparent, ele nu operează în straturile inferioare ale atmosferei. Despre performan-

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

țele acestor nave există foarte puține informații, dar rapoartele radar indică viteze de peste 11000 km/h. Ele par să nu se angajeze în manevre violente și stranii, asociate cu tipurile mai mici.

c) *Formă ovoidă sau circulară*. Acest tip de navă este descris ca fiind de forma unui corn de înghețată, rotunjit la capătul mai lat și ascuțit la celălalt. Ele sunt de o lungime aproximativă de 10-13 m, iar diametrul părții late pare a fi aproximativ 20% din lungime. La capătul acicular, există o lumină extrem de strălucitoare. Aceste nave zboară în general cu vârful în jos. Pot să aibă orice formă de la rotundă la cilindrică, funcție de unghiul de observație. Adesea, observațiile acestui tip de navă provin de la nave eliptice văzute din unghi înclinat sau pe muchie.

d) *Formă de aripă zburătoare sau triunghiulară*. Aceste nave par să reprezinte o nouă tehnologie, datorită rarității și noutății observațiilor. Radarul indică un profil în triunghi isoscel, cu partea cea mai lungă de aproape 100 de metri. Se știu puține despre performanțele acestor nave, datorită rarității unor bune observații, dar se crede că sunt capabile de viteze înalte și manevre bruște, similare sau mai bune decât performanțe atribuite tipurilor a) și c).

10. Descrierea Entităților Biologice Extraterestre (EBE)

Examinarea resturilor recuperate din epavele OBZN-urilor indică faptul că Entitățile Biologice Extraterestre se pot clasifica în două categorii distincte, după cum urmează:

a) *EBE tipul I*. Aceste entități sunt umanoide și, văzute de la distanță, pot fi luate drept ființe umane de tip asiatic. Sunt bipede, au o înălțime de 1,50-1,60 m și o greutate de 40-50 kg. Proporțional, sunt similari oamenilor, deși craniul este întrucâtva mai mare și mai rotunjit. Pielea este palidă, de culoarea galbenului de sulf, groasă și ușor granulată, aparent. Ochii sunt mici, depărtați, de forma alunei, cu irisuri cafeniu închis și pupile foarte largi. Albul ochiului nu este ca la oameni, ci de un cenușiu pal. Urechile sunt mici și nu sunt pe partea superioară a craniului. Nasul este subțire și lung, iar gura mai largă decât la oameni și aproape lipsită de buze. Nu există păr facial vizibil, iar părul corporal este foarte fin și restrâns la zona subrațului și cea inferior abdominală. Corpul este subțire și fără grăsime corporală aparentă, dar mușchii sunt bine dezvoltați. Mâinile sunt mici, cu patru degete, fără deget opozabil. Degetul

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

exterior este articulat de așa natură, încât este aproape opozabil. Între degete nu există pieliță, ca la oameni. Picioarele sunt curbate ușor, dar vizibil, iar gambele sunt întrucâtva oblice și proporțional mari.

b) *EBE tipul II.* Aceste entități sunt umanoide, dar diferă de tipul I în multe privințe. Sunt bipede, au o înălțime de 1-1,25 m și cântăresc 12-25 kg. Proporțional, capul lor este mult mai mare decât al oamenilor sau al EBE de tipul I, craniul fiind mult mai larg și alungit. Ochii sunt foarte mari, oblici și aproape ocupă o jumătate a craniului. Sunt negri și nu prezintă părți deschise la culoare. Nu s-a observat vreo linie a sprâncenelor, iar craniul are o ușoară protuberanță care înconjoară arcada. Nasul constă în două deschizături mici, aflate deasupra fantei care seamănă cu o gură. Nu există urechi externe. Pielea este de culoare gri-albăstriu, întrucâtva mai închisă pe spatele creaturii, și este foarte fină și cu solzi mici. Nu există păr nici pe față, nici pe corp, iar aceste creaturi par să nu fie mamifere. Brațele sunt lungi în raport cu picioarele, iar mâinile au trei degete lungi, fusiforme, plus unul opozabil, care este aproape la fel de lung cu celelalte trei. Al doilea dintre cele trei degete este mai gros decât celelalte, dar nu la fel de lung ca arătătorul. Picioarele sunt mici și înguste, iar patru degete ale lor sunt unite printr-o membrană.

Nu se cunoaște locul de origine al nici uneia dintre aceste tipuri de creaturi, dar pare sigur că ele nu s-au dezvoltat pe Pământ. Este prin urmare evident, deși nu absolut sigur, că ele își au originile pe două planete diferite.

11. Descrierea Tehnologiei Extraterestre

Următoarele informații provin din rapoartele preliminare de analiză a resturilor recuperate de la locurile de prăbușire a navelor extraterestre în 1947-1953, din care se redau fidel extrase pentru a oferi o idee despre tipul de caracteristici ale materialelor care pot fi întâlnite în operațiunile viitoare de recuperare.

a) Analiza inițială a resturilor de la locul prăbușirii pare să indice faptul că resturile sunt ale unei nave extraterestre care a explodat din cauze interne, iar contactul cu solul a avut loc cu o mare forță, nava distrugându-se complet. Volumul de materiale indică faptul că nava era aproximativ de dimensiunile unui avion

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

mediu, deşi greutatea resturilor arată că nava era extrem de uşoară pentru acele dimensiuni.

b) Analiza metalurgică a majorității resturilor arată că probele nu sunt compuse din materiale cunoscute actualmente de ştiința terestră.

c) Materialul testat posedă o mare rezistență mecanică şi termică, față de greutatea şi dimensiunile lui, fiind cu mult mai rezistent decât orice materiale folosite în avioanele civile sau militare din prezent.

d) Mare parte din aceste materiale, cu aparența unor table de aluminiu sau aluminiu-magneziu, nu prezintă caracteristicile nici unuia dintre aceste metale, ci seamănă cu un tip necunoscut de material plastic.

e) Structurile solide şi grinzile mai mari, care au aparența unui lemn foarte dens, sunt foarte uşoare şi posedă rezistențe la torsiune şi comprimare care nu pot fi obținute prin nici o metodă de industria modernă.

f) Nici unul dintre materialele testate nu posedă caracteristici magnetice măsurabile sau radiație reziduală.

g) Câteva probe erau gravate sau ştanțate cu simboluri sau texte. Aceste simboluri nu sunt uşor identificabile şi toate tentativele de a le descifra semnificația au fost lipsite de succes.

h) Examinarea câtorva — aparente — dispozitive mecanice, roți etc. a relevat puțin, sau nimic, despre funcționarea lor şi despre metodele de manufacturare.

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

CAPITOLUL 3
OPERAȚIUNI DE RECUPERARE

Secțiunea I. SECURITATEA

12. Intoxicarea presei

Mare atenție trebuie acordată măsurilor de asigurare a securității zonelor în care s-ar putea transporta mostre de Tehnologie Extraterestră în vederea studierii. Pentru protejarea și conservarea oricărui material sau navă, pentru ferirea de descoperirea, examinarea sau mutarea de către indivizi sau agenții civile, trebuie luate măsuri extreme. Prin urmare, este recomandat să se inițieze, ori de câte ori este posibil, o derutare completă a presei. Ofițerul responsabil va acționa rapid pentru selectarea poveștii acoperitoare care se potrivește cel mai bine cu situația. La selectarea acestei versiuni trebuie ca ofițerul să nu uite că politica oficială privind OBZN-urile este că acestea nu există.

a) *Negarea oficială*. Răspunsul cel mai de dorit ar fi acela că nu s-a întâmplat nimic neobișnuit. Prin declarații care să ateste că guvernul nu are nici un fel de cunoștințe despre eveniment, se pot întârzia investigațiile ulterioare ale presei.

b) *Discreditarea martorilor.* Dacă este posibil, martorii vor fi reținuți până când se va determina cât de mult știu. Martorii vor fi descurajați să vorbească despre ce au văzut; pentru obținerea cooperării lor, s-ar putea să fie necesară intimidarea. Dacă martorii au contactat deja presa, va fi necesară discreditarea relatărilor lor. Acest lucru se poate face cel mai bine prin aserțiunea că au interpretat greșit evenimente naturale, că sunt victime ale halucinațiilor sau isteriei, sau că ar fi colportat falsuri.

c) *Declarații înșelătoare*. S-ar putea dovedi necesar să se emită declarații false pentru păstrarea securității locației. Alternative acceptabile sunt meteoriți, sateliți căzuți, baloane meteorologice și avioane militare, deși în cazul declarării unui aparat militar prăbușit trebuie avut grijă să nu se sugereze că ar fi vorba de un aparat experimental sau secret, lucru care ar putea incita o curiozitate sporită din partea presei americane și străine. Pentru prevenirea intrării persoanelor neautorizate sau indezirabile în zonă, se pot emite și declarații privind contaminarea cu scurgeri toxice sau radioactive.

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

13. Asigurarea Zonei

Zona trebuie asigurată cât mai rapid posibil pentru prevenirea infiltrării personalului neautorizat la locație. Ofițerul responsabil va stabili un perimetru și un post de comandă în interiorul acestui perimetru. Personalul autorizat să intre în perimetru va fi redus la un minim absolut necesar pentru prepararea navei sau resturilor pentru transport și va consta strict din Echipe Militare de Securitate.

Autoritățile locale pot fi determinate să slujească la controlul mulțimilor și al traficului. *În nici un caz* autoritățile locale sau personalul de menținere a respectării legii nu vor fi autorizate să pătrundă în interiorul perimetrului; se vor lua toate măsurile pentru a asigura neamestecul lor în operațiune.

a) *Perimetrul.* Este de dorit să se folosească suficient personal militar pentru stabilirea, în jurul locației, a unui perimetru destul de larg pentru ținerea personalului neautorizat, dar și a celui din perimetru, la o depărtare suficient de mare. Odată locul înconjurat, se vor înființa patrule regulate de-a lungul perimetrului, pentru a asigura securitatea completă, iar patrulele vor fi suplimentate cu electronică de supraveghere. Personalul din perimetru va fi echipat cu aparate de comunicații portabile și arme automate cu muniție de război. Lucrătorii din zona securizată vor purta arme de centură. În zona securizată nu este autorizată intrarea altor persoane.

b) *Postul de Comandă.* Ideal, postul de comandă trebuie să fie cât mai apropiat de locație, pentru o coordonare cât mai eficientă a operațiunilor. Îndată ce s-a înființat postul de comandă, se va stabili legătura cu Grupul Majestic-12, prin linii de comunicație sigure.

c) *Evacuarea zonei.* Personalul neautorizat va fi evacuat în întregime din locație și din zona înconjurătoare. Martorii vor fi interogați și vor fi reținuți pentru evaluarea ulterioară a situației de către MJ-12. *Sub nici o formă* nu se vor elibera martorii din custodie până la obținerea tuturor informațiilor și evaluarea relatării lor de către MJ-12.

d) *Evaluarea Situației.* Se va efectua o evaluare preliminară a situației și se va întocmi un raport preliminar. Grupul MJ-12 va fi informat asupra situației cu prima ocazie. Grupul MJ-12 va determina apoi dacă în zonă este oportună deplasarea unei echipe OPNAC sau RED TEAM.

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

Această copie declasificată este pentru uzul cercetătorilor. Rev 3; 26/2/95

Secțiunea II. RECUPERAREA TEHNOLOGIEI

14. Ridicarea și transportul

Îndată ce s-a stabilit linia de comunicație, va începe, la ordinul MJ-12, ridicarea și transportarea tuturor materialelor.

a. *Documentarea.* Dacă situația o permite, trebuie avută în vedere o documentare a zonei, prin fotografii, înainte de mișcarea oricărui obiect. Zona va fi cercetată din punct de vedere al radiațiilor sau al altor agenți toxici. Dacă zona nu poate fi considerată sigură o perioadă mai îndelungată de timp, toate materialele trebuie să fie împachetate și transportate cât mai rapid posibil, la cea mai apropiată bază militară. Acest lucru va fi realizat cu transportoare acoperite, care vor folosi drumuri slab circulate, ori de câte ori va fi posibil.

b. *Navele complete sau în stare de funcțiune.* Navele vor fi abordate cu extremă precauțiune dacă vor părea a fi în stare de funcționare, întrucât din expunerea la radiații sau la descărcări electrice pot surveni răniri grave. Dacă nava este în stare de funcționare, dar pare a fi fost abandonată, ea va fi abordată doar de personal special antrenat MJ-12 RED TEAM, dotat cu echipament de protecție. De asemenea, orice navă care pare a fi în funcțiune trebuie lăsată în seama personalului MJ-12 RED TEAM. Navele complete și părțile de nave prea mari pentru a fi transportate pe transportoare acoperite, vor fi dezasamblate, dacă acest lucru este realizabil ușor și rapid. Dacă trebuie transportate în întregime pe remorci deschise, vor fi acoperite de o asemenea manieră încât să li se ascundă forma.

c. *Entitățile Biologice Extraterestre.* EBE trebuie mutate la o bază ultrasecretă cât mai curând posibil. Trebuie avută mare grijă pentru a preveni posibila contaminare cu agenți biologici extratereștri. EBE moarte trebuie împachetate în gheață la prima ocazie, pentru conservarea țesuturilor. Dacă se vor întâlni EBE în viață, trebuie luate în custodie și mutate cu ajutorul unei ambulanțe la o bază de securitate maximă. Se vor face orice eforturi pentru menținerea în viață a EBE. Contactul personal cu EBE, vii sau moarte, trebuie redus la un minimum absolut. (A se vedea Capitolul 5 pentru instrucțiuni mai detaliate privind abordarea EBE.)

15. Curățarea zonei

Odată înlăturate toate materialele din zona centrală, aria înconjurătoare va fi inspectată complet pentru a se asigura că s-au îndepărtat toate urmele de Tehnologie Extraterestră. În cazul unei prăbușiri, zona înconjurătoare va fi complet trecută în revistă de mai multe ori, pentru a nu se omite nimic. Cercetarea se va face pe

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

Această copie declasificată este pentru uzul cercetătorilor. Rev 3; 26/2/95

o zonă care va varia funcție de condițiile locale, decisă de ofițerul responsabil. Când ofițerul responsabil va fi satisfăcut de curățirea resturilor de la locul evenimentului, acesta va putea fi evacuat.

16. Circumstanțe speciale sau neobișnuite

Există posibilitatea ca nava extraterestră să aterizeze sau să se prăbușească în zone dens populate, în care nu se pot lua măsuri de securitate eficiente. Nava poate fi văzută de largi segmente ale populației și ale presei publice. În acest caz trebuie prevăzută folosirea Planului MJ-1949-04P/78 (TOP SECRET * STRICT CONFIDENȚIAL) în cazul când va deveni necesară o dezvăluire publică.

17. Tehnologie Extraterestră

TOP SECRET/STRICT CONFIDENȚIAL MAJIC

Listă de ambalare tehnologie extraterestră

Instrucțiunile pe verso

Punct de origine	Întocmit	Data
Destinație finală	Împachetat de	Data/Ora
Metodă de transport	Inspectat de	Data/Ora

Nr.	Obiect	Clasificare	Nr.	Obiect	Clasificare
1			21		
2			22		
3			23		
4			24		
5			25		
6			26		
7			27		
8			28		
9			29		
10			30		
11			31		
12			32		
13			33		
14			34		
15			35		
16			36		
17			37		
18			38		
19			39		
20			40		

41. Observații sau instrucțiuni speciale

Dacă este necesar spațiu suplimentar, a se atașa formularul MJ-1-007a

Destinație finală	Data/Ora	Inspectat de	Data/Ora

Formular MJ-12 MJ 1 mai 53 1-007

TOP SECRET/STRICT CONFIDENȚIAL MAJIC

17. Tabel de clasificare a Tehnologiei Extraterestre

Nr.	Subiect	Descriere sau stare	Cod MJ-12	Baza de depozitare
1	Aeronavă	Aeronavă de concepție și producție extraterestră intactă, operațională sau semi-intactă	UA-002-6	Area 51 S-4
2	Dispozitiv intact	Orice dispozitiv sau aparat (mecanic sau electronic) care pare să fie neavariat și în stare de funcționare.	ID-301-F	Area 51 S-4
3	Dispozitiv avariat	Orice dispozitiv sau aparat (mecanic sau electronic) care pare să fie avariat, dar în mare parte complet.	DD-303N	Area 51 S-4
4	Sursă de energie	Dispozitive și aparate sau fragmente din acestea care sunt posibile unități de propulsie, combustibili și dispozitive și panouri de comandă asociate.	PD-40-8G	Area 51 S-4
5	Fragmente identificate	Fragmente compuse din elemente sau materiale ușor de recunoscut, conform științei și tehnologiei actuale, de ex. aluminiu, magneziu, plastic etc.	IF-101-K	Area 51 S-4
6	Fragmente	Fragmente compuse din elemente sau materiale necunoscute actualei științe și tehnologii și care prezintă caracteristici neobișnuite sau extraordinare.	UF-103-M	Area 51 S-4
7	Provizii și rezerve	Materiale ne-mecanice și ne-electronice de natură auxiliară, cum ar fi haine, lucruri personale, ingestibile organice etc.	SP-331	Blue Lab WP-61
8	Entități vii*	Organisme non-umane vii, care par să fie sănătoase sau într-o stare acceptabilă.	EBE-010	OPNAC BBS-01
9	Entități nevii	Organisme ne-umane decedate sau porțiuni din acestea, resturi organice și alte materiale suspecte.	EBE-XOBlue	Lab WP-61
10	Medii de informare	Materiale tipărite, înregistrări electronice, hărți, grafice, fotografii și filme.	MM-54A	Clădirea 21 KB-88
11	Arme	Orice dispozitive sau porțiuni de dispozitive presupuse a fi armament ofensiv sau defensiv.	WW-010	Area 51 S-4

* *Entitatea vie trebuie să fie reținută până la sosirea personalului OPNAC*

18. Ambalarea şi informaţii despre ambalare

a. *Transporturi interne.* Obiectele individuale sunt marcate şi învelite în materiale care vor împiedica pătrunderea apei sau a vaporilor şi izolate din punct de vedere termic. Acestea vor fi plasate în cutii ignifuge rigide. Locul gol din interiorul cutiilor va fi complet ocupat cu un material neutru — fibre de celuloză, de exemplu, pentru a preveni mişcarea obiectelor. Închizătoarea cutiei va fi sigilată cu bandă cauciucată Kraft. Pe capacul cutiei se va plasa, lipit ferm, formularul MJ 1-007, într-un plic sigilat. Apoi colţurile cutiei vor fi învelite în materiale antişoc, iar fundul şi capacul vor fi învelite în materiale ignifuge, după care cutia va fi plasată într-o altă cutie rigidă ignifugă. Întreaga cutie exterioară se va sigila cu bandă adezivă cauciucată Kraft. Pe cutia exterioară se va fixa o etichetă cu următoarele informaţii: destinaţia, codul transportului şi avertismentul „ACCES STRICT MAJIC-12".

b. *Transporturi transoceanice*. Obiectele vor fi împachetate după cum s-a descris mai sus, cu excepţia faptului că în cutia interioară se vor include un desicator şi un indicator de umiditate. Apoi, cutia se va ambala în materiale care să asigure protecţia împotriva umezelii, a căldurii şi a vaporilor. În continuare, obiectele împachetate sunt plasate într-o a doua cutie antiacvatică de carton învelită în bandă impermeabilă. Această a doua cutie se va marca „ACCES STRICT MAJIC-12" pe toate laturile şi se va plasa într-un container impermeabil la apă/grăsimi de lemn. Acesta se va sigila cu bandă impermeabilă după plasarea tuturor şuruburilor. Containerul de transport se va întări prin forţarea unor holşuruburi de 3/4" cam la 8" de fiecare capăt. Informaţia despre transport va fi apoi marcată pe suprafaţa containerului de transport din lemn.

Notă. Ambalarea şi procedura de ambalare detaliate mai sus se aplică doar obiectelor anorganice. Informaţiile privind manipularea, ambalarea şi transportul materialelor organice şi entităţilor ne-vii apar în Capitolul 5, Secţiunea II, a prezentului manual.

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

Această copie declasificată este pentru uzul cercetătorilor. Rev 3; 26/2/95

CAPITOLUL 4
RECEPȚIONAREA ŞI MANIPULAREA

Secțiunea I. MANIPULAREA LA PRIMIREA MATERIALELOR

20. Dezambalarea, despachetarea şi verificarea
(fig. 3)

Notă. Procedura de dezambalare, despachetare şi verificare pentru containerele marcate „ACCES STRICT MAJIC-12" se va efectua de către personal cu autorizații MJ-12. Containerele marcate în acest mod vor fi plasate în locuri de depozitare de înaltă securitate, până când personalul autorizat pentru aceste proceduri va fi disponibil.

a. Dezambalarea şi despachetarea materialelor trebuie făcută cu mare atenție. Evitați introducerea sculelor în interiorul containerului de transport. Nu avariați materialele de ambalare mai mult decât este absolut necesar pentru scoaterea specimenelor; aceste materiale pot fi necesare pentru ambalări ulterioare. Materialele de ambalare din interior vor fi stocate împreună cu containerul de transport. La dezambalarea şi despachetarea specimenelor se va respecta procedura de la punctele 1-11 de mai jos:

(1). Despachetați specimenele într-o zonă de înaltă securitate, pentru a evita accesul personalului neautorizat.

(2). Tăiați firele de metal cu o unealtă adecvată, sau răsuciți-le cu cleştele până ce firele vor cristaliza şi se vor rupe.

(3). Înlăturați şuruburile de la partea superioară a containerului de transport cu o şurubelniță.

(4). Tăiați banda şi sigiliile cutiei exterioare astfel încât hârtia impermeabilă să fie avariată cât mai puțin posibil.

(5). Ridicați specimenul împachetat din cutia de lemn.

(6). Tăiați banda care sigilează capacul cutiei exterioare de carton; fiți atenți să nu avariați cartonul.

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

(7). Tăiați sigiliul de ceară şi scoateți cu grijă cutia interioară.

(8). Înlăturați plicul sigilat de pe capacul cutiei interioare.

(9). Deschideți cutia interioară şi scoateți toate inserțiile fibroase, desicantul şi indicatorul de umiditate.

(10). Ridicați pachetul sigilat conținând specimenele; aranjați-le de o manieră ordonată pentru inspectare.

(11). Plasați tot materialul de împachetat în containerul de transport pentru folosire în reîmpachetări ulterioare.

[*Aici se plasează figura 3 — diagramă arătând cum se împachetează specimenele extraterestre anorganice.*]

b. Verificați complet toate obiectele, după documentația de transport. Inspectați cu grijă toate obiectele, pentru identificarea posibilelor avarii din timpul transportului şi manipulării. Sortați obiectele conform numărului de clasificare, pentru pregătirea lor pentru transferul la laboratorul sau departamentul desemnat. Personalul laboratorului sau departamentului răspunde de transportarea obiectelor la locurile desemnate. Acest lucru se va realiza cât mai repede posibil, cu ajutorul unor transportoare acoperite, escortate de personal de securitate.

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

CAPITOLUL 5
ENTITĂȚI BIOLOGICE EXTRATERESTRE

Secțiunea I. ORGANISME VII

21. Domeniu de aplicabilitate

a. Această secțiune se ocupă de întâlnirea cu Entități Biologice Extraterestre (EBE). Aceste întâlniri cad sub jurisdicția MJ-12 OPNAC BBS-01 şi vor fi abordate numai de către această unitate specială. Prezenta secțiune detaliază responsabilitățile persoanelor sau unităților care efectuează contactul inițial.

22. Generalități

Orice întâlnire cu entități cunoscute a fi de origini extraterestre se va considera problemă de securitate națională şi prin urmare va fi clasificată TOP SECRET. Sub nici o formă publicul sau presa publică nu trebuie să afle de existența acestor entități. Politica oficială a guvernului este că asemenea creaturi nu există şi că nici o agenție a guvernului federal nu este actualmente angajată în vreun studiu al extratereştrilor sau al artefactelor acestora. Orice deviere de la această politică declarată este strict interzisă.

23. Întâlniri

Întâlnirile cu EBE se pot clasifica după următoarele categorii:

a. *Întâlniri inițiate de EBE.* Posibilul contact poate avea loc ca rezultat al inițiativei entităților. În această situație se anticipează că întâlnirile vor avea loc la instalații militare sau în alte locații izolate selectate prin înțelegere mutuală. Asemenea întâlniri vor avea avantajul de a se limita la personalul cu aprobările corespunzătoare, departe de ochii publicului. Deşi nu se consideră foarte probabil, există şi posibilitatea ca EBE să aterizeze în locuri publice, fără o prealabilă notificare. În acest caz, Echipa OPNAC va formula versiuni false pentru presă şi va pregăti informări pentru Preşedinte şi Şefii de Stat-Major.

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

b. *Întâlniri ca rezultat al prăbuşirii navelor.* Contactul cu supraviețuitorii accidentelor sau prăbuşirilor navelor din cauze naturale sau în urma unor acțiuni militare pot avea loc cu o scurtă avertizare prealabilă, sau fără avertizare. In aceste cazuri, este important ca primul contact să se limiteze la personalul militar, pentru securitate. Martorii civili din zonă vor fi reținuți şi instruiți de MJ-12. Contactele cu EBE ale personalului militar fără autorizații MJ-12 sau OPNAC trebuie limitat strict la acțiunile necesare pentru a asigura disponibilitatea EBE pentru studierea de către Echipa OPNAC.

24. Izolarea şi custodia

a. EBE vor fi reținute prin orice mijloace şi deplasate într-un loc sigur îndată ce se va putea. Personalul care va veni în contact cu EBE va lua toate măsurile pentru a minimiza riscul de îmbolnăvire ca urmare a contaminării cu organisme necunoscute. Dacă entitățile poartă costume spațiale sau aparate de respirat de orice natură, se va avea grijă ca acestea să nu sufere nici un fel de deteriorări. Se vor lua toate măsurile pentru asigurarea confortului EBE, dar acestea trebuie izolate de orice contact cu personalul neautorizat. Nu este clar ce măsuri sau cerințe ar putea necesita entitățile non-umane, dar acestea vor fi oferite, dacă este posibil. Ofițerul responsabil va determina aceste necesități, neexistând nici o linie directoare care să acopere acest subiect.

b. Entitățile rănite sau suferinde vor fi tratate de personalul medical desemnat de către Echipa OPNAC. Dacă personalul medical al echipei nu este imediat accesibil, primul ajutor va fi administrat de personalul corpului medical de la locația inițială. Deoarece se cunosc puține lucruri despre funcțiile biologice ale EBE, ajutorul se va limita la stoparea sângerării, bandajarea rănilor şi punerea de atele la membrele fracturate. Nu se vor administra medicamente de nici un fel, pentru că efectele medicamentelor terestre asupra sistemelor biologice non-umane sunt imposibil de prevăzut. Îndată ce rănile se vor considera stabilizate, EBE vor fi mutate cu o ambulanță închisă sau alt mijloc de transport corespunzător la o locație sigură.

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

c. Securitatea este de cea mai mare importanță în tratarea cazului EBE vii. Toate celelalte considerații sunt secundare. Deși este preferabilă menținerea bunei stări fizice a oricărei entități, pierderea vieții unei EBE se consideră acceptabilă dacă condițiile sau întârzierile cauzate de menținerea EBE în viață ar compromite securitatea operațiunilor.

d. Îndată ce Echipa OPNAC va prelua EBE, personalul OPNAC va răspunde de îngrijirea lor şi de transportul la locația desemnată. În îndeplinirea misiunii, echipa se va bucura de colaborare necondiționată. Personalul OPNAC va primi PRIORITATE MAXIMĂ oricând, indiferent de rangul sau starea sa aparentă. Nici o persoană nu are autoritatea de a interfera cu Echipa OPNAC în îndeplinirea misiunilor sale, inițiate de ordine speciale ale Președintelui Statelor Unite.

Secțiunea II. ORGANISME NE-VII

25. Domeniu de aplicabilitate

În mod ideal, recuperarea cadavrelor şi a altor resturi biologice pentru studiul ştiințific se va efectua de personal medical familiarizat cu acest tip de proceduri. Din cauza considerentelor de securitate, se poate ca sus-numita colectare să fie necesar a fi efectuată de personal non-medical. Această secțiune oferă linii de ghidare pentru recuperarea, conservarea şi transportarea cadavrelor şi resturilor de pe teren.

26. Recuperarea şi conservarea

a. Gradul de descompunere a resturilor organice variază funcție de timpul cât resturile au stat în câmp deschis, neprotejate şi poate fi accelerat de condițiile climaterice şi de acțiunea animalelor de pradă. Prin urmare, specimenele biologice vor fi deplasate de la locul prăbuşirii cât mai rapid posibil, pentru conservarea resturilor într-o stare cât mai bună posibil. Se va face o înregistrare fotografică a tuturor resturilor înainte de deplasarea lor de la locație.

b. Personalul implicat în acest tip de operațiune va lua toate precauțiunile rezonabile pentru minimizarea contactului fizic cu

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

cadavrele şi cu resturile recuperate. Trebuie purtate mănuşi chirurgicale, sau, dacă acestea nu sunt disponibile, mănuşi de lână sau piele, cu condiția să fie predate pentru decontaminare imediat după folosire. Se pot folosi şi prosoape şi unelte diverse pentru manipularea resturilor, cu condiția ca aceste resturi să nu fie afectate. Resturile vor fi atinse cu mâna neprotejată numai dacă nu se pot găsi alte metode de mutare a lor. Tot personalul şi echipamentul implicate în operațiunile de recuperare vor suporta proceduri de decontaminare îndată ce aceste operațiuni sunt [sic] vor fi îndeplinite.

c. Resturile vor fi asigurate împotriva unei descompuneri suplimentare, dacă echipamentul şi condițiile permit acest lucru. Cadavrele şi resturile vor fi introduse în pungi sau învelite în acoperăminte impermeabile. Se pot folosi pelerine sau alte haine de vreme rea, dacă este necesar. Resturile vor fi introduse în frigidere sau împachetate în gheață, dacă este posibil. Toate resturile vor fi marcate sau etichetate, cu înregistrarea datei şi orei. Resturile învelite vor fi plasate pe tărgi sau în containere sigilate pentru imediata deplasare la o bază sigură.

d. Bucățile mici, detaşate, şi materialul râcâit de pe suprafețe solide vor fi introduse în borcane sau alte containere mici cu capac, dacă este posibil. Containerele vor fi marcate clar cu conținutul, data şi ora. Containerele vor fi introduse în frigider sau împachetate în gheață cât mai curând posibil şi deplasate la o bază sigură.

[*În acest loc se află figura 4 — diagrame ale diverselor tipuri de nave extraterestre discutate în text.*]

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

Această copie declasificată este pentru uzul cercetătorilor. Rev 3; 26/2/95

CAPITOLUL 6
GHID PENTRU IDENTIFICAREA OZN-URILOR

Secțiunea I. GHID OBZN

27. Investigațiile de urmărire

Un raport OBZN este demn de încredere pentru pornirea unei operațiuni de urmărire atunci când conține informații care sugerează că [nu] se poate face o identificare sigură cu un fenomen bine cunoscut, sau când caracterizează un fenomen neobișnuit. Raportul ar trebui să sugereze aproape imediat, prin coerență și claritatea informației, că există ceva identificabil și/sau de valoare științifică. În general, rapoartele care merită luarea în considerație sunt acelea care implică mai mulți observatori de încredere, împreună sau separat, și care implică observații de o durată mai mare decât un sfert de minut. Excepție trebuie să se facă cu cazurile când circumstanțele legate de raport sunt considerate extraordinare. O atenție specială trebuie acordată rapoartelor care promit „fixarea" poziției și rapoartelor care relatează despre traiectorii neobișnuite.

28. Reguli empirice

Fiecare caz OBZN trebuie judecat individual, dar există un număr de „reguli empirice" pentru fiecare din cazurile următoare, care ar trebui să ajute la determinarea necesității operațiunii de urmărire.

a. *Durata observației*. Când durata unei observații este mai mică de 15 secunde, există o mare probabilitate ca aceasta să nu fie demnă de o operațiune de urmărire. Excepție face cazul unui mare număr de observatori ai unei observații neobișnuite de o durată de câteva secunde, caz care nu trebuie trecut cu vederea.

b. *Numărul de persoane care raportează observația.* Observațiile de scurtă durată ale unor persoane disparate sunt rareori demne de urmărire. Două sau trei observații competente

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

au ponderea a 10 sau mai multe observații individuale simultane. De exemplu, 25 de oameni dintr-un loc observă o lumină stranie pe cer. Aceasta are, totuşi, o pondere mai mică decât doi oameni de încredere care observă aceeaşi lumină din două locuri diferite. Acest caz permite şi o localizare.

c. *Distanța de la locul observațiilor la cea mai apropiată bază aeriană.* Rapoartele care îndeplinesc criteriile preliminare stipulate mai sus trebuie să fie toate investigate dacă apariția lor este în imediata apropiere a unei unități aviatice. Pentru rapoarte care implică distanțe mai mari, necesitatea urmăririi este considerată invers proporțională cu pătratul distanței respective. De exemplu, o observație la 150 de mile distanță poate fi con...

ANEXA I
BIBLIOGRAFIE

(Aici apare ceva scris de mână) Nr. 4, AB

---

1. Regulamente [aplicabile]

-4	Securitatea militară (Păstrarea informațiilor de securitate)
	Materiale şi echipamente pentru întreținere; responsabilități pentru întreținere şi în operațiuni de atelier.

2. Provizii

xx 725-405-5	Pregătirea şi înaintarea cererilor pentru provizii

3. Alte publicații

XX219-20-3	Indexul manualelor de antrenament
XX310-20-4	Indexul manualelor tehnice, regulamentelor tehnice, buletinelor tehnice, buletinelor de aprovizionare etc.
XX310-20-5	Indexul publicațiilor administrative
XX310-20-7	Indexul tabelelor de organizare şi echipament, tabele de reducere, tabele de organizare, tabele tip de distribuire şi tabele de rații.

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

4. Bibliografie pentru echipamentul de testare

TM 11-664 Teoria şi folosirea echipamentului electronic de testare.

5. Referințe fotografice

TM 11—404A Unitatea de procesare a fotografiilor AN/TFQ-9
TM 11—405 Echipament de procesare PH—406
TM 11—401 Elemente de fotografiere digitală
TM 11—2363 Camera obscură PH—392

REPRODUCEREA SUB ORICE FORMĂ ESTE PEDEPSITĂ DE LEGISLAȚIA FEDERALĂ

10

ARIA DE CUPRINDERE A ACTIVITĂŢILOR MAJESTIC-12

Cititorul atent a descoperit deja că puţinele documente MJ-12 discutate în această carte sunt doar vârful minuscul al aisbergului. Undeva se găseşte un număr uriaş de documente întocmite sub auspiciile Majestic-12 sau ale grupurilor care i-au succedat — oricare ar fi ele. Gândiţi-vă numai la imensa muncă de birou necesară pentru operaţiunile de recuperare discutate în Manualul de Operaţiuni Speciale!

Dacă s-a înfiinţat în 1947 o organizaţie pentru recuperarea şi cercetarea materialelor vehiculelor extraterestre, atunci toate grupurile care au participat într-un fel sau altul la analizarea şi evaluarea specimenelor, la transmiterea informaţiilor de la fiecare grup la cei câţiva ofiţeri de informaţii compartimentate şi interpretarea semnificaţiei lor, din punct de vedere tehnologic, militar, politic, social, economic şi religios, trebuie să fi produs un veritabil munte de hârtii.

Între 1956 şi 1970 am lucrat la mai multe proiecte mari de cercetare/dezvoltare secrete (dar nu din bugetul negru). În 1958, programul avionului cu propulsie nucleară al lui General Electric a costat mai mult de 100 de milioane de dolari pe an şi a folosit cam 3500 de oameni. Aproape tot ce făceam noi acolo era clasificat ca Informaţii Secrete cu Restricţii, conform Legii Energiei Atomice din 1954. Am publicat intern documente secrete cu zecile de mii. Unele dintre acestea au fost actualizate ca formă şi ca stil şi au fost distribuite altor profesionişti din program, cum ar fi cei de la Laboratorul Naţional Oak Ridge, de la General Dynamics de la Fort Worth, Pratt and Whitney Aircraft din Connecticut şi altele. De fiecare dată când am făcut o serie de experimente, a trebuit să scriem rapoarte secrete. De fiecare dată când planificam un experiment, trebuiau scrise rapoarte. Hârtia este o parte firească a sistemului.

Toate documentele secrete trebuie bine contabilizate. Dacă pleci de la companie şi nu poţi găsi şi înapoia toate documentele pentru care

ai semnat, atunci ai mari necazuri. Fiecare om de ştiinţă sau inginer trebuie să aibă două sau trei dulapuri pline cu asemenea documente, iar unii au mult mai multe.

În munca noastră foloseam cuvinte de cod, a căror folosire a fost treptat schimbată, pe măsură ce semnificaţia lor se perima. De exemplu, când am început munca la GE, termenul de *hidrură de litiu* — un compus al litiului cu hidrogenul cu proprietăţi nucleare foarte interesante, deşi e o adevărată pacoste să obţii o bucată mai mare de aşa ceva — era secret. Nu din cauza programului nostru — ne ocupam de ecranarea radiaţiilor — era secret, ci pentru că la bomba cu hidrogen se foloseau combinaţii de hidrogen cu litiu. Prin modificarea rapoartelor izotopilor — folosind izotopii potriviţi de hidrogen şi pe cei potriviţi de litiu — obţii un material care produce partea de fuziune la bombele cu hidrogen. Aşa că orice loc în care se producea şi se testa hidrură de litiu — în orice scop — devenea secret.

Din câte îmi amintesc, numele de cod pentru hidrura de litiu era *sare neagră*, dar nu puteai spune la ce foloseşte. Dacă puteai spune că se foloseşte la ecranarea radiaţiilor, nu puteai spune din ce proiect făcea parte.

Îndată ce te apuci să cheltuieşti bani pe experimente şi teste pe scară mare, începi să produci rapoarte: datele testelor, rapoarte preliminare, rapoarte finale, rapoarte rezumative, rapoarte trimestriale, rapoarte anuale. Proiectele sunt supraaglomerate de hârtii. Pentru o operaţiune ca Majestic-12, este clar că au fost necesare multe teste pentru determinarea caracteristicilor materialelor descoperite, pentru reproducerea acestor materiale şi pentru compararea lor cu alte materiale. Pe măsură ce apăreau noi metode analitice, se făceau noi teste.

Puţini sunt aceia care înţeleg acest proces de testare. Odată, am întâlnit un individ care susţinea că are o bucată mică din farfuria de la Roswell. Mai întâi, dorea să o analizeze la un laborator ultramodern, dar să fie el acolo, să se asigure că bucăţica nu va fi furată sau distrusă. Nu voia nici un fel de publicitate. Eu şi Robert Wood am fost în măsură să-i găsim un laborator care să-i asigure mult doritul incognito. Am subliniat că trebuie efectuate multe teste, pentru că nu este uşor să determini dacă ceva nu a fost produs pe Pământ. Omul a lăsat-o mai moale şi şi-a trimis avocatul.

M-am întâlnit cu avocatul, care mi-a spus: „Clientul meu chiar nu vrea să fie implicat. Îi este teamă că va fi identificat şi poate eliminat de către guvern. Ceea ce ar vrea el este un test simplu care să arate că

este un material extraterestru, pe care apoi să-l vândă. Evident, cine are informațiile despre acest material pune pe butuci industriile aluminiului și oțelului."

Am fost de acord că un material atât de extraordinar de rezistent și de ușor are o valoare economică evidentă, dar i-am explicat că nu e ușor să determini originea extraterestră a unui lucru. Era foarte probabil creat din elemente care se găsesc și aici, dar probabil puse împreună într-un mod diferit, cu tehnici speciale, poate în condiții deosebite. Deci, demonstrarea că nu e un aliaj obișnuit nu dovedește că nu ar fi fost folosit în vreun program secret, cum ar fi la arme nucleare, Războiul Stelelor, sisteme de arme laser etc. Aceste aliaje nu sunt cunoscute nici oamenilor de știință, nici inginerilor.

Mai mult, a dovedi că un material are origini extraterestre și că are proprietăți speciale nu înseamnă că va putea fi reconstituit, cu atât mai puțin că este viabil din punct de vedere economic. Materiale care costă 1000 de dolari kilogramul nu vor fi acceptate pe loc de fabricanții de automobile, avioane sau rachete. Nu există nici un test care să te asigure că cineva va dori să cumpere mostra ta din alte motive pentru a-l păstra ca suvenir.

Am argumentat în van. În cele din urmă, am întrebat: „Și cât credeți că vrea pentru material?" Avocatul mi-a răspuns cu candoare: „A, 15 milioane de dolari."

Nu am văzut materialul niciodată, dar nu asta e problema. Poți demonstra că un material este, de exemplu, de zece ori mai tare decât orice alt element cunoscut și că rezistă la 1500°, dar nu înseamnă automat că poți crea acel material. Este nevoie de ani de zile de cercetare și de miliarde de dolari.

Unii au sugerat că navele extraterestre ar fi construite din materiale constituite din elemente care nu se cunosc pe Pământ. De multă vâlvă s-a bucurat un om numit Robert Scott Lazar, care susține că este fizician și că a descoperit forța motrice a farfuriilor zburătoare — care necesită ceea ce el numește „elementul 115". Aproape toată materia din lumea noastră este constituită din elemente cu numărul atomic între 1 și 92, de la hidrogen la uraniu. (Numărul atomic al unui element este numărul de protoni și electroni din atomul acelui element.) Proiectul Manhattan a produs plutoniu, care este elementul 94, ca și o mulțime de elemente cu număr atomic mai mare decât al uraniului (transuraniene). La fiecare câțiva ani se mai descoperă unul, iar tabelul periodic al elementelor se reactualizează, la ora aceasta existând puțin peste 100 de elemente.

Aceste elemente transuraniene au în mod normal câteva caracteristici comune:

- Au timpi de viață foarte scurți, existând în medie poate o milionime de secundă.
- Se produc numai puțini atomi din aceste elemente, în ciuda enormului efort de a-i produce în acceleratoare uriașe.
- Sunt toate radioactive, mai mult sau mai puțin, ceea ce înseamnă că se descompun rapid. Toate elementele transuraniene sunt radioactive. Uraniul are un timp de înjumătățire măsurat în milioane de ani. Un izotop al plutoniului are un timp de înjumătățire de 27.000 de ani. Cobaltul 60, folosit în scopuri medicale, are un timp de înjumătățire de 5,3 ani. Este o viață destul de lungă. Acest izotop se poate obține în cantități mari prin expunerea altor izotopi de cobalt în reactoare.

Lazar a susținut că proiectul la care lucra deținea peste 200 de kilograme de element 115, despre care el spune că nu este radioactiv și că are o viteză de producere a energiei incredibilă. Dar nu ai cum să acumulezi atât de mult material cu viață scurtă. (De asemenea, el a afirmat că ar fi furat o cantitate oarecare de element 115. Asemenea material prețios ar avea statutul uraniului îmbogățit și al plutoniului pentru bombe. Nu cred că un simplu cetățean ar avea acces la așa ceva.)

Problema este — și s-a confirmat prin călătoriile noastre pe Lună, prin testele pe meteoriți și mai ales prin analiza luminii venite de la stelele îndepărtate — că materialele aflate în alte locuri ale universului sunt compuse din aceleași elemente cu cele găsite aici. Problema oamenilor de știință aparținând de Majestic-12 este de a descoperi *cum* au fost combinate aceste elemente pentru a crea materiale ca cele descrise de martorii oculari.

Conducătorii Operațiunii Majestic-12 au fost, în mod sigur, conștienți de rapiditatea cu care se schimbă capacitatea analitică. În anii '50, de exemplu, se propuseseră reactori nucleari răciți cu sodiu lichid, element metalic care transferă mult mai bine căldura decât apa. Sodiul lichid extrage din miezul reactorului mult mai multă căldură pe unitatea de timp decât apa, la o presiune mult mai mică. Totuși, cercetătorii au descoperit că nu pot calcula coroziunea în conducte, oricât de multe teste ar face.

Răspunsul — dependența de cantitatea de oxigen din sodiu — a venit abia după ce a apărut echipament capabil să măsoare impuritățile

din sodiu la nivel de părți per milion. La început, nu puteam măsura oxigenul şi nu puteam prezice coroziunea. Dar acum tehnicile de control al coroziunii sunt mult mai avansate.

Există mulți compuşi chimici în corpul uman care nu puteau fi analizați cu 50 de ani în urmă; în acea perioadă nici nu se visa analiza genelor. Deci liderii ştiințifici ai grupului Majestic-12, ca Bush, Bronk, Berkner, Menzel şi Hunsaker, nu puteau să nu ştie că vor apărea îmbunătățiri. Aceasta înseamnă că mostrele inițiale, şi biologice şi metalurgice, au fost păstrate pentru o reanalizare.

Este foarte plauzibil ca în mai multe laboratoare din toată țara să se fi făcut analize, să se fi scris rapoarte, iar cei care au lucrat la ele să nu aibă habar din ce face parte munca lor, dar care să contribuie, pas cu pas, la înțelegerea şi eventual reproducerea unor tehnologii cu totul noi.

Unii au pus întrebarea de ce, dacă am descoperit într-adevăr epavele a cel puțin două nave spațiale foarte avansate în New Mexico, în 1947, tehnologia respectivă nu se regăseşte în produsele noastre. Eu spun că a apărut. Cred că cel puțin două asemenea secrete tehnologice au ajuns la lumea exterioară prin intermediul membrilor Majestic-12.

Vannevar Bush şi asociații lui erau complet familiarizați cu toate laboratoarele ultrasecrete şi de înaltă tehnologie din 1947. Specimenele au fost probabil trimise în condiții de strictă securitate acestor laboratoare, fără identificarea sursei materialului — putea fi obținut prin spionaj, sau de la laboratoarele ruseşti sau germane.

La unul dintre aceste laboratoare, sarcina era aceea de determinare a compoziției probei. După efectuarea testelor, savantul responsabil ar fi putut raporta ceva de genul: „Nu ştiu cum ați obținut materialul ăsta, dar e o combinație de două elemente, samariu şi cobalt. Nu am idee de ce au fost combinate."

„Sunteți sigur?"

„Da, am verificat de trei ori. Samariu şi cobalt."

„Mulțumesc."

Apoi, probele au fost trimise altor laboratoare, pentru determinarea proprietăților fizice, cum ar fi comportamentul mecanic la temperaturi mari, proprietățile magnetice, electrice etc.

„Nu ştiu de unde provine, dar are momentul magnetic cel mai mare din toate materialele cu care am avut de-a face. Ar fi un magnet permanent formidabil."

„Mulțumesc."

Apoi, un laborator de fabricație o să-și bată capul să determine cea mai bună modalitate de combinare a proporției adecvate de samariu și cobalt pentru construirea unui magnet permanent. Nu se va fi determinat secretul propulsiei farfuriilor zburătoare, dar va fi avut loc un progres tehnologic. Un progres *real*: fabricanții de aparate stereo portabile sunt mari utilizatori de aliaje samariu-cobalt.

Am folosit acest exemplu pentru că multă vreme magneții permanenți samariu-cobalt au fost cei mai buni de pe piață. Apoi, în timp ce pregăteam comentariul științific săptămânal pentru Canadian Broadcasting Company — stația din Fredericton — am citit despre noii magneți permanenți îmbunătățiți din fier, bor și neodim. În articolul cu pricina se mai amintea în treacăt că vechea tehnologie samariu-cobalt fusese inventată la Centrul Științific Aerian Wright, localizat la vechea bază Wright. Am râs în hohote și am gândit: „Pariez că tehnologia a fost stimulată de investigarea unei bucăți de farfurie zburătoare".

Un exemplu mult mai speculativ ar fi inventarea tranzistorului la Laboratoarele Bell, unul din cele mai bune locuri în care se face știință în lumea noastră. Bell avea de mulți ani strânse legături cu Laboratorul Național Sandia din Albuquerque (unul din cele trei laboratoare cu activități ultrasecrete legate de armamentul nuclear), iar în timpul războiului făcuse multe cercetări secrete în domeniul electronicii. Data de naștere oficială a tranzistorului este de 23 decembrie 1947, deși anunțul descoperirii s-a făcut abia la mijlocul lui 1948, din motive de patentare, de trimitere a articolului la reviste științifice etc. Primul tranzistor a fost un dispozitiv foarte simplu.

Echipa care a lucrat la tranzistor includea trei savanți consacrați. În mod normal, când apare o nouă idee, la ea lucrează un om de știință consacrat împreună cu unul mai puțin cunoscut. Este foarte puțin probabil ca trei savanți bine cunoscuți să primească unul și același proiect, doar dacă nu cumva cineva știa că, dacă secretul va fi descoperit, beneficiile vor fi cu adevărat mari. Evident, Sandia se află foarte aproape de locurile prăbușirilor din New Mexico și există indicii că epavele au fost cercetate acolo.

Aspectul cel mai important care face mai probabil succesul (sau mai improbabilă anularea) proiectului este conștiința faptului că obiectivul dorit poate fi atins. De exemplu, savanții sovietici care au lucrat intens la bomba atomică după cel de-al doilea război mondial știau cu precizie că bomba se poate face, pentru că în Statele Unite fuseseră detonate,

până în 1946, cinci. Savanții germani nu știau, în timpul războiului, dacă dispozitivul poate fi făcut la timp pentru câștigarea războiului. De aceea, cercetarea germană s-a concentrat asupra construirii de rachete V-2 mai bune și nu asupra bombei atomice.

Aceasta nu înseamnă că am învățat să copiem tehnicile de propulsie ale farfuriilor zburătoare, sau să copiem economic materialele. Dezvoltarea unor industrii care să facă materialele respective și produsele bazate pe mostre extraterestre nu este simplă. Trebuie inventate noi mașini și noi procese. Materialele ar putea să trebuiască turnate la presiuni inimaginabile, sau poate în vid. Cum lucrezi cu materiale care trebuie turnate la temperaturi foarte mari — poate deasupra punctului de topire al oricărui creuzet cunoscut? Ar putea lua decenii întregi pentru copierea celor mai simple specimene de materiale extraterestre. Nu vreau să spun că nu s-au făcut progrese în multe domenii, dar acestea sunt lente. În multe asemenea domenii trebuie făcute adevărate salturi cuantice înainte de a fi în stare să replicăm vehiculul, ca să nu mai vorbesc de sistemul de propulsie.

Să ne gândim ce s-ar fi întâmplat dacă lui Cristofor Columb i s-ar fi dat în 1492 un submarin nuclear modern și i s-ar fi spus: „Chris, banii nu sunt o problemă. Fă-mi încă trei chestii de-astea." Ordin greu de îndeplinit — nu numai pentru că nu era cunoscută energia nucleară. Nu era cunoscută electricitatea. Nu era cunoscut motorul cu combustie internă. Chiar și motorul cu aburi avea să fie inventat după mai mult de 200 de ani. Principiile științifice care guvernează carcasa, propulsia, sursa de energie și instrumentele nu existau în lumea lui Columb. Chiar și scopul vasului ar fi fost puțin suspect. Să călătorești pe sub ape? De ce?

Să luăm alt exemplu, mai apropiat de timpurile noastre. Să presupunem că oferim un ceas de mână digital, de cam 15 dolari, celor mai inteligenți oameni din 1940. Ar fi putut să-l refacă de la zero? N-ar fi avut nici cea mai mică șansă. Ar fi știut că e un ceas. Ar fi știut că e acționat de o baterie. Dar ar fi trebuit să recreeze întreaga știință a semiconductorilor înainte de a putea analiza microcircuitul care controlează ceasul.

Actualii pionieri fac tot ce este posibil. Pas cu pas, ei vor construi un drum pe care ceilalți îi vor urma direct spre viitor.

„AUTOPSIA EXTRATERESTRULUI"

După aproape patru decenii de cercetări OZN intense, nu mai pot fi surprins cu uşurinţă de nici o nouă poveste. Dar pe 14 ianuarie 1995 am primit un telefon care m-a şocat şi m-a entuziasmat. Era de la un coleg englez cu care petrecusem un timp, cu un deceniu în urmă, în timpul unui turneu de conferinţe prin Anglia. Acesta mi-a spus că, cu o zi înainte, pe 13 ianuarie, binecunoscutul muzician rock Reg Presley (nici o legătură cu Elvis) spusese la televizor că ştia de existenţa unui film de zece minute, fără sonor, alb/negru, de 16 mm, în care se prezenta autopsia unuia din cadavrele de extratereştri recuperate în apropiere de Roswell în 1947!

Presley era preocupat în primul rând de cercurile din lanuri, care în ultimii ani apăruseră foarte des în Anglia. După o lungă discuţie cu prietenul meu despre relatarea TV, am decis că cel mai bine este să contactez oameni din Anglia care să mă ajute să iau legătura cu Presley. L-am sunat pe Dan Silver de la Value Added Talent din Londra, agenţie de impresariat pentru trupe rock. Discutasem cu el organizarea unui turneu de conferinţe.

Dan mi-a dat numărul de telefon al lui Reg, cu care am avut o lungă şi amicală discuţie în timpul căreia mi-a spus că filmul este în posesia lui Ray Santilli de la Merlin Productions. Acesta l-ar fi obţinut de la un fost cameraman militar care trăsese el însuşi cadrele şi reuşise cumva să facă o copie. Reg văzuse doar puţin din film.

Reg m-a pus în legătură cu Santilli, cu care am avut o primă conversaţie cordială. El a susţinut că cercetase doi ani cazul Roswell pentru a stabili autenticitatea cameramanului şi a filmului lui, deşi era prima oară că auzea de numele meu şi nu ştia nimic despre documentele MJ-12. Ray mi-a spus că există planuri pentru un documentar BBC bazat pe metrajul lui şi că nu este deloc îngrijorat că agenţiile guvernamentale i-ar putea face necazuri. El a spus că are „cutii întregi" de documentaţie de la cameraman, în care se demonstra că este cine spusese că este şi că în 1947 fusese acolo unde susţinuse că a fost.

Când Ray a menționat că în film sunt persoane care pot fi recunoscute, m-am gândit imediat la exemplarul meu din anuarul bazei. Cunoșteam și figurile oamenilor de știință proeminenți ai epocii, sau le puteam obține fotografiile. Se puteau citi și plăcuțe cu nume, ca și numerele mașinilor. L-am întrebat pe Ray dacă a recunoscut pe cineva în film.

„Ce zici de președintele Truman?" a răspuns el.

„Apare în film?"

„Da, apare, și am stabilit că într-adevăr se afla la Dallas când s-a făcut autopsia.

„Dallas?" Straniu.

„Da. Nu ți-a vorbit nimeni de Dallas?"

„Nu, dar cartierul general al Armatei a 8-a a Aerului se află la Fort Worth, nu departe, am murmurat stupefiat. Ai verificat la Biblioteca Truman?"

„Da."

De ce să fi vrut Truman să vadă extratereștrii în persoană? Doar avea încredere în consilierii lui. Dacă Forrestal, Bush și Marshall i-au spus că există cadavre și o epavă, nu mi-l închipui pe Truman doritor să verifice personal și să intre în toate problemele de logistică a păstrării secretului.

Ray mi-a mai spus și că inițial compania lui a discutat cu cameramanul despre o peliculă trasă în anii '50 cu Elvis Presley, când acesta se afla la începuturi. După ce au văzut pelicula, pe care Ray a admirat-o, cameramanul a spus că mai are ceva de vânzare. Și a vorbit despre filmul autopsiei.

Povestea lui Ray este că omul și-a procesat singur filmul, fiind în măsură să facă o copie pentru sine. Acum, în vârstă de vreo 80 de ani, el vindea pentru că voia să cumpere un cadou de nuntă nepoatei lui. I-am spus că dacă mi-ar da numele cameramanului, aș verifica discret pe exemplarul meu al anuarului Operațiunii Crossroads din 1946, care conținea fotografiile tuturor cameramanilor care au filmat bombardamentul nuclear al Grupului 509 la Bikini.

Toți cameramanii de la Crossroads aveau autorizații foarte înalte, cam aceleași cu cele necesare și pentru filmarea unui cadavru de extraterestru și nu se putea să nu fie cunoscuți la 509. Dacă omul lui Ray era pe listă, ar fi fost o indicație serioasă a autenticității. Dar Ray a refuzat să-mi dea numele.

Voiam să văd filmul. Dacă era autentic, era evident de o importanță extraordinară — mâța-n sac pe care o căutam de atâta vreme și care

ar fi redeschis cazul. Dacă era o fraudă, toată munca mea la cazul Roswell mi s-ar fi spart în cap. Denigratorii ar fi spus: „Filmul e un fals, atunci şi Roswell e un fals". Deşi afirmaţia ar fi fost lipsită de logică, se ştie că raţiunea nu a fost niciodată farul lor călăuzitor.

Dan Silver mi-a aranjat o întâlnire cu Ray. Acesta a anulat-o, apoi a acceptat o a doua, a anulat-o şi pe aceasta şi apoi pe o a treia. Nu părea interesat de nici o recenzie a filmului. Între timp, am verificat împreună cu Dennis Bilger la Biblioteca Truman şi am aflat că, după înregistrările de acolo, Truman nu a fost între iunie şi octombrie 1947 nici în Texas, nici în New Mexico. Asta nu înseamnă cu Truman nu ar fi putut face o călătorie secretă în Sud-Vest, dar este foarte improbabil, dat fiind numărul mare de oameni care ar fi trebuit să ştie despre călătoria „secretă" a preşedintelui. În plus, era o epocă de reorganizare a armatei, se înfiinţa Consiliul pentru Securitate Naţională, intra în vigoare Planul Marshall, iar războiul rece se încălzea. Era clar că Ray nu primise confirmarea prezenţei lui Truman la Dallas de la Biblioteca Truman. Ce mai ascundea el?

În martie, în Anglia şi pe Internet s-a discutat foarte mult despre acest film. Philip Mantle, de la Asociaţia Britanică de Cercetări OZN (BUFORA), declarase că Ray va prezenta filmul la conferinţa asociaţiei de la Sheffield, din august. Se părea că BUFORA acceptă autenticitatea filmului. Am avut un intens schimb de faxuri şi scrisori, în parte din cauza rivalităţii dintre diverse grupuri OZN britanice. Ideea unui film despre autopsia unui extraterestru şi epava unei farfurii zburătoare a aţâţat fanii din toată lumea şi filmul s-a bucurat de multă publicitate.

Pe 29 martie, Dan m-a invitat la Birmingham (Anglia), pentru un show la Central TV despre film, cu o posibilă participare a lui Ray. Nu aveam prea mult timp de pregătire, pentru că emisiunea era pe 31, dar Dan a obţinut un preţ redus pentru biletele de călătorie. Central TV a spus OK şi am profitat de ocazie.

Am ajuns la Birmingham şi am discutat cu producătorul show-ului, care a râs când i-am spus că Ray nu auzise de mine în doi ani de cercetări. Producătorul descoperise o grămadă de material bibliografic în doar o oră şi jumătate.

Ray nu a apărut. În audienţă se aflau câţiva detractori britanici, iar pe scenă, cu mine, un astronom de aceeaşi factură. Omul nu cunoştea nimic despre OZN-uri, despre New Mexico, despre securitate sau despre programele secrete. Eram încercuit. În audienţă

se aflau şi Mantle şi vechiul lui oponent Graham Birdsall de la Leeds, care publică *UFO Magazine*. În ciuda divergenţelor lor, ce doi au făcut front comun cu mine. Mantle aproape înclina să creadă în filmul menţionat de Santilli — dar nu şi rulat — cu aproape doi ani în urmă. Birdsall era convins că e o şmecherie pentru adunat nişte bani. (Pe Internet se zvonea că Santilli şi asociaţii lui îi plătiseră cameramanului cel puţin 100.000 de dolari pentru film.)

Printre alte interviuri aranjate de Dan Silver, am reuşit să mă întâlnesc şi cu Ray Santilli, la biroul acestuia. Ray mi-a spus că omul lui era căsătorit cu aceeaşi femeie de mai bine de 50 de ani şi că trăia în Orlando, Florida. (Altora le spusese că locuieşte în Cleveland sau Cincinnati.) A susţinut că membrul forte al cuplului este soţia, care însă nu ştia de banii obţinuţi pe film. (Un cadou substanţial din partea bunicului fără ştirea bunicii?) Evident, Ray nu mi-a arătat filmul.

Îmbarcat în avionul de Canada, eram de-a dreptul frustrat. Călătoria nu fusese chiar lipsită de realizări, dar nu obţinusem nici unul din răspunsurile pe care le căutasem. Curând după sosirea mea acasă, am aflat că filmul avea să fie prezentat pe 5 mai unor tipi de la mass-media, pentru a găsi pe cineva care să plătească drepturile de autor pentru apariţia la televiziune. M-am pregătit să-l provoc pe Ray să-şi susţină afirmaţiile cu fapte.

Filmul a fost prezentat la London Museum, fără introducere, fără explicaţii, fără fond, fără sesiune de întrebări şi răspunsuri. (Dan Silver a fost acolo, distribuind audienţei hârtiile mele cu întrebări.) Reacţia imediată a fost fulminantă. Unii au acuzat de fals, fără să verifice, datorită cordoanelor telefonice spiralate, inexistente la vremea aceea. (Am aflat de la Western Electric că producţia unor asemenea cordoane a început de fapt în 1937.) Alţii au spus că autopsia arată destul de real. Între timp, Ray negocia cu reţelele TV din toată lumea care voiau să transmită filmul şi erau dispuse să plătească bani grei pentru acest privilegiu.

Candidatul principal era reţeaua Fox. Robert Kiviat, care producea segmentele OZN ale diverselor emisiuni TV, a înfiinţat chiar o companie separată — Kiviat-Greene Productions — pentru a exploata noua proprietate. Dar Ray a făcut iar necazuri. A anulat în ultima clipă o întâlnire cu şefii reţelei şi a făcut promisiuni neacoperite privitoare la cameraman. Făcusem şi eu o ofertă, în numele reţelei *For the People*, inclusiv o sumă iniţială mare şi procente importante din exploatare, totul condiţionat de acceptarea de către mine a filmului şi de accesul la cameraman. Ray n-a răspuns ofertei.

dar s-a referit la ea mai târziu, fără să amintească condițiile, ca și cum eu aș fi spus deja că filmul este autentic.

În iunie, am avut încă o ocazie să vorbesc cu Ray. Dan Silver aranjase o conferință în Londra. Ne-am întâlnit cu Ray și cu asociatul lui într-un hol de hotel. Ray era tulburat și repeta încontinuu că eu aș fi declarat filmul un fals. (Spusesem de fapt că nu am nici un motiv să cred că ar fi autentic, cu alte cuvinte că nu am destule dovezi.) I-am dat lui Ray o copie a raportului meu MUFON 95, *Roswell Revisited*, în care puneam în chestiune motivația lui Ray, arătând că acesta pare atras strict de bani și nu de problema autenticității filmului. (Ray însuși spusese că nu este un cercetător și că era interesat doar de bani.) Se pare că afirmația i-a supărat pe Ray și pe asociatul lui. Am menționat acolo și descoperirea faptului că Truman nu fusese în 1947, între iunie și octombrie, nici în Texas, nici în New Mexico. Ray mi-a spus că Truman călătorise în Sud-Vest în cadrul călătoriei din iunie la Ottawa. Din nefericire, discuția a devenit foarte caustică și am plecat din nou dezamăgiți.

Întors din nou acasă, am verificat în *New York Times Index* și am sunat din nou și la Biblioteca Truman; am aflat că președintele a avut o foarte mediatizată călătorie la Ottawa în jurul lui 10 iunie, cu trenul. A vorbit în fața parlamentului canadian și a fost tot timpul în vizorul publicului. Deoarece Ottawa se află la 725 km nord de Washington iar Dallas la aproape 1800 km spre sud-vest, este puțin plauzibil să fi ajuns până acolo.

Neavând nici o speranță de la Santilli, l-am sunat pe Kiviat, care cumpărase drepturile pentru film. Am avut un număr de discuții legate de aducerea unui grup interdisciplinar Roswell pentru recenzarea filmului. Kiviat mi-a spus că eu sunt „omul lor în materie de Roswell" și că scopul proiectului era aflarea adevărului.

Săptămânile au trecut, datele și locurile s-au schimbat. În cele din urmă, Kiviat mi-a cerut să merg, la începutul lui august 1995, la Washington, pentru vederea filmului împreună cu Bruce Maccabee, care era și specialist în analizarea filmelor. Era, credeam eu, un bun început, pentru că îl cunoșteam și îl respectam pe Bruce de mai bine de două decenii. Dar nu s-a vorbit nimic despre o echipă interdisciplinară — cu patologi sau doctori, cu cameramani și producători de film.

Am stat la Washington trei zile. Am petrecut mai mult de o zi cu Bruce revăzând cam 20 de minute de film furnizate de Kiviat. Banda includea și o secțiune cu bucăți de grindă cu inscripții care păreau să fie în greaca veche. Acestea nu semănau deloc cu grinzile

ultrauşoare cu secţiune în I şi cu simboluri albăstrii stranii descrise de cei doi Marcel. Dar se mai găseau pe aceste grinzi şi nişte mânere numai potrivite pentru o mână cu şase degete, a căror realizare ar fi costat ceva bani.

Nu e de mirare că preşedintele Truman nu a apărut nicăieri. Nu exista nici a doua autopsie, a unei fiinţe similare, fără rană la piciorul drept, despre care au vorbit ceilalţi. O explicaţie ar fi că Santilli a vândut secvenţa unui colecţionar pentru a face rost rapid de nişte bani. Pe sol nu se afla nici o farfurie zburătoare cu un braţ de macara gata să o ridice, cum au relatat ceilalţi care au vizionat filmul anterior. Nici hârtia cu numele lui Detlev Bronk, membru MJ-12, vizibilă pe ea.

De asemenea, şi lungimea diferea. Iniţial, Santilli spusese că are cincisprezece role de 10 minute, apoi paisprezece de 7 minute. Apoi au devenit douăzeci şi două de 3 minute, însă cu unele dintre ele inutilizabile. (Camerele Springwood Bell şi Howell Filmo foloseau role de 30 de metri de film.) Cunoscătorii în ale filmului mi-au spus că mulţi operatori de pe vremuri făceau aproape întotdeauna copii ale filmelor trase. Dar nu şi pentru cele ultrasecrete. Greu de crezut ca cineva cu o autorizaţie atât de înaltă să încalce regulile de securitate, sau chiar să fie lăsat să scoată rolele de film, mai ales în 1947. S-au propus şi alte explicaţii: cameramanul ar fi procesat şi trimis guvernului esenţialul, el păstrând rolele care necesitau o prelucrare suplimentară.

Cameramanii experimentaţi spun că există o oarecare lipsă de contrast, din cauză că aparatele Filmo nu erau dotate cu vedere prin obiectiv, iar focalizarea se realiza complicat, făcând prim-planurile un coşmar.

Santilli îmi spusese că la Kodak filmul fusese datat categoric în 1947, dar afirmaţia este discutabilă. Ray schimbă datele şi locurile prăbuşirilor, baza de care ţinea cameramanul, cu un aplomb suspect. În diverse interviuri dă detalii despre Roswell. Atât Fox, cât şi Channel 4 (Londra), care făceau documentare pe subiect, au susţinut că vor avea şi interviuri cu cameramanul. Documentarul a apărut fără. Eu personal devenisem foarte sceptic.

Cadavrele din film nu arătau deloc ca cele descrise de martorii oculari de la Roswell sau de persoanele răpite. Nici unul dintre martori nu a vorbit vreodată de extratereştri cu şase degete, cum aveau cei din film. (Mâna dreaptă a cadavrului din film pare să fi fost tăiată de la alt cadavru şi plasată acolo.) Fiecare picior avea tot şase degete. John Carpenter, psihiatru angajat în cadrul asistenţei

sociale, şcolit la Clinica Menninger, confirmă analiza. El a lucrat la peste 130 de cazuri de răpiri şi nici unul dintre martori nu a menţionat şase degete şi numai unul a spus cinci. Aproape toţi au vorbit de patru degete lungi, la fel cum au spus şi martorii de la Roswell şi de la San Agustin.

O zi după ce am recenzat filmul, am petrecut seara intervievat sub monumentul lui Lincoln, cu cel al lui Washington în fundal. În aceeaşi zi, echipa intervievase pe faimosul doctor Cyril Wecht, marele specialist în medicină legală patologică, dar eu nu am putut să vorbesc cu el. Deoarece cercetătoarea Linda Howe auzise pe cineva spunând că fiinţele din film ar fi de sex feminin, cu un defect genetic numit Sindromul Turner, am căutat un genetician şi am localizat Societatea pentru Sindromul lui Turner. Explicaţia aceasta mi s-a părut din ce în ce mai bună, pe măsură ce înaintam cu cercetările.

Documentarul de o oră de la Fox — *Autopsia extraterestrului: realitate sau ficţiune* — a fost bine asamblat, dar suferă de slăbiciuni în anumite aspecte. Nu s-a folosit nimic din lungul interviu cu doctorul Maccabee. S-a folosit o foarte scurtă secţiune a interviului meu, complet în afara contextului. Multe minute au fost dedicate unui detectiv care a vorbit despre încercarea de a-l găsi pe cameraman. Tot ce a putut spune a fost că a ajuns în Florida, unde a întâlnit în restaurantul lui Danny pe cineva care a spus că o dată, într-un bar din Florida, a auzit pe cineva că ar fi fost la Roswell când s-a prăbuşit farfuria. Sunt absolut încredinţat că mulţi dintre oamenii de la Forţele Aeriene care au servit la Roswell în 1947 s-au retras la pensie în Florida. (Atât ofiţerul de la Corpul Contrainformaţii, Rickett, cât şi generalul DuBose locuiau în Florida când m-am întâlnit cu ei.) Dar nu s-a găsit nici urmă de cameraman.

Lacrimogena, dar absolut nefondata mărturie a lui Frankie Rowe a fost redată fără a se arăta că există multe motive pentru respingerea ei. Tatăl ei fusese pompier şi ar fi văzut farfuria şi cadavrele extratereştrilor cam la 50 de kilometri nord de Roswell, din cauza focului declanşat de prăbuşire. Totuşi, fostul şef al pompierilor din Roswell şi un consilier municipal au spus că maşinile nu se aventurau atât de departe decât foarte rar, dacă or fi făcut-o vreodată. Iar un poliţist statal ar fi adus o bucată de epavă de la locul prăbuşirii ca s-o arate colegilor şi ar fi lăsat-o pe Frankie să se joace cu ea; foarte improbabil, dată fiind importanţa de subiect de securitate naţională a evenimentului.

O mare parte a documentarului s-a concentrat asupra analizei variantelor: este filmul o farsă, sau chiar prezintă autopsia unui extraterestru? Mulți dintre remarcabilii creatori de efecte speciale de la Hollywood au declarat că pentru a simula o asemenea autopsie e nevoie de mulți bani și de multă muncă. În mod sigur, organele nu semănau cu cele omenești, deși proporțiile cadavrului sunt umane. Filmul nu este totuși continuu, nu poți ști ce s-a făcut în timpul cât camera nu funcționa.

Dar filmul prezintă două probleme mult mai importante. Mai întâi, nimic din film nu face vreo referire la Roswell, la Platoul San Agustin, la nave extraterestre sau farfurii prăbușite. În al doilea rând, există variante explicative. Poate să fie autopsia unei ființe omenești cu un defect genetic, cum ar fi Sindromul lui Turner (TS). Corpul apare scund, cu caracteristici feminine evidente, dar fără sâni; cu lobi ai urechii neobișnuiți, piept larg și ceea ce pare a fi un gât cu mai multă piele în partea inferioară decât în cea superioară. Aceste caracteristici, plus aspectul neobișnuit al palatului, unghiul cotului, mărimea oaselor craniene, împreună cu altele, indică cu toatele sindromul Turner. Ochii erau mari, dar nici pe departe ca cei atribuiți de martori extratereștrilor. Chirurgii au ridicat de pe ochi un fel de membrană, dar aceasta părea să nu fie legată de nimic. În general, martorii îi descriu pe extratereștri ca având găuri în locul nărilor și urechilor, nu nasul și urechile protuberante, aproape normal umane, apărute în film.

Executanții autopsiei nu păreau să fi luat nici o măsură deosebită, nici măcar una științifică. Patologi care examinează o formă extraterestră de viață și care nu fac măsurători, nu cântăresc organe, nu examinează cu atenție? Greu de crezut.

Apoi, am fost șocat de secvențele cu doctorul Wecht, care a spus că mai întâi a crezut că era vorba de cadavrele unor pacienți suferinzi de Turner, dar că el știa că asemenea bolnavi ajung rareori la vârsta adolescenței. Îmi pregătisem bine tema apropo de Sindromul Turner — vorbisem cu un doctor care văzuse mulți pacienți cu sindromul respectiv, cu părinții unei tinere care avea respectiva boală și mi se vorbise despre pacienți care au ajuns la peste 90 de ani. Știam deci că e un neadevăr. Majoritatea fetițelor care au respectivul defect — care include și lipsa unui cromozom X, deci afectează numai fetițele — nu ajung la naștere. Dar o naștere din 2500 (feminine) are acest sindrom. Fără administrarea unui hormon de creștere, rămân aproape întotdeauna pitice, cu o înălțime la maturitate de 1,35 m. Administrând estrogen și alți hormoni, pot

să apară caracterele sexuale secundare. Deşi majoritatea vor fi sterile, unele dintre aceste femei au ajuns să nască, prin metode artificiale. Boala nu omoară pe nimeni la o vârstă fragedă, în ciuda unor efecte grave, cum ar fi rinichi măriţi sau în potcoavă, anumite probleme cardiace, diabet, probleme de auz etc.

Am o admiraţie dublată de invidie pentru modul în care Ray Santilli a reuşit să-i manipuleze pe ufologi şi mediile de informare şi să câştige o grămadă de bani fără a prezenta măcar o singură dovadă că nu spune poveşti. Pe 1 octombrie 1995, povestea şi numele cameramanului s-au schimbat. Locul şi data prăbuşirii, până atunci asociate cu Roswell, s-au schimbat cu Socorro, New Mexico, luna mai devenind iunie. Alte zvonuri spun că, în realitate, cameramanul ar fi mort, iar fiul lui ar face afirmaţii pe baza jurnalului lui. Cameramanul i-ar fi spus lui Santilli că a fost dus cu avionul de la Washington D.C. la baza Wright, apoi la Roswell, de unde ar fi fost dus cu maşina la Socorro, cale de 275 de kilometri. (De ce pe ruta asta, când Alamogordo, White Sands, Kirtland şi Sandia sunt mult mai apropiate de Socorro?) Dar din cauza largii audienţe mondiale a emisiunilor TV care prezintă fragmente din film, această gogoriţă va mai rezista o vreme.

Cei care nu cunosc adevărul par să fie fericiţi în ignoranţa lor. O mare dezamăgire pentru mine a fost trecerea prin diversele accese Internet pe tema filmului. Procentajul de gunoaie este cumplit de ridicat. De exemplu, două din comentariile de după întoarcerea mea din Anglia spuneau că aş fi văzut filmul şi aş fi demonstrat că Truman se aflase la Dallas în timpul autopsiei. Ambele false.

Pe această cale, a autostrăzii dezinformaţionale, circulă prin toată lumea comenzi de achiziţionare a filmului lui Santilli, la 60 de dolari bucata. Şi asta deşi, în formularul electronic, Santilli declară în patru locuri că nu garantează nimic! Sunt sigur că după emisiunile speciale de pe Fox şi Channel 4 comenzile au urcat vertiginos.

Alţii au făcut cercetări serioase asupra altor aspecte ale poveştii. Mai întâi, s-a stabilit că niciodată Kodak nu ar fi recunoscut că filmul este din perioada 1947. Pentru a se putea face această determinare, Kodak ar fi trebuit să aibă cel puţin 50 de cadre întregi (mai puţin de două secunde). Santilli a promis în mai multe rânduri să aducă filmul original, dar nu a făcut-o niciodată. Apoi a susţinut că nu mai are acces la filmul original, păstrat de susţinătorul lui financiar, Voelker Spielberg, într-un seif din Europa.

Un cercetător francez, Nicholas Maillard, a cercetat diversele poveşti despre cameraman. Santilli mi-a spus mie şi altora, în mare

taină, că acesta s-ar numi Jack Barnett. Maillard a descoperit în *Elvis Presley de la A la Z* un Jack Barnett, care-l filmase pentru prima oară pe Elvis în 1955, la Cleveland. Dar drepturile pentru acest film aparţineau unui faimos *disc jokey* numit Bill Randle, care lucrase atât la Cleveland, cât şi la New York şi fusese primul care-l înregistrase pe Elvis în afara Sudului natal. Randle a obţinut apoi un doctorat în istorie şi a devenit un avocat de succes. I-a vândut drepturile asupra filmului cu Elvis lui Santilli în 1992. Îl cunoscuse, într-adevăr, pe Jack Barnett.

Totuşi, Barnett, binecunoscut cameraman al lui Fox Moviestone News şi apoi al lui NBC, a murit în 1967, la Chicago. Deşi fusese corespondent de război în Europa în cel de-al doilea război mondial, nu fusese niciodată încorporat, dacă e să ne luăm după certificatul de deces sau după informaţiile pe care le-am obţinut despre el. Se pare că i-a cunoscut pe Eisenhower şi pe Truman.

Maillard a verificat şi numele atribuit ulterior cameramanului — Jack Barrett. Acesta şi-a terminat serviciul militar în 1945. În armată nu făcuse filme, ci doar fotografii. Apoi a lucrat în industria filmului, ca asistent de imagine, timp de 35 de ani, la Columbia Pictures, murind în august 1995, la Los Angeles. Interesant, un grafolog căruia Maillard i-a arătat semnătura lui Barrett şi nişte etichete pentru unele din cutiile filmului cu autopsia a arătat că este vorba de aceeaşi persoană. Să fi fost păstrate secvenţele respective în vreo filmotecă din Hollywood, poate pentru vreun film SF?

După aceasta, cameramanului i s-a atribuit un alt nume — Bennett.

Privitor la film au fost solicitaţi să-şi dea părerea mulţi specialişti în efecte speciale. Opt din nouă au spus că ar fi un cadavru contrafăcut. Ba s-au şi publicat, într-o broşură, 20 de pagini despre cum se poate măslui un cadavru ca cel din film.

Am vorbit cu Richard Doty, fost agent OSI de la Forţele Aeriene. Acesta mi-a spus că văzuse filmul la începutul anilor '80 şi că se ştia că nu este vorba de extratereştri.

Poziţia mea actuală este că filmul redă, după toate aparenţele, autopsia autentică a unei fiinţe umane, probabil afectată de Sindromul Turner. Ar putea fi şi un triumf al efectelor speciale. Dar nu văd nici un motiv de a lega filmul de Roswell sau de farfuriile prăbuşite în 1947 în New Mexico. Deşi a fost exploatat de Ray Santilli, cred că autorul este altul.

Un rezultat pozitiv al discuţiilor iscate este că mult mai multă lume se gândeşte la OZN-uri decât nu cu multă vreme înainte. E ca vechea

zicală de la Hollywood: „Nu-mi pasă ce scrii despre mine, doar să-mi scrii corect numele".

CONCLUZII

Am ajuns la o concluzie privitoare la documentele Majestic-12, şi asta din trei direcţii diferite. Mai întâi, am examinat critic documentele disponibile, comparându-le cu alte documente cu înaltă clasificare secretă, cu actele pe care le-am consultat în 15 arhive, ca şi cu cele pe care le-am întâlnit în industrie. Am consultat un număr mare de profesionişti de primă mână, din care unii au petrecut zeci de ani în condiţii de securitate strictă, cu documente de un larg spectru. Am combătut direct argumentele diverşilor scriitori anti-MJ-12, nu le-am ignorat, şi am fost cinstit în privinţa întrebărilor la care nu am avut răspuns.

În al doilea rând, am încercat să valorific cei peste 17 ani de investigaţii legate de incidentul Roswell şi cei peste 35 de ani de cercetare a acestui Watergate cosmic. Evenimentele iniţiale din 1947 nu pot fi examinate în afara contextului. Agenţiile guvernului Statelor Unite posedă informaţii despre farfuriile zburătoare văzute peste tot în lume, cu ochiul sau prin radar; este un adevăr la fel de evident ca şi acela că mâine soarele va răsări. Este absolut sigur că secretele pot fi ţinute ascunse publicului.

În al treilea rând, am examinat comportamentul extratereştrilor. atât cât s-a manifestat, ca şi al guvernului, bazându-mă pe puţinul pe care l-am putut observa, punându-mă în locul ambelor tabere şi încercând să înţeleg impactul acestor acţiuni asupra publicului. Deşi nu sunt nici psihiatru, nici psiholog, am interacţionat cu tot felul de oameni în tot felul de locuri în cele peste 700 de conferinţe. câteva sute de discuţii organizate sau neorganizate şi multe sute de apariţii în mass-media, multe dintre ele în emisiuni radio cu apeluri telefonice. Pot aminti aici şi marea cantitate de corespondenţă primită.

Sunt convins că documentele, examinate cu atenţie şi obiectiv, duc la concluzia că într-adevăr a existat Operaţiunea Majestic-12. Toate

documentele Top Secret/MAJIC descoperite până acum sunt vechi. cel mai recent fiind Manualul pentru Operațiuni Standard din 1954. Desigur, mi-ar fi plăcut să am acces la documente mai recente. Ca om de știință care a avut mari satisfacții lucrând în cadrul tehnologiilor de frontieră, mi-ar fi plăcut să cunosc mult mai multe despre ce s-a aflat sub auspiciile grupului Majestic-12 și ale celor care i-au succedat. De unde vin vizitatorii noștri, care este sistemul lor de propulsie, care le este motivația? Oare reprezentanți oficiali ai guvernului au avut a face direct cu extratereștrii? Au aflat deja ce știu ei despre originile noastre, despre asociația galactică locală, despre lumea minții și spiritului?

Când am citit prima carte despre OZN-uri, în 1954, mă interesau mai mult problemele concrete. Ăsta era rolul meu în viață — problemele tehnice legate de proiectarea, evaluarea și testarea materialelor pentru ecranarea radiațiilor. Eram băgat până-n gât în experimente cu materiale scumpe și exotice, în laboratoare specializate. Scopul era sintetizarea unui munte de date experimentale pentru a le desluși semnificația practică.

Atunci când am descoperit foarte interesanta ediție a Raportului Special 14 al Proiectului Blue Book, prin 1961, provocarea era aceeași: evaluarea și interpretarea unui munte de date. Raportul avea peste 240 de tabele, hărți și grafice, acoperind o largă varietate de aspecte ale fenomenului OZN. Mai mult de 3000 de observații erau evaluate calitativ și clasificate. Tot acolo era și o analiză a faptelor cunoscute și a celor necunoscute. Existau tabele cu mărimea, culoarea și alte caracteristici ale OZN-urilor.

Deși în conferințele mele încă discut importantul și interesantul Raport Special 14, respectivele date nu le mai analizez. Majoritatea oamenilor nu au nici un fel de reticențe în a accepta că nu suntem singuri în univers, că extratereștrii ne vizitează și că guvernul nostru nu ne spune tot ce știe. În fapt, sondajele arată — iar experiențele mele personale o verifică — că, cu cât o persoană este mai instruită, cu atât este mai probabil ca ea să accepte realitatea farfuriilor zburătoare. Ceea ce vor oamenii acum este să li se răspundă la diversele întrebări care încep cu *de ce?*

1. De ce agențiile guvernamentale, cum ar fi Majestic-12, CIA, Defense Intelligence Agency, NSA, Forțele Aeriene, ascund munți uriași de informații despre OZN?

2. De ce vin extratereștrii aici?

3. Ce importanță are faptul că farfuriile zburătoare ne vizitează și că există un grup oficial de investigații, care raportează direct președintelui?

Cu mulți ani în urmă, era larg acceptată ideea că guvernul nu dezvăluie adevărul despre farfuriile zburătoare din cauza panicii care s-ar crea. Mă gândeam la câtă lume luase în serios în 1938 emisiunea radio cu *Războiul lumilor* de H.G. Wells, realizată de Orson Welles.

Dar cred că referirile la această emisiune sunt praf aruncat în ochi. Dacă ar fi fost o invazie adevărată, cu extratereștri care distrugeau tot ce întâlneau, panica ar fi fost justificată. Dar, din câte ne dăm seama pe moment, extratereștrii nu vin aici ca să distrugă și să măcelărească. Un anunț radio mult mai apropiat de realitate ar fi că a aterizat o delegație de extratereștri care vor să discute probleme de comerț, tehnologie, cunoaștere. Nu cred să se iște panică pe scară largă.

Din modul în care înțeleg eu istoria, se pare că guvernele acționează de obicei în propriul interes, sau în ceea ce cred ele că ar fi propriul interes. Una dintre expresiile favorite ale politicienilor și birocraților noștri este *securitatea națională*. O folosesc ori de câte ori trebuie ceva ținut secret față de public. Dar anii trec, situația se schimbă. Oare o chestiune de securitate națională de acum 50 de ani mai este și acum tot o chestiune de securitate națională?

Posibil ca în 1947 guvernul să nu fi avut alternativă la ascunderea prăbușirilor din New Mexico. Lumea era în haos. Nu trecuseră nici doi ani de la terminarea celui mai pustiitor război din istorie, în care muriseră între 40 și 70 de milioane de oameni, majoritatea civili. Peste 1600 de orașe fuseseră rase, regiuni întregi erau distruse, economia mondială era la pământ. În multe țări, hrana, îmbrăcămintea și adăpostul erau probleme acute. Singurele țări cruțate erau cele din Emisfera Vestică, iar Statele Unite erau de departe cea mai mare putere politică, militară și economică a lumii.

După o luptă disperată pentru eliminarea celei mai mari amenințări cu care se confruntase lumea până atunci, guvernul Statelor Unite nu putea veni cu o declarație de tipul: „Ne-am gândit că v-ar face plăcere să știți că cerul nostru este invadat de nave spațiale extraterestre cărora nu le cunoaștem nici intențiile, nici locul de origine. Au fost observate în apropierea instalațiilor noastre ultrasecrete din New Mexico, Tennessee, Washington ș.a.m.d. Tehnologia lor este mult peste a noastră. Nu le

putem împiedica să intre în spaţiul nostru aerian. Dacă au intenţii agresive, nu ne putem apăra împotriva lor."

Un asemenea mesaj ar fi zdruncinat lumea din temelii şi ar fi putut duce la oprirea eforturilor de reconstrucţie. În plus, dacă s-ar fi relevat că Statele Unite se află în posesia a cel puţin două discuri zburătoare şi a echipajelor lor, Uniunea Sovietică ar fi aflat că există o tehnologie care, odată înţeleasă, ar putea schimba liderul mondial.

De aceea, eu cred că principalul motiv al muşamalizării este secretul militar. Statele Unite sunt în posesia unor vehicule (sau epave) capabile să zboare cu viteze extrem de mari, cu o incredibilă manevrabilitate şi foarte silenţioase, în stare să aterizeze şi să decoleze de pe terenuri cu puţin mai mari decât ele. Puteau efectiv să zboare oriunde şi ar fi fost nişte sisteme minunate de apărare şi de lansare a armamentului. În mod sigur, nici un sistem convenţional din epoca aceea nu putea imita isprăvile lor şi nici nu le putea face faţă. Oricine le-ar fi înţeles secretele, ar fi avut beneficii militare uriaşe.

Astfel, acoperirea iniţială are o noimă. Dar de ce ar continua în epoca modernă? Există câteva argumente foarte plauzibile, dar nu de neatacat.

1. În ciuda celor spuse de detractori, poate lua zeci de ani, poate sute, să înţelegem, să copiem şi să producem în masă, economic, cele relevate de noua tehnologie din discurile zburătoare. Regula nr. 1 a securităţii este că nu poţi să le spui prietenilor nimic din ce n-ai vrea să afle inamicii. Deschiderea dosarului ar fi dat concurenţei acces la noua tehnologie.

2. Deşi războiul rece s-a terminat, Statele Unite încă mai au inamici în toată lumea. Un motiv permanent de preocupare ar fi infiltrarea unor spioni inamici şi teama că aceştia ar putea descoperi modul de propulsare sau noi tehnologii militare bazate pe farfuriile recuperate de ei, asta înaintea noastră. Nu vrem ca ei să ştie cât ştim noi.

3. Dacă publicul ar afla că pe planeta noastră chiar vin fiinţe inteligente, multe dintre instituţiile noastre ar fi bulversate. Probabil că bisericile ar fi mult mai des vizitate, la fel şi clinicile psihiatrice, iar bursa s-ar prăbuşi. Probabil cel mai important din punct de vedere politic, tinerii, mai ales cei care au crescut în timpul programului nostru spaţial, vor impune o nouă viziune asupra noastră înşine. În loc să ne mai concepem ca fiind americani, canadieni, peruvieni, francezi sau chinezi, poate vom începe să ne gândim la noi ca la pământeni.

Sună idilic, dar ştiu că nici un guvern nu va permite vreodată cetăţenilor să pună mai presus apartenenţa planetară de cea naţională. (Să ne uităm numai la problemele întâmpinate de ONU.) Adevărata miză a afacerii este naţionalismul. Cea mai mare teamă a cuiva aflat la putere, fie el primar, guvernator sau preşedinte, este că va pierde acea putere. Guvernele naţionale *nu vor* ca supuşii lor să capete o orientare planetară.

4. Anumite grupuri religioase vor fi puternic zdruncinate de anunţul că oamenii nu sunt singuri, deşi este o ipoteză fundamentală a multor credinţe orientale, a mormonilor şi a altora. Anumite secte creştine fundamentaliste au declarat public că pământenii sunt singurele fiinţe inteligente din univers — să sperăm că se înşeală — şi că toată treaba asta cu OZN-urile este lucrătura diavolului. Aceşti oameni îi susţin de multă vreme pe politicienii conservatori, care, cel puţin pe moment, deţin controlul asupra tuturor pârghiilor puterii, la toate nivelurile. Aceştia ar putea rămâne fără importantul sprijin religios dacă s-ar şti că suntem vizitaţi de extratereştri — după toate probabilităţile, mai avansaţi decât noi.

Alte religii ar putea avea probleme cu implicaţiile teologice ale vieţii extraterestre. De exemplu, Biserica Catolică s-a împotrivit mai bine de 1000 de ani ideii de reîncarnare, care este foarte importantă în multe religii. Orice civilizaţie avansată probabil că studiază atât ştiinţele fizice, ca şi pe cele biologice. Aceasta înseamnă înţelegerea geneticii şi a îmbătrânirii. Adică membrii ei ar fi mult mai longevivi, proporţional, decât pământenii. Să presupunem că ei au înţeles de mult importanţa informaţiilor care indică existenţa reîncarnării (vezi extraordinarele cărţi ale psihiatrului Brian Weiss: *Many Lives, Many Masters* şi *Through Time into Healing*). Dacă guvernul nostru ar afla despre aceasta, s-ar putea să fie dispus să păstreze secretul, pentru a conserva Biserica, o instituţie cu o influenţă enormă asupra vieţii şi comportamentului a sute de milioane de pământeni. Nu poţi să elimini peste noapte un element al credinţei fără să ai ceva precis cu care să-l înlocuieşti.

5. Chiar şi cel mai nevinovat anunţ despre o vizită paşnică a extratereştrilor ar bulversa economia. Mulţi oameni, printre care probabil şi diriguitorii economiei, vor considera că, deoarece tehnologia extraterestră este mult mai avansată decât a noastră, vom avea curând noi metode de producere a energiei, noi transporturi terestre şi aeriene, comunicaţii, medicină, calculatoare şi altele. Dar care dintre producători va primi noua tehnologie şi care vor dispărea? Incertitudinea este inamicul pieţei bursiere.

Nu trebuie să ne uităm decât la Europa de Est, aflată într-o degringoladă generalizată. La prăbuşirea Zidului Berlinului, s-a crezut că, o dată cu libertatea, democraţia şi capitalismul, totul o să fie dintr-o dată splendid pentru popoarele fostului Imperiu Sovietic. Ceea ce au căpătat a fost creşterea criminalităţii, a corupţiei, a inflaţiei şi o diminuare a posibilităţilor de dezvoltare. Noi, pământenii, nu prea ne pricepem la schimbări globale, decât dacă ele implică vărsare de sânge.

6. S-ar putea ca guvernul să cunoască despre extratereştri adevăruri cutremurătoare. Aceştia ar putea să mănânce oameni. I-ar putea răpi pentru a-i duce pe planete îndepărtate. Sau i-ar putea folosi pentru activităţi sexuale. Sau Pământul urmează să fie distrus. Sau că suntem premiul cel mare în cine-ştie-ce loterie stelară.

Cei cu autorizaţii secrete de foarte înalt nivel şi cu acces la asemenea secrete teribile ar putea gândi că, dacă tot ştiu mai multe decât publicul, pot să ia şi decizii în numele acestuia. Este împotriva principiilor democraţiei, în care alegătorii bine informaţi iau decizii raţionale privitoare la reprezentanţii lor aleşi.

O presupunere majoră în toate aceste argumente este aceea că publicul, confruntat cu adevărul, va face lucruri urâte: panică, retragerea economiilor, vânzarea acţiunilor, părăsirea bisericilor. Dar guvernele ar trebui să ştie că publicul face mult mai ades ceea ce este *corect*, cu condiţia să fie bine informat. Nu va fi panică. Doar dorinţa de a supravieţui. Dar s-ar putea ca oamenii să nu-şi mai susţină vechile autorităţi ca înainte.

Am avut ocazia să fiu întrebat sec dacă chiar cred că populaţia ar trebui să cunoască adevărul. Există evident o parte gravă a revelării unor informaţii tehnice legate de farfuriile zburătoare — tehnologia lor ar putea fi folosită pentru noi sisteme de armament sau ca formă de intimidare. Nu cred că ar trebui pusă pe tapet toată informaţia. Cred, totuşi, că oamenii trebuie să ştie că suntem vizitaţi. Cred că, pe termen lung, aceste revelaţii vor fi folosite în scopurile juste.

Sunt convins că viitorul nostru este inevitabil legat de explorarea altor corpuri planetare şi de interacţiunea cu civilizaţii mult mai avansate din sectorul nostru de galaxie. Viitorul nostru nu este limitat de resursele terestre, ci de incapacitatea de a vedea că ne sunt accesibile alte lumi. Nu susţin o exploatare a noilor lumi în stilul conchistadorilor spanioli, sau cum au făcut-o jefuitori mai recenţi. Cred că, în ciuda prăbuşirilor, a exploziilor, a misiunilor ratate şi a finanţării incerte, oamenii au continuat să sondeze cerul şi că continuăm să ajungem tot mai departe.

O parte din încrederea mea în capacitatea populației de a face față oricărui secret cunoscut de guvern provine din ceea ce cred despre civilizațiile spațiale. În ciuda viziunii belicoase din *Războiul stelelor*, cred că în cele din urmă călătorii interstelari sunt pașnici. Cred că tehnologie avansată înseamnă controlul unor noi și mai puternice surse de energie. Pe măsură ce am trecut de la puterea umană la cea animală, apoi la cea hidraulică și la cea a aburului, la petrol, electricitate și energia nucleară, am învățat că trebuie să învățăm să trăim în pace cu vecinii sau vom fi distruși de puterea care zace în noile surse de energie. Orice civilizație destul de avansată pentru a călători în spațiu — deci orice civilizație aflată mult înaintea noastră — a învățat fără îndoială să trăiască în pace cu vecinii — adică cu toți cei la care poate ajunge — pentru că știe ce înseamnă imensa energie pe care o poate controla.

Asta nu înseamnă că extratereștrii au venit neapărat aici ca să ne „ajute" — o temă comună în literatura SF. Dar dacă n-au venit să ne distrugă și nici să ne ajute, de ce au venit?

Corectă întrebare, deși puțin egocentrică. Prima explicație care trebuie luată în considerație este aceea că totuși spațiul este imens și că vecinii noștri sunt puțini. Cei care caută semnale radio ale unor civilizații îndepărtate se comportă de parcă vizitatorii noștri ar veni din alte galaxii, aflate la milioane de ani-lumină folosind bătrânele noastre rachete chimice. În acest caz, nu avem șanse să fim vizitați. E ca și cum ar trebui să mergi din Canada în Australia pentru o felie de pâine.

Raționament fals. Există în vecinătatea noastră galactică — 54 de ani-lumină — aproximativ 1000 de stele: după standardele galactice, ar însemna o simplă plimbare. Conform unui studiu efectuat de Terence Dickinson, unul dintre cei mai iluștri astronomi ai Americii de Nord, 46 dintre aceste stele sunt foarte similare cu soarele nostru. Printre astronomi pare să fie un consens general că stelele de tipul Soarelui au, cu mare probabilitate, planete.

După cum spune Dickinson, perechea Zeta 1– –Zeta 2 Reticuli, aflată în constelația sudică Reticulum (Plasa), la numai 37 de ani-lumină de noi, e formată din două stele de tipul Soarelui, aflate la o distanță de 100 de ori mai mică decât cea dintre noi și cea mai apropiată stea. De asemenea, sunt mai bătrâne cu circa un miliard de ani decât Soarele. O civilizație cu un avans de un miliard de ani cunoaște fără îndoială lucruri pe care noi nici nu le visăm. Știința noastră limitată spune că rachetele cu fuziune nucleară vor furniza o forță de împingere mult mai mare decât actualele rachete chimice și că o călătorie interstelară ar putea fi pentru alte civilizații la fel de simplă ca traversarea

oceanului pentru noi, astăzi. (Să ne amintim că doar cu 70 de ani în urmă lumea îl considera pe Lindberg nebun, sau cel puțin excentric, pentru încercarea de a zbura fără oprire peste Oceanul Atlantic. În 1995, aceeași călătorie a fost făcută de aproximativ 10 milioane de oameni.)

Odată devenită posibilă această călătorie, crește rapid și numărul motivelor pentru a o efectua. Din punctul de vedere al extratereștrilor, ar putea fi aceleași motive care ne fac pe noi să mergem la San Francisco sau la Londra. Poate că vizitatorii fac parte din mass-media și au o emisiune săptămânală, sau poate sunt studenți care pregătesc lucrări despre societățile primitive. Sau poate că suntem colonia penitenciară a cuiva, Insula Diavolului pentru zona noastră galactică — Georgia și Australia au fost înființate astfel. Poate că locuitorii inițiali au fost băieții răi și fetele rele ale zonei; poate de asta și suntem atât de agresivi unii cu alții. Sau poate că Pământul este o capitală a distracțiilor sau poate locul de vânătoare și pescuit cel mai căutat. Sunt sigur că și civilizațiile avansate au nevoie de destindere.

Cred că există un motiv care animă orice civilizație avansată: grija pentru propria securitate. Aceasta le determină să acorde atenție civilizațiilor primitive din vecinătate, mai ales celor care dau semne că s-ar aventura dincolo de frontierele ancestrale.

Pământenii dăduseră semne de avans tehnologic accelerat cu câteva decenii înainte de cel de-al doilea război mondial. Aerul era poluat cu produsele miniere și ale metalurgiei, se puteau măsura și activitatea agricolă, și energia produsă și radiația electromagnetică emisă. Iar tendința a fost mai accelerată în timpul războiului. La sfârșitul acestuia, eventualii observatori extratereștri erau lămuriți că această societate primitivă, având drept principală activitate războaiele tribale, va putea, în cam 100 de ani — timp scurt la nivel cosmic — să pornească spre stele. Existau indicii puternice:

- rachete puternice, cum ar fi V-2
- armele nucleare
- dispozitive electromagnetice puternice, cum ar fi cele folosite la sistemele radar.

Combinarea celor trei tehnologii poate oferi saltul necesar pentru drumul spre stele. Dacă ați fi extraterestru, v-ați dori ca acești oameni, pentru care orice nouă frontieră pare să fie prilej de lupte, să se apropie fără de veste? Nu cred.

Nu cred că prima prăbușire a avut loc întâmplător în New Mexico, singurul loc din lume în care puteau fi urmărite cele trei tehnologii. Prima

explozie atomică a avut loc la Trinity Site, în poligonul White Sands. Toate lansările americane de rachete V-2 capturate au avut loc la White Sands, iar cele mai bune sisteme radar ale noastre erau destinate urmăririi acestor rachete, care adesea o luau razna.

Cu alte cuvinte, cred că extratereştrii se află aici în primul rând în scopuri proprii, din care unul este acela de a se asigura că tipul nostru de „prietenie" nu este exportat altor civilizaţii din zonă. Iar dacă nu vom fi în stare să ne potolim, ne vor opri ei.

De asemenea, cred că membrii Operaţiunii Majestic-12, un grup impresionant, au ajuns la concluzii similare, mai ales dacă este să ţinem cont de remarcabilele lor contribuţii din timpul războiului. Erau cu toţii conştienţi că la începutul războiului germanii erau mult în faţa Aliaţilor din punct de vedere tehnologic. Ştiau că Statele Unite nu vor mai fi niciodată la adăpost în spatele oceanelor, dacă se va mai ivi un război generalizat. Şi au decis că trebuie făcut tot ce se poate pentru studiul tehnologiei extraterestre avansate şi pentru ţinerea inamicilor departe de această tehnologie.

Totuşi, acum războiul rece s-a terminat, a sosit vremea discuţiilor la nivel planetar despre ce înseamnă să faci parte dintr-o zonă galactică. Ar trebui să se organizeze conferinţe internaţionale, poate prin intermediul ONU, pentru evaluarea implicaţiilor religioase, economice, militare, politice şi filozofice ale vizitelor extraterestre. Sper că vom fi peste nu multă vreme apţi de a fi admişi în grădiniţa cosmică — poate chiar în grupa pregătitoare. Sunt sigur că viitorul ne va aduce spaţiul. Scopul meu personal este de a pregăti pământenii de a merge pe acest drum. Actualii membri ai Operaţiunii Majestic-12 (sau cum s-o mai numi acum) trebuie să aibă curajul să facă la fel.

ANEXA A
DOCUMENTUL INFORMATIV MAJESTIC-12

TOP SECRET / MAJIC EYES ONLY
INFORMAȚIE PRIVIND SECURITATEA NAȚIONALĂ

****
TOP SECRET
****

STRICT CONFIDENȚIAL EXEMPLAR UNU DIN UNU

DOCUMENT INFORMATIV: OPERAȚIUNEA MAJESTIC-12

PREGĂTIT PENTRU PREȘEDINTELE ALES DWIGHT D. EISENHOWER (STRICT CONFIDENȚIAL)

18 noiembrie, 1952

AVERTISMENT: ACEST DOCUMENT ESTE TOP SECRET – STRICT CONFIDENȚIAL şi conține informații esențiale pentru securitatea națională a Statelor Unite. ACCESUL ESTE PERMIS DOAR PERSONALULUI CARE POSEDĂ GRADUL DE AUTORIZARE MAJIC-12. Reproducerea sub orice formă sau luarea de note scrise sau dactilografiate sunt strict interzise.

SUBIECT: OPERAȚIUNEA MAJESTIC-12; INFORMARE PRELIMINARĂ A PREȘEDINTELUI ALES EISENHOWER.

DOCUMENT PREGĂTIT LA 18 NOIEMBRIE, 1952.

OFIȚER INFORMATOR: AMIRAL ROSCOE H. HILLENKOETTER (MJ-1)

NOTĂ: Acest document este pregătit doar ca document informativ preliminar. Trebuie considerat ca partea rezumativă a operațiunii de informare propriu-zise, care va fi programată la o dată ulterioară.

****

OPERAȚIUNEA MAJESTIC-12 este o operațiune TOP SECRET de cercetare/dezvoltare informare, controlată direct și exclusiv de către președintele Statelor Unite. Operațiunile proiectului sunt efectuate sub controlul Grupului Majestic-12 (Majic-12), înființat printr-un ordin executiv special al Președintelui Truman pe 24 septembrie 1947, la recomandarea doctorului Vannevar Bush și a secretarului James Forrestal. (A se vedea Completarea „A"). Membrii Grupului Majestic-12 au fost desemnați după cum urmează:

Amiral Roscoe H. Hillenkoetter
Dr. Vannevar Bush
Secretar James V. Forrestal
Gen. Nathan F. Twining
Gen. Hoyt S. Vandenberg
Dr. Detlev Bronk
Dr. Jerome Hunsaker
Dl. Sidney W. Souers
Dl. Gordon Gray
Dr. Donald Menzel
Gen. Robert M. Montague
Dr. Lloyd V. Berkner

Moartea Secretarului Forrestal pe 22 mai, 1949 a creat un loc liber, ocupat doar pe 01 august, 1950, dată la care a fost numit ca înlocuitor permanent generalul Walter B. Smith.

Pe 24 iunie, 1947, un pilot civil care zbura deasupra munților Cascade din statul Washington a observat nouă nave aeriene în formă de disc, zburând în formație, la o viteză mare. Deși nu este prima observație cunoscută a unor asemenea obiecte, a fost prima care s-a bucurat de atenție din partea mediilor publice de informare. Au urmat sute de relatări de observare a unor obiecte

similare. Multe dintre acestea au provenit din partea unor surse militare şi civile de mare încredere. Aceste rapoarte au dus la eforturi independente ale diverselor structuri militare pentru aflarea naturii şi scopurilor acestor obiecte, în interesul apărării naţionale. Au fost intervievaţi o serie de martori şi au avut loc câteva încercări de folosire a aviaţiei în efortul de a urmări în zbor numitele discuri. În unele cazuri, reacţia publicului s-a înrudit cu isteria.

În ciuda acestor eforturi, s-au aflat puţine lucruri concrete despre obiecte, până când un fermier a raportat că unul s-a prăbuşit într-o regiune izolată din New Mexico, într-un loc localizat la aproximativ 120 kilometri de Baza Aeriană a Armatei de la Roswell (acum baza Walker).

Pe 07 iulie, 1947, a început o operaţiune secretă de recuperare a epavei obiectului, în vederea studierii ştiinţifice. În cursul acestei operaţiuni, recunoaşterea aeriană a descoperit patru fiinţe umanoide, care aparent fuseseră ejectate din navă la un moment oarecare dinaintea exploziei. Acestea căzuseră la sol la o distanţă de circa trei kilometri est de locul prăbuşirii. Toate patru erau moarte şi într-o stare avansată de degradare, datorită acţiunii animalelor de pradă şi expunerii la intemperii în timpul de aproximativ o săptămână scurs până la descoperirea lor. O echipă ştiinţifică specială a primit sarcina recuperării cadavrelor pentru studiu. (A se vedea Completarea „C".) Epava navei a fost şi ea transportată la mai multe locaţii (a se vedea Completarea „B"). Martorii civili şi militari din zonă au fost instruiţi, iar reporterilor li s-a oferit o versiune acoperitoare plauzibilă, conform căreia obiectul ar fi fost, de fapt, un balon meteorologic.

A fost organizată o operaţiune de analiză secretă, condusă de către generalul Twining şi doctorul Vannevar Bush, care au acţionat la ordinul direct al Preşedintelui. Rezultatul preliminar a fost unanimitatea ideii (pe 19 septembrie, 1947) că este vorba de o navă de recunoaştere, cu rază scurtă de acţiune. Această concluzie se bazează în cea mai mare parte pe mărimea epavei şi pe aparenta lipsă a unor provizii identificabile. (A se vedea Completarea „D".) O analiză similară a celor patru ocupanţi morţi a fost organizată de doctorul Bronk. Concluzia acestui grup (30 noiembrie, 1947) este că, deşi aceste creaturi au aparenţă umană, procesele biologice şi evolutive răspunzătoare pentru dezvoltarea lor par să fie cu totul diferite de cele observate sau postulate la homo-sapiens. Echipa doctorul Bronk a sugerat ca termenul de „Entităţi Biologice Extraterestre", sau „EBE", să fie adoptat ca termen standard de referinţă pentru aceste creaturi până când se va adopta un termen definitiv.

Deoarece este practic sigur că aceste nave nu provin din nici o ţară de pe Pământ, s-au făcut speculaţii centrate pe punctul lor de origine şi pe modul în care au ajuns aici. Marte a fost şi rămâne o posibilitate, deşi unii oameni de ştiinţă, cel mai notabil doctorul Menzel, consideră că avem a face cu fiinţe dintr-un alt sistem solar.

În epavă au fost descoperite numeroase exemple a ceea ce pare a fi o formă de scriere. Eforturile de descifrare a lor s-au soldat cu un eşec. (A se vedea Completarea „E".) La fel de lipsite de succes au fost eforturile de a determina metoda de propulsie sau natura sau metoda de transmisie a sursei de energie folosite. Cercetările efectuate pe această linie au fost complicate de totala absenţă a unor aripi, elice, reactoare identificabile sau a altor metode convenţionale de propulsie şi ghidare, ca şi de o totală lipsă de circuite metalice, tubulaturi sau

componente electronice similare recognoscibile. (A se vedea Completarea „F".) Se presupune că propulsia a fost complet distrusă de explozia care a cauzat prăbuşirea.

STRICT CONFIDENŢIAL EXEMPLAR UNU DIN UNU

Nevoia de cât mai multe informaţii suplimentare despre aceste nave, performanţele lor caracteristice şi scopul lor a condus la iniţierea operaţiunii cunoscute sub numele de Proiectul SIGN al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, în decembrie, 1947. Pentru păstrarea securităţii, legătura dintre SIGN şi Majestic-12 a fost limitată la două persoane din cadrul Diviziunii Informaţii a Comandamentului Aerian de Aprovizionare, al căror rol era de a transfera anumite tipuri de informaţii prin canale bine definite. SIGN s-a transformat în decembrie, 1948 în Proiectul GRUDGE. Operaţiunea se desfăşoară actualmente sub numele de cod BLUE BOOK, legătura menţinându-se prin ofiţerul de la Forţele Aeriene, care este şeful proiectului.

Pe 06 decembrie 1950, un al doilea obiect, probabil cu aceeaşi origine, a lovit solul cu mare viteză în zona de frontieră dintre Texas şi Mexic numită El Indio — Guerrero, după o lungă traiectorie prin atmosferă. La sosirea echipei de cercetare, tot ce rămăsese din obiect era incinerat. Materialele care au putut fi recuperate au fost transportate la instalaţia A.E.C. de la Sandia, New Mexico, pentru studiu.

Implicaţiile pentru securitatea naţională sunt de o continuă importanţă, pentru că motivele şi intenţiile finale ale acestor vizitatori rămân complet necunoscute. În plus, în mai a avut loc

o importantă amplificare a activității observate a acestor obiecte, care a continuat și în toamnă, determinând temeri că ar putea fi iminente noi evenimente. Din aceste motive, ca și din considerații internaționale și tehnologice evidente, precum și din necesitatea categorică de a evita cu orice preț o panică publică, Grupul Majestic-12 rămâne la părerea unanimă că impunerea celor mai stricte măsuri de securitate trebuie continuată fără întrerupere și de noua administrație. În același timp, este de la sine înțeles că trebuie avut permanent în vedere planul MJ-1949-OP/78 (Top Secret/Strict confidențial) în cazul necesității unei proclamații publice. (A se vedea Completarea „G").

LISTA COMPLETĂRILOR:

* COMPLETAREA „A" Ordin Executiv Special nr. 092447. (TS/EO)

* COMPLETAREA „B" Raportul situației Operațiunii Majestic-12, nr. 1, partea A, 30 noiembrie '47. (TS-MAJIC/EO).

* COMPLETAREA „C" Raportul situației Operațiunii Majestic-12, nr. 1, partea B, 30 noiembrie '47 (TS-MAJIC/EO).

* COMPLETAREA „D" Raport analitic preliminar Majestic-12, 19 septembrie '47. (TS-MAJIC/EO)

* COMPLETAREA „E" Operațiunea Majestic-12, Raport nr. 5 al Blue Team, 30 iunie '52. (TS-MAJIC/EO)

* COMPLETAREA „F" Operațiunea Majestic-12. Raport de situație nr. 2. 30 ianuarie '48. (TS-MAJIC/EO)

* COMPLETAREA „G" Plan alternativ Majestic-12 MJ-1949-04P/78: 31 ianuarie '49.

* COMPLETAREA „H" Operațiunea Majestic-12, hărți și fotografii format mare (extrase). (TS-MAJIC/EO)

COMPLETAREA „A"

TOP SECRET
STRICT CONFIDENȚIAL
CASA ALBĂ
Washington
23 septembrie 1947

MEMORANDUM CĂTRE SECRETARUL APĂRĂRII

Stimate domnule secretar Forrestal,

Urmare a recentei noastre discuții asupra subiectului, sunteți autorizat prin prezenta să treceți cu toată rapiditatea și prudența la acțiunea dvs. De acum încolo, subiectul va fi menționat numai numai sub denumirea de «Operațiunea Majestic Doisprezece».

Am impresia că orice considerații viitoare relative la dispozițiunile finale asupra subiectului trebuie să fie analizate numai la Biroul Președintelui, în urma discuțiilor corespunzătoare cu dvs., doctorul Bush și directorul de la Central Intelligence.

[semnat: Harry Truman].

ANEXA B

SCRISOAREA GENERALULUI TWINING CĂTRE GENERALUL SCHULGEN

Această scrisoare, publicată în ianuarie 1969, în Raportul Condon, a fost clasificată doar Secret şi prin urmare nu putea conține referiri la informații *Top Secret* sau *Above Top Secret*.

23 septembrie 1947
SUBIECT: Opinia AMC privind „Discurile zburătoare"
CĂTRE: Generalul comandant al Forțelor Aeriene ale Armatei Washington 25, D.C.
ÎN ATENȚIA: Gen. de brigadă George Schulgen AC/AS-2

1. Conform cererii AC/AS-2, se prezintă mai jos opinia Comandamentului privind aşa-zisele „discuri zburătoare". Această opinie se bazează pe datele interogatoriilor furnizate de AC/AS-2 şi pe studiile preliminare efectuate de personalul T-2 şi Laboratorul Aero, Diviziunea Inginerie T-3. Prezenta opinie a fost convenită la o conferință a personalului de la Institutul de Tehnologie Aeriană, T-2 Informații, Şeful Diviziunii Inginerie şi Laboratoarele Aero, Surse de Energie şi Propulsie ale Diviziunii Inginerie a T-3.

2. Opinia este că:

a. Fenomenul raportat este ceva real şi nu vizionar sau fictiv.

b. Există obiecte care au probabil forma unui disc, de o mărime suficientă pentru a apărea de dimensiunile unei nave aeriene construite de oameni.

c. Există posibilitatea ca unele dintre incidente să fi fost cauzate de fenomene naturale, cum ar fi meteoriți.

d. Caracteristicile raportate, cum ar fi viteza de ascensiune extremă, manevrabilitatea (mai ales schimbarea direcției) şi acțiunea care poate fi considerată de desprindere la vederea sau contactarea de către avioane prietenoase sau radar, duc la credința că există posibilitatea ca unele dintre obiecte să fie controlate fie manual, fie automat, fie de la distanță.

e. Descrierea comună aparentă a obiectelor este după cum urmează:

(1) Suprafață metalică sau reflectorizantă.

(2) Absența unei dâre lăsate, cu excepția unor cazuri rare, când obiectul opera aparent în condiții de înaltă performanță.

(3) Formă circulară sau eliptică, cu fund plat și cu dom superior.

(4) Câteva rapoarte privind formațiuni foarte bine păstrate de trei până la nouă obiecte.

(5) În mod normal, fără zgomote asociate, cu excepția a trei cazuri, în care a fost remarcat un intens zumzet.

(6) Vitezele de deplasare normale ale acestor obiecte sunt estimate la peste 300 de noduri.

f. Este posibil, conform actualelor cunoștințe din Statele Unite — cu condiția unei activități de cercetare detaliate — să se producă o navă pilotată cu descrierea generală a obiectului din subparagraful e) de mai sus, capabilă de o rază de acțiune de peste 11.000 km, la viteze subsonice.

g. Producerea în țara noastră a unui aparat conform liniilor de mai sus ar fi extrem de scumpă, consumatoare de timp și ar afecta puternic prezentele proiecte și prin urmare, dacă ar fi ordonată, ar trebui să fie un proiect independent de actualele.

h. Trebuie acordată cuvenita atenție următoarelor:

(1) Posibilitatea ca aceste obiecte să aibă o origine autohtonă — produsul unui program de înaltă securitate necunoscut AC/AS-2 sau Comandamentului nostru.

(2) Lipsa dovezilor fizice sub forma unor resturi prăbușite, care să dovedească fără tăgadă existența acestor obiecte.

(3) Posibilitatea ca o națiune străină să posede o formă de propulsie, posibil nucleară, care să depășească cunoștințele noastre actuale.

3. Se recomandă ca:

a. Comandamentul General al Forțelor Aeriene ale Armatei să emită o directivă prin care să se acorde studiului detaliat al subiectului o prioritate, o clasificare secretă și un Nume de Cod, pentru includerea tuturor informațiilor disponibile pe care le pot furniza Armata, Marina, Comisia pentru Energie Atomică, JRDB, Grupul Consultativ Științific al Forțelor Aeriene, NACA și proiectele RAND și NEPA, sub formă de comentarii și recomandări, cu un raport preliminar care să fie generat în nu mai mult de 15 zile de la primirea informațiilor și un raport detaliat la fiecare 30 de zile, în timpul derulării investigațiilor. Trebuie efectuat un schimb reciproc complet de informații.

4. O directivă specifică a AMC va permite continuarea investigațiilor cu resursele curente, pentru o mai apropiată definire a naturii fenomenului. Elemente Detaliate Esențiale de Informație vor fi formulate imediat pentru transmiterea prin canale.

Comandant,
General locotenent N.F. Twining

ANEXA C

INFORMAȚII DE LA UN INFORMATOR DIN INTERIOR DESCOPERIT ÎN TIMPUL AUTENTIFICĂRII DOCUMENTELOR MAJESTIC-12

Această anexă prezintă informațiile care nu fuseseră cunoscute cercetătorilor OZN înainte de începerea autentificării documentului informativ Eisenhower şi a memorandumurilor Truman-Forrestal şi Cutler-Twining.

RELAȚIILE ŞI APTITUDINILE LUI DONALD MENZEL

1. Lungă şi neîntreruptă asociere cu NSA şi agenția precursoare a Marinei, mai îndelungată ca a oricui (în 1960 împlinea 30 de ani de colaborare).

2. Legitimații de nivel Top Secret Ultra şi colaborare cu CIA.

3. Muncă ultrasecretă pentru majoritatea marilor contractanți din industria de apărare.

4. Strânse legături cu Vannevar Bush, începând cu 1934.

5. Extraordinară discreție în problemele ultrasecrete (relevată de 1300 de pagini de mărturii în audierile de loialitate).

6. Criptoanalist expert; a predat criptoanaliza înainte de cel de-al doilea război mondial.

7. Expert în alt limbaj simbolic (japoneza).

8. Dese călătorii în New Mexico pe cheltuiala guvernului, în 1947 şi 1948.

9. În vara lui 1947 a părăsit brusc postul de consultant la ERA, pentru a lucra la un subiect cu înaltă clasificare secretă.

10. Orientare tehnică puternică, foarte neobişnuită la un astronom.

11. Legături strânse cu Detlev Bronk, Lloyd Berkner şi diverşi oameni de ştiință din domenii spațiale.

12. Şef al Unității de Comunicații 1-1 a Naval Reserve, de la Cambridge, Massachusetts.

13. Lucrările lui de la Harvard, în loc să fie imediat disponibile, necesită trei tipuri diferite de aprobări pentru acces.

DATE SPECIALE

1. *18 noiembrie 1952*. Data şedinţei MJ-12. Eisenhower a fost informat în camera sigură de la Pentagon, deşi nu s-au descoperit până acum înregistrări ale şedinţei. Referinţe la alte şedinţe de informare, încă secrete, a lui Eisenhower de la această dată descoperite în dosare OSD. Generalul Twining a fost, în mod sigur, la una dintre aceste şedinţe de la Pentagon cu Eisenhower.

2. *24 septembrie 1947*. Data memorandumului Truman-Forrestal. Singura dată în ultimele opt luni când Bush s-a întâlnit cu Truman. Prezent era şi Forrestal. Bush şi Forrestal s-au întâlnit înainte de a-l vedea pe Truman şi au plecat împreună.

3. *1 august 1950*. Data la care Walter Bedell Smith a fost numit membru permanent al MJ-12. Singura dată în primele zece luni ale lui 1950 când Smith s-a întâlnit cu Truman. Întâlnirea nu a fost prevăzută în agendă şi nici nu s-a dat publicităţii.

4. *19 septembrie 1947*. Şedinţă de informare cu raportul analitic preliminar — condusă de generalul Twining. Twining a zburat din Ohio la Washington D.C. pe 18 septembrie şi s-a întors în Ohio pe 19 septembrie.

ALTE INFORMAŢII ESENŢIALE

1. Memorandumul Cutler-Twining nu are nici semnătură, nici *marcajul /s/*. La câţiva ani după găsirea lui, s-a descoperit că Cutler era la acea dată în străinătate şi deci nu-l putea semna.

2. James Lay a avut o întâlnire neoficială cu Eisenhower la 2:30 p.m. pe 14 iulie 1954 — data memorandumului Cutler-Twining — şi o convorbire telefonică cu Eisenhower la 4:30 p.m. în aceeaşi zi.

3. Tipul de literă al memorandumului Cutler-Twining este de exact aceeaşi mărime şi formă cu cele folosite în alte memorandumuri NSC dintre 1953 şi 1955.

4. Fraza „Se presupune că vă veţi da tot concursul în schimbarea amintită a programului" pare a fi des folosită de Cutler şi Lay în memorandumuri secrete, pentru a evita necesitatea răspunsului.

5. Plasarea unui semn roşu înclinat peste marcajele de securitate — cum apare în memorandumul Cutler-Twining — este procedura standard a clasificatorilor şi arhiviştilor.

6. Folosirea unui punct după dată în memorandumul Truman-Forrestal este stilul standard de la biroul lui Vannevar Bush.

7. Formatul de dată aşa-zis ciudat de tipul *zi lună virgulă an* apare în numeroase exemple din lucrări publicate, ca şi în bilete trimise de Walter Bedell Smith sau Roscoe Hillenkoetter.

8. Descoperirea unui memorandum de la Lay către Cutler datat 16 iulie 1954, în care Lay vorbeşte despre ridicarea greutăţilor de pe umerii lui Cutler la întoarcerea sa, când va prelua problemele.

9. Practica standard în memorandumurile înalt clasificate era de a ascunde subiectul, nu de a-l reda explicit.

10. Pot exista semnături identice ale aceleiaşi persoane, deşi foarte probabil nu vor fi semnături consecutive.

11. În timpul şi după campania electorală din 1952, Eisenhower a fost informat de Walter Bedell Smith, pe vremea aceea şef al CIA, în probleme de securitate naţională şi de apărare.

12. Generalul Robert Montague, deşi puţin cunoscut publicului, era potrivit a fi membru al MJ-12, din cauza poziţiei sale la Fort Bliss, care include şi comanda Poligonului de Rachete White Sands; a numirii sale ca şef al Centrului de Arme Speciale ale Forţelor Armate de la Kirtland ca şi datorită conexiunilor cu generalul Twining, coleg de clasă la West Point.

13. Documentele guvernamentale din acea perioadă erau bătute în general folosind o maşină pentru text şi o alta pentru dată.

14. Partea numerică a datei de pe memorandumul Truman-Forrestal („24, 1947.") s-a bătut cu o altă maşină decât cea folosită pentru textul scrisorii.

15. Multe birouri guvernamentale din acea perioadă foloseau o mare varietate de formate, stiluri şi tipuri de literă pentru memorandumurile şi scrisorile lor secrete. Nici vorbă de un standard.

16. Un uriaş număr de documente din timpul administraţiilor Truman şi Eisenhower sunt încă clasificate secrete, chiar după recentele revizuiri. Biblioteca Eisenhower are cel puţin 100.000 de pagini de materiale NSC secrete încă nerevizuite şi inaccesibile.

17. Hârtiile lui James Forrestal de la Princeton nu pot fi accesate decât cu permisiuni speciale.

18. „Foiţa de ceapă pentru dictări" — tipul de hârtie folosit pentru copia memorandumului Cutler-Twining descoperit la Arhivele Naţionale — a fost fabricată doar în loturi la comandă, între 1953 şi mijlocul anilor '70.

ANEXA D
UNELE EXCEPŢII DE LA LEGEA LIBERTĂŢII INFORMAŢIEI

În cele ce urmează prezentăm o listă de excepţii de la materialele care pot fi solicitate în virtutea legii FoI. Acestea sunt reguli aplicate doar materialelor FBI şi ilustrează greutăţile aproape insurmontabile pe care trebuie să le depăşească un cercetător care caută materiale OZN.

SUBSECŢIUNI ALE TITLULUI 5, COD STATELE UNITE, SECŢIUNEA 552

(b) (1) (A) autorizat în mod specific conform criteriilor stabilite printr-un ordin executiv special să fie păstrat secret în interesul apărării naţionale sau al politicii externe şi (B) clasificat ca atare în urma unui asemenea ordin executiv.

(b) (2) legat exclusiv de regulile interne ale personalului şi de practicile agenţiei.

(b) (3) excluse explicit de la dezvăluirea publică prin statut (cu excepţia secţiunii 52b a prezentului titlu), cu condiţia ca acest statut (A) să ceară ca subiectul să fie ţinut departe de public astfel încât să nu poată apărea nici o indiscreţie, sau (B) să stabilească criterii particulare pentru reţinerea sau referinţele la anumite tipuri de materiale care urmează a fi reţinute.

(b) (4) secrete comerciale sau informaţii financiare obţinute de la o persoană privilegiată sau pe cale confidenţială.

(b) (5) memorandumuri sau scrisori inter-agenţii sau intra-agenţii, care prin lege nu sunt accesibile decât agenţiilor aflate în contencios cu agenţiile emitente.

(b) (6) dosare de personal sau medicale şi dosarele similare, a căror dezvăluire ar constitui o evidentă încălcare a intimităţii.

(b) (7) înregistrări sau informaţii compilate în scopul impunerii legii, dar numai în măsura în care producerea acestor înregistrări pentru impunerea legii sau informaţii (A) se pot considera ca impietând asupra unor proceduri juridice, (B) pot priva o persoană de dreptul la un proces corect sau o judecată imparţială, (C) pot constitui invadarea intimităţii unei persoane, (D) pot dezvălui identitatea unei surse confidenţiale, inclusiv a unei agenţii statale, locale sau străine sau a unei autorităţi sau unei instituţii private care a furnizat informaţii confidenţiale, în cazul în care înregistrarea sau informaţia compilată de autoritatea de impunere a legii în cursul unei anchete penale, sau de o agenţie care execută o investigaţie legală în numele securităţii naţionale pe baza informaţiilor obţinute de la

o sursă confidențială, (E) vor dezvălui tehnici și proceduri de impunerea legii sau vor dezvălui principiile de impunere a legii dacă aceste dezvăluiri se pot considera ca nesocotind legea, sau (F) dacă se poate considera în mod justificat că pun în pericol viața sau siguranța fizică a oricărui individ.

(b) (8) conținute în sau legate de examinări, de rapoarte de operație sau de stare pregătite de, sau în numele, sau pentru uzul unei agenții responsabile de reglarea sau supervizarea instituțiilor financiare, sau

(b) (9) informații și date geologice și geofizice, inclusiv hărți, legate de sondări.

SUBSECȚIUNI ALE TITLULUI 5, COD STATELE UNITE, SECȚIUNEA 552A

(d) (5) informații compilate ca anticipare justificată a unei acțiuni juridice civile.

(j) (2) materiale care raportează eforturile depuse în investigațiile pentru impunerea legii penale, inclusiv eforturile de a preveni, controla sau reduce criminalitatea sau de a prinde infractorii, cu excepția dosarelor de arestare.

(k) (1) informații care sunt în mod curent și adecvat clasificate conform Ordinului Executiv 12356 în interesul apărării naționale sau al politicii externe, de exemplu, informații privind sursele și metodele de informare.

(k) (2) material investigativ compilat în scopul impunerii legii, altul decât cel penal, care nu a dus la pierderea unui drept, beneficiu sau privilegiu în cadrul unor programe federale, sau care ar identifica o sursă care a furnizat informații și căreia i s-a promis că va rămâne anonimă.

(k) (3) materiale legate de serviciile de protecție a Președintelui Statelor Unite sau a altor persoane, conform autorității date de Titlul 18, Cod Statele Unite, Secțiunea 3056.

(k) (4) cărora statutul le impune a fi folosite doar ca înregistrări statistice.

(k) (5) material investigativ compilat doar în scopul de a determina dacă o persoană este potrivită, eligibilă sau se califică pentru un post civil federal sau pentru acces la informații secrete, a căror dezvăluire ar duce la relevarea identității persoanei care a furnizat informația, în cazul că acestei persoane i s-a garantat anonimatul.

(k) (6) material de testare sau examinare folosit pentru determinarea calificării unei persoane pentru numire sau avansare în serviciul Guvernului Federal, a cărui dezvăluire ar compromite procesul de testare sau examinare.

(k) (7) material folosit pentru determinarea potențialului promoțional în serviciile militare, a cărui dezvăluire ar duce la relevarea identității persoanei care a furnizat materialul, în cazul că sursei i s-a garantat că identitatea va rămâne necunoscută.

ANEXA E
RĂSPUNSUL PRIMIT DE SENATOAREA PATTY MURRAY DIN PARTEA FORŢELOR AERIENE

Când senatoarea de Washington Patty Murray a cerut informaţii legate de evenimentele de la Roswell din iulie 1947, locotenent-colonelul Shubert de la Forţele Aeriene i-a trimis o scrisoare de o pagină, datată 25 august 1993. (După scrisoarea lui, urmează răspunsul meu către Shubert.)

Onorabilei Patty Murray,
Senator al Statelor Unite
2988 Jackson Federal Building
915 2nd Avenue
Seattle, Washington 98174

Stimată doamnă Murray,

Prezenta este ca răspuns la interpelarea dvs. către Secretarul Apărării, în numele d-lui Michael C. Atkins, privind evenimentele din apropiere de Roswell, New Mexico, din iulie 1947.

Forţele Aeriene nu posedă nici un fel de înregistrări privind acest incident. Nu cunoaştem nici un alt departament sau agenţie guvernamentală, în afara Arhivelor Naţionale, care să posede orice înregistrări legate de OZN-uri.

Vă informăm că Forţele Aeriene au început investigarea OZN-urilor în 1948, în cadrul unui program numit Proiectul Sign. Numele programului a fost ulterior schimbat în Proiectul Grudge, iar în 1953 a devenit cunoscut sub numele de Proiectul Blue Book. Pe 17 decembrie 1969, Secretarul Forţelor Aeriene a anunţat încheierea proiectului Blue Book. Decizia de a înceta investigarea OZN s-a bazat pe un număr de factori, inclusiv pe rapoarte şi studii ale Universităţii Colorado şi ale Academiei Naţionale de Ştiinţe, ca şi pe studii OZN din trecut şi pe experienţa de două decenii a Forţelor Aeriene privind rapoartele OZN.

Ca rezultat al acestor investigaţii, studii şi experienţe, concluziile Proiectului Blue Book au fost: 1) nici un OZN raportat, investigat şi evaluat de Forţele Aeriene nu a oferit vreo indicaţie că ar fi o ameninţare pentru securitatea noastră naţională, 2) nu există nici o probă furnizată Forţelor Aeriene sau descoperită de acestea, pentru a categorisi observaţiile „neidentificate" drept tehnologii sau principii care să depăşească cunoştinţele ştiinţifice actuale şi 3) nu există nici o dovadă

care să arate că observațiile catalogate drept „neidentificate" ar fi vehicule extraterestre.

Informații similare sunt trimise câtorva membri ai Congresului, ca răspuns la interpelările acestora.

Apreciem interesul dvs. în domeniu și sperăm că informațiile vă vor fi de folos.

Cu sinceritate,
THOMAS W. SHUBERT, Lt. Col. USAF
Diviziunea de Investigații a Congresului
Biroul de Legături al Legislativului

11 februarie, 1994
Thomas W. Shubert, Lt. Col. USAF
Diviziunea de Investigații a Congresului
Biroul de Legături al Legislativului
Biroul Secretarului
Departamentul Forțelor Aeriene
Washington, DC 20330-1000

Stimate domnule colonel Shubert,

Dl. Michael C. Atkins mi-a trimis o copie a scrisorii dvs. din 25 august 1993 către doamna senator Patty Murray, privind OZN-urile. Vă scriu pentru a vă informa că oricine a furnizat informațiile din scrisoare a furnizat informații imprecise, inducând în eroare, după cum voi arăta mai jos.

Poate că ar trebui să adaug că am un interes profesional foarte serios față de OZN-uri, pentru că începând cu 1958 am susținut conferințe pe tema „Farfuriile zburătoare *sunt* reale" la mai mult de 600 de colegii și grupuri profesionale din 50 de state, am depus mărturie la audierile Congresului de pe 29 iulie 1968 și am scris 62 de lucrări privind OZN-urile, pe lângă colaborarea la *Crash at Corona*, o carte despre recuperarea și ascunderea de către guvernul Statelor Unite a farfuriilor zburătoare prăbușite în New Mexico în 1947.

Pentru a simplifica expunerea, voi folosi termenul USAF pentru a denumi atât forțele Aeriene, cât și Forțele Aeriene ale Armatei Terestre, denumirea oficială a acestora până în septembrie 1947. De asemenea, voi folosi termenul „dvs." în loc de „scrisoarea către d-na senator Murray".

1. USAF a început investigarea farfuriilor zburătoare (termenul OZN a fost inventat de căpitanul USAF Edward Ruppelt în 1950) nu mai târziu de iunie 1947, NU în 1948, cum afirmați dvs. În mai multe articole publicate în presa din toată țara s-a arătat că guvernul este preocupat de cele peste 1.000 de rapoarte despre discuri zburătoare din peste 40 de state, la scurt timp după publicitatea de care s-a bucurat pilotul Kenneth

Arnold, care a văzut nouă obiecte în statul Washington pe 24 iunie 1947. Vă trimit şi comentariile lui Ruppelt.

A. Serioase investigaţii USAF s-au concentrat asupra farfuriei descoperite lângă Roswell, New Mexico, la începutul lui iulie 1947. Pe 6 iulie 1947, colonelul William Blanchard, comandantul Grupului Complex 509 de Bombardament şi al Aerodromului Armatei de la Roswell, a ordonat ofiţerului său de informaţii, maiorul Jesse Marcel, să însoţească un fermier care adusese la biroul şerifului Wilcox din Roswell nişte resturi stranii. La locul prăbuşirii s-a deplasat şi un ofiţer de la Corpul de Contrainformaţii (mai târziu OSI). Nu este o coincidenţă că Grupul 509 a fost acela care a lansat bombele atomice de la Hiroshima, Nagasaki şi în operaţiunea Crossroads din Pacific, din 1946. În cele din urmă, colonelul Blanchard a devenit general cu patru stele şi adjunctul şefului de stat major. Toţi ofiţerii de la 509 erau aleşi pe sprânceană. 509 făcea parte din Armata a 8-a a Aerului.

B. Când maiorul Marcel s-a întors la bază, pe 8 iulie, cu un vehicul plin de bucăţi ale unei foarte neobişnuite epave, colonelul Blanchard i-a ordonat locotenentului USAF Walter Haut să dea publicităţii o declaraţie de presă în care se arăta că a fost recuperată într-adevăr epava unui disc zburător. De asemenea, a ordonat maiorului Marcel să ia un echipaj al unui B-29, cu care să transporte o parte din epavă la Baza Wright din Ohio, după o escală la Cartierul General al Armatei a 8-a a Aerului de la Fort Worth, Texas.

Generalul USAF Roger Ramey, comandant al Armatei a 8-a a Aerului, a primit înainte de sosirea maiorului Marcel instrucţiuni să asigure muşamalizarea cazului şi să facă să nu se mai vorbească despre epavă, prin intermediul şefului său de stat major, colonelul T.J. DuBose (ulterior general USAF), care le-a primit direct de la şeful Comandamentului Aerian Strategic USAF, generalul Kenney. Au fost înregistrate mărturiile lui Marcel şi DuBose (actualmente decedaţi), care sunt disponibile. Generalul Ramey i-a ordonat lui Marcel să nu spună nimic şi să declare presei (aflată în aşteptare din cauza declaraţiei de presă a lui Haut, care a fost trimisă prin cablu la prânz, ora din New Mexico) că epava descoperită ar fi fost cea a unui reflector radar al unui balon meteorologic.

Ramey înlocuise epava reală cu un material de tip folie pentru reflectoare radar şi a continuat această fraudă timp de 31 de ani, până la implicarea mea. Un memorandum FBI (inclus în prezenta) arată că epava NU era a unui balon meteo şi a fost îmbarcată la bordul unui avion special şi dusă la Baza Wright. Este absurdă afirmaţia că Blanchard şi Marcel nu au fost în stare să recunoască resturile unui reflector radar, acestea neputând în nici un caz să acopere o zonă lungă de 1 km şi lată de câteva sute de metri, sau că acele fragmente de lemn nu au putut fi

arse, rupte sau tăiate şi că ar fi avut stranii semne pastelate. Povestea înşelătoare a generalului Ramey a apărut la patru ore după declaraţia lui Haut. Ambele au apărut prea târziu pentru ziarele de dimineaţă. Cea a lui Haut a apărut în ziarele de seară de la vest de Chicago. Ataşez şi copii din acestea. Unele includ textul declaraţiei.

Întâmplarea de la Roswell este povestită în detaliu în trei cărţi şi în vreo opt lucrări lungi. Walter Haut trăieşte şi este sănătos (în Roswell), ca şi Jesse Marcel, Jr., doctor în medicină, pilot, chirurg de aviaţie şi membru al diverselor echipe care investighează accidentele aviatice, care şi el a pus mâna pe materialele neobişnuite. Ambii au dat declaraţii înregistrate la notar.

C. În scrisoarea declasificată a generalului Nathan Twining din 23 septembrie 1947, privitoare la OZN, se arată clar că s-au făcut eforturi mari în direcţia problemei farfuriilor zburătoare chiar de atunci, mult înainte de iniţierea proiectelor Sign, Grudge şi Blue Book. Copia de la Arhivele Naţionale arată că la scrisoare au contribuit cinci importanţi membri ai staffului tehnic de la Air Material Command. Twining era şeful AMC şi avea să devină adjunct şi apoi şef de stat major la USAF, iar în cele din urmă şeful Statului Major Interarme.

2. Afirmaţia că Proiectul Blue Book şi predecesoarele sale Sign şi Grudge constituie totalitatea investigaţiilor OZN ale Forţelor Aeriene, implicită în scrisoarea dvs., poate fi cu uşurinţă demolată.

A. Un memorandum datat 31 ianuarie 1949 al FBI afirmă că Serviciile de Informaţii ale Armatei şi Forţelor Aeriene (NU Sign, Grudge, sau, mai târziu Blue Book) consideră subiectul farfuriilor zburătoare ca fiind Top Secret. Cu siguranţă, nu am găsit nici un dosar Top Secret sau peste TS în materialele Blue Book.

B. Problema obiectelor aeriene neidentificate este direct legată de misiunea Comandamentului Apărării Aeriene, cu reţeaua sa continentală de radare, computere, sistemul de comunicaţii închis şi aparatele cu instrumente de măsură, gata să identifice şi să urmărească ţintele necorelate. Dacă urmăreşti un avion sau o rachetă sovietică sau farfurii zburătoare, efortul tehnic este acelaşi. Proiectul Blue Book avea un maior, un sergent, câteva secretare, mai multe fişiere şi vizita lunară a unui astronom tăcut. Nu radare, nu computere, nici instrumente sau sistem de comunicaţii închis. Şi, poate cel mai important, nu avea acces la informaţiile secrete ale Comandamentului Apărării Aeriene. Doar primea şi ocazional investiga rapoartele civililor. De un mult mai mare interes sunt rapoartele personalului militar.

C. Conform aceluiaşi memorandum care a dus la închiderea, în decembrie 1969, a Proiectului Blue Book (memorandumul din 20 octombrie 1969 al generalului Carroll Bolender — v-am trimis o copie), „alte rapoarte asupra unor OZN-uri care ar putea afecta Securitatea

Națională se fac în conformitate cu JANAP 146 sau cu Manualul Forțelor Aeriene 55-11 și nu fac parte din sistemul Blue Book... Totuși, după cum am declarat mai sus, rapoartele despre OZN-uri care nu vor afecta securitatea națională vor continua să fie abordate prin procedurile standard special concepute ale FORTELOR AERIENE..." Trebuie subliniat că Blue Book nu era nici măcar pe lista de distribuire a acestor rapoarte. Orice persoană rațională s-ar aștepta ca obiectele care afectează securitatea națională să fie de o mult mai mare importanță decât simplele observații oculare ale civililor. Este evident că afirmațiile USAF că investigațiile au fost efectuate strict sub Blue Book, Sign sau Grudge sunt false.

D. Sunt în posesia copiilor a două documente Top Secret ale Serviciului de Informații al Forțelor Aeriene, legate de OZN-uri, documente declasificate. Nici unul nu are vreo legătură cu Blue Book, Sign sau Grudge. Ambele au trimiteri — așa cum trebuia să ne așteptăm, conform punctului 2A de mai sus — la Serviciul de Informații. Vă trimit și copii ale acestora. În mod sigur, există mai multe în locul unde au fost găsite acestea, așteptându-și momentul eliberării.

3. Concluziile Proiectului Blue Book, la care vă referiți în scrisoare, nu au sens nici acum, cum nu aveau nici în 1969. Ele sunt în realitate o propagandă bine gândită:

A. Nici pinguinii din Antarctica „nu oferă indicii că ar fi o amenințare pentru securitatea națională". Dar ei sunt cu certitudine reali. Întrebarea cea mai potrivită legată de OZN-uri este dacă vreunul dintre ele este o navă extraterestră controlată în mod inteligent. Dovezile, inclusiv unele informații foarte interesante din Raportul Special 14 al Proiectului Blue Book, indică clar că unele sunt.

B. Dacă vreuna dintre funcțiunile pe care le-ați amintit — raportare, investigare, evaluare — a fost îndeplinită de o altă agenție, cum ar fi CIA, DIA, ONI, NRO, această primă afirmație ar fi tehnic adevărată, dar total lipsită de semnificație. Aceeași limitare se aplică și afirmației despre informațiile „furnizate Forțelor Aeriene sau descoperite de acestea". Aceste afirmații ar fi fost aproape prin definiție extrem de înalt clasificate și nu ar fi putut fi dezvăluite. La urma urmei, o țară cu un buget negru de 34 de miliarde de dolari, conform unui ziarist care a câștigat Premiul Pulitzer, nu poate să nu aibă metode de acoperire pentru protejarea acestor programe „negre". Ca om de știință care a lucrat la multe programe extrem de interesante, unele anulate, foarte înalt clasificate, pot să spun că o călătorie interstelară NU necesită dezvoltarea unor principii sau tehnologii dincolo de cunoștințele științifice actuale, nu mai mult decât era călătoria pe Lună dincolo de cunoștințele noastre în 1947. Pur și simplu, este nevoie doar de un efort uriaș și de cantități uriașe de bani pentru a trece de la principii la practică.

Concluzia 3 este, cinstit vorbind, absurdă. Oricine studiază lucrările incluse în „Originea extraterestră a farfuriilor zburătoare" — lucrarea mea, inclusă şi ea în prezenta — va descoperi că se ajunge inevitabil la concluzia că unele OZN-uri sunt nave extraterestre. De exemplu, Raportul Special 14 al Proiectului Blue Book (din motive evidente, niciodată menţionat în declaraţiile oficiale USAF) demonstrează că 21,5% din cele 3201 observaţii NU au putut fi identificate, aceasta complet separat de cele 9,5% etichetate Insuficiente Informaţii. Probabilitatea ca Necunoscutele să fie nişte Cunoscute ratate de puţin, se arată în acelaşi raport, este sub 1%. S-a descoperit că, cu cât a fost mai bună calitatea observaţiei, cu atât a fost mai mare probabilitatea să fie o Necunoscută. Este clar că aparenţa combinată cu incredibilul comportament de zbor exclud originea terestră a rapoartelor cu Necunoscute dinainte de 1955. Dacă ar fi existat un fabricant terestru care să copieze aceste caracteristici pe vremea aceea, noi nu am mai construi acum F-16, F-17, F-18, MIG 29, Mirage 5 etc.

Declaraţia de presă larg răspândită la definitivarea Raportului Special 14, ca şi scrisoarea dvs., a fost complet amăgitoare, inclusiv această afirmaţie a Secretarului USAF: „Pe baza acestui raport, credem că deasupra Statelor Unite nu au zburat vreodată obiecte de tipul celor descrise în mod popular ca farfurii zburătoare. Chiar şi cele 3% Necunoscute ar fi putut identificate ca fenomene obişnuite sau iluzii, dacă ar fi fost disponibile mai multe date observaţionale." Adevărul este că Necunoscutele au fost de 21,5% din total, nu 3%, şi au fost complet separate de cazurile de Insuficiente Informaţii.

Pot să afirm că afirmaţia repetată a USAF că NUMAI 500 sau 600 de observaţii nu au fost explicate este hilară. Mai puţin de 1% din izotopii din natură sunt fisionabili. La fel şi substanţele chimice care vindecă boli. La fel şi oamenii mai înalţi de 2,10 m, sau aurul din minereu. Oare o persoană raţională o să ajungă la concluzia că nu există izotopi fisionabili sau tratament chimic, sau că nu există oameni atât de înalţi, sau că nu merită să exploatezi minereul de aur?

4. Paragraful 2 din scrisoarea dvs. conţine următoarea declaraţie incredibilă: „Nu cunoaştem nici un alt departament sau agenţie guvernamentală, în afara Arhivelor Naţionale, care să posede orice înregistrări legate de OZN-uri." Dacă USAF nu are cunoştinţă, ar cam trebui să aibă. Permiteţi-mi să vă informez. CIA a recunoscut că posedă peste 900 de pagini cu materiale privitoare la OZN-uri şi a dat o listă cu 57 de documente provenind de la alte agenţii, inclusiv Departamentul de Stat şi DIA, plus 18 de la NSA. NSA, adusă în faţa tribunalului, a recunoscut

că are 239 documente OZN, din care 79 de la alte agenții, inclusiv 23 de la CIA, care nu reușise să le găsească inițial.

Evident că NSA a refuzat să dea vreunul din cele 160 de documente proprii, chiar și judecătorului Gerhard Gessell, din rațiuni de securitate națională. Toată lumea știe că se colectează informații OZN. Trebuie să remarc și faptul că CIA nu a reușit să descopere nici cele 200 de documente OZN menționate în cele 900 de pagini eliberate, din care nici unul nu este clasificat peste nivelul de Secret. Am fost la 15 arhive. Mi s-a spus că există tone întregi de materiale Top Secret. Și baza aeriană Maxwell posedă un număr de documente legate de OZN-uri, dar NU ca parte a proiectului Blue Book. Armata Terestră are numeroase rapoarte CIRVIS relatând despre OZN-uri. Cred că cineva trebuie să-și facă mai bine temele.

5. Dacă Forțele Aeriene nu posedă informații OZN nedate publicității, atunci de ce Biroul de Investigații Speciale al USAF își instruiește multele sucursale să-și nesocotească propriile proceduri în caz că vor primi de la subsemnatul cereri FoI? Includ și memorandumul respectiv. Singura explicație „rezonabilă", dar nu și etică, este că se intenționează ferirea unor informații de ochii publicului. Ceea ce nesocotește toate regulile și regulamentele.

Pe scurt, domnule colonel Shubert, cred că datorați scuze doamnei senator Murray și altor membri ai Congresului cărora biroul dvs. le-a trimis informații false și înșelătoare. A venit vremea ca măcar să fim informați asupra faptelor ca atare și să oprim prezentarea lor eronată poporului american și reprezentanților săi aleși. După atâtea conferințe, cred că am luat pulsul țării în această privință. Poate aveți nevoie de informații de la altcineva decât mine. În mod sigur, GAO ar trebui să primească informațiile despre Roswell. Poate că nu știți, sincer, unde se află acestea. Poate Majestic-12 sau o organizație de acest tip știe. După cum spunea fostul președinte Nixon, inducerea în eroare a poporului american poate avea consecințe foarte grave.

În așteptarea răspunsului dvs.,
cu multă cordialitate
Stanton T. Friedman
cc: Senator Patty Murray, congresman Steven Schiff, alții.

ANEXA F
DIRECTORII CENTRAL INTELLIGENCE

Nume	Perioada în post
Souers, Sidney	23 ianuarie 1946 — 10 iunie 1946
Vandenberg, Hoyt	10 iunie 1946 — 1 mai 1947
Hillenkoetter, Roscoe	1 mai 1947 — 7 octombrie 1950
Smith, Walter	7 octombrie 1950 — 9 februarie 1953
Dulles, Allen	26 februarie 1953 — 29 noiembrie 1961
McCone, John	29 noiembrie 1961 — 28 aprilie 1965
Raborn, William, Jr.	28 aprilie 1965 — 30 iunie 1966
Helms, Richard	30 iunie 1966 — 2 februarie 1973
Schlesinger, James	2 februarie 1973 — 2 iulie 1973
Colby, William	4 septembrie 1973 —30 ianuarie 1976
Bush, George	30 ianuarie 1976 —20 ianuarie 1977
Turner, Stansfield	9 martie 1977 — 20 ianuarie 1981
Casey, William	28 ianuarie 1981 — 29 ianuarie 1987
Webster, William	26 mai 1987 —31 august 1991
Gates, Robert	6 noiembrie 1991 — 19 ianuarie 1993
Woolsey, R. James	5 februarie 1993 — 10 ianuarie 1995
Deutch, John	10 mai 1995

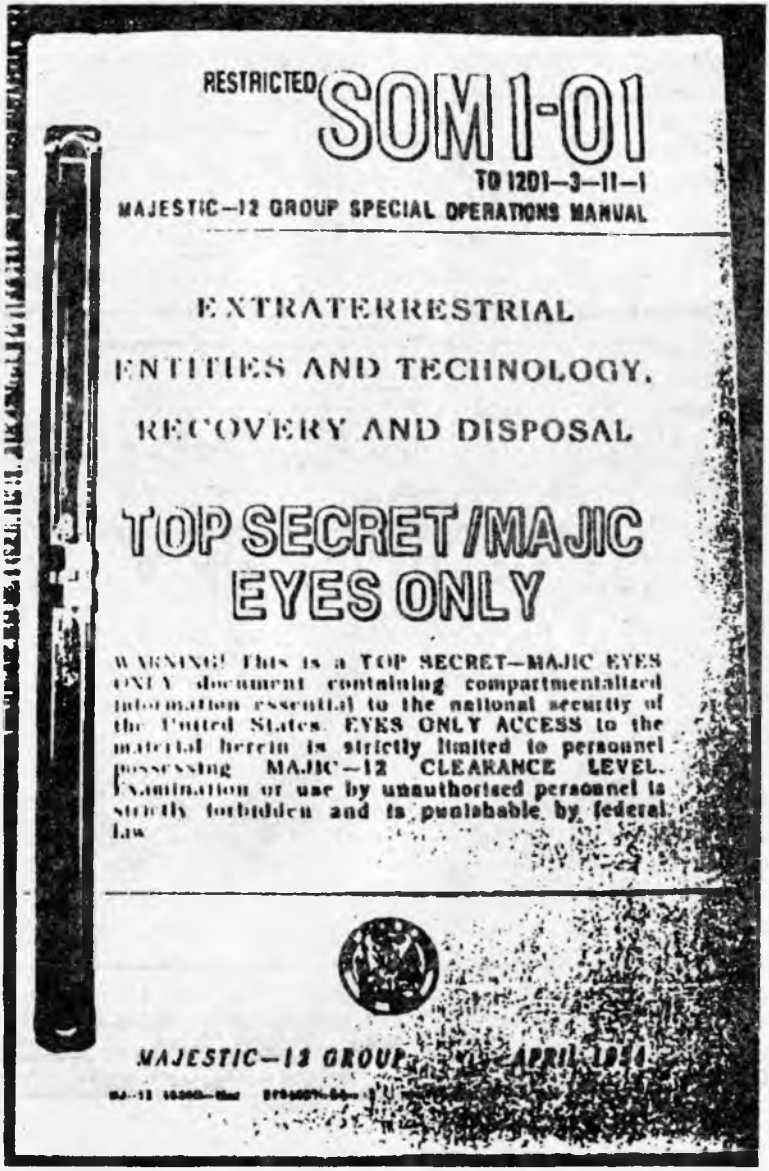
RESTRICTED
SOM 1-01
TO 1201-3-11-1
MAJESTIC-12 GROUP SPECIAL OPERATIONS MANUAL
EXTRATERRESTRIAL
ENTITIES AND TECHNOLOGY,
RECOVERY AND DISPOSAL
TOP SECRET/MAJIC
EYES ONLY
WARNING! This is a TOP SECRET-MAJIC EYES ONLY document containing compartmentalized information essential to the national security of the United States. EYES ONLY ACCESS to the material herein is strictly limited to personnel possessing MAJIC-12 CLEARANCE LEVEL. Examination or use by unauthorized personnel is strictly forbidden and is punishable by federal law
MAJESTIC-12 GROUP

Pagina titlu a primei copii a Manualului de Operațiuni Speciale al grupului Majestic-12 — fotocopie a unei fotocopii făcute de Don Berliner după filmul primit de el.

Lloyd Berkner
1.02.1905 – 4.06.1967

Detlev Bronk
13.08.1897 – 17.11.75

Vannevar Bush
11.03.1890 – 28.06.74

James Forrestal
15.02.1892 – 22.5.49

Gordon Grey

30.05.1909 – 25.11.1982

Roscoe Hillenkoetter

8.05.1897 – 18.06.1982
1.05.47 – 7.10.1950
– 10.03.49

Jerome Hunsaker

26.8.1886 – 10.9.1984

Donald Menzel

11.04.1901 – 14.12.1976

Robert Montague
7.8.1899 – 20.2.1958

Walter Smith
5.10.1895 – 9.08.1961
7.10.1950 – 9.02.1953

Sidney Souers
30.03.1892 – 14.01.73
23.01.46 – 10.06.46

Nathan Twining
11.10.1897 – 29.03.1982

Hoyt Vandenberg

10.06.46 – 1.07.47

24.01.1899 – 2.04.54

Robert Cutler

Philip Klass (stânga) şi Stanton Friedman (dreapta) la o dezbatere, spre sfârşitul anilor '70, la Universitatea Trinity din San Antonio, Texas.

Generalul Roger Ramey împreună cu generalul Curtis LeMay, în timpul celui de-al doilea război mondial.

Colonelul William Blanchard, comandant al Flotei de Bombardament de la Baza Aeriană a Armatei de la Roswell în 1947.

Walter Haut, ofițerul pentru informații publice de la baza aeriană a Armatei Roswell în 1947.

Jesse Marcel Jr.

Luc Burgin

UFO

FULGERE PE LUNĂ

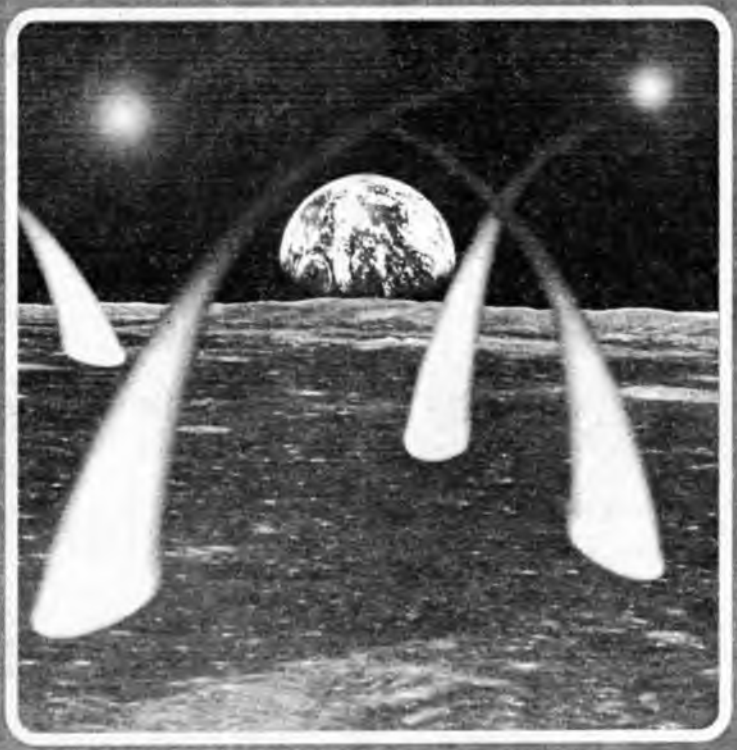

Editura DOMINO

15

La 16 ianuarie 1956, lui Robert Miles, care studia Luna, nu i-a venit să-şi creadă ochilor: timp de mai bine de treizeci de minute, a putut vedea pe suprafaţa Lunii o lumină strălucitoare care clipea cu regularitate. Astronauţii vorbesc despre urme ale extratereştrilor pe Lună, iar astronomi renumiţi au observat fulgere orbitoare pe suprafaţa selenară. La douăzeci şi cinci de ani după aselenizare, ies la iveală indicii uluitoare care conduc la concluzia că nu noi am fost primii pe Lună!

În seara zilei de 5 ianuarie 1998, între orele 18 şi 19, pe suprafaţa Lunii a putut fi observat unul dintre rarele şi misterioasele fenomene luminoase: o cruce albă. Fenomenul a putut fi observat până în jurul orei 23,45. Un fenomen similar a mai fost observat şi fotografiat în anul 1956, pe 26 noiembrie, în statul american New Mexico.

Citiţi la sfârşitul volumului

ISBN 973 · 9326 · 16 · 1

14

AVERTISMENT: ACEST DOCUMENT ESTE TOP SECRET — STRICT CONFIDENŢIAL şi conţine informaţii esenţiale pentru securitatea naţională a Statelor Unite. Prin urmare, accesul la materialul de faţă este STRICT LIMITAT la cei care posedă legitimaţii de nivelul Majestic-12. Reproducerea sub orice formă sau luarea de note scrise sau dactilografiate sunt strict interzise.

OPERAŢIUNEA MAJESTIC-12 este o operaţiune TOP SECRET de cercetare/dezvoltare/informare, cu răspunderi directe şi numai faţă de preşedintele Statelor Unite. Operaţiunile proiectului sunt efectuate sub controlul Grupului Majestic-12 (Majic-12), înfiinţat printr-un ordin executiv special al preşedintelui Truman la 24 septembrie 1947, la recomandarea doctorului Vannevar Bush şi a secretarului James Forrestal. Membrii desemnaţi ai Grupului Majestic-12 sunt următorii...

ISBN 973 - 9326 - 15 - 3